

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

วารสาร ปีที่ 24 ฉบับที่ 6 มิถุนายน 2556 • www.boi.go.th

ส่งเสริมการลงทุน

INVESTMENT PROMOTION JOURNAL

เส้นทาง ความก้าวหน้าของ

Aircraft MRO
(Maintenance, Repair, Overhaul) Center IE.

Plastic Park IE.

Electronic IE.

Automotive IE.

Waste Management IE.

Entertainment IE.

Cluster-Based Industrial Estates : Building Country Strategic Advantages

To support the government policy on building country strategic advantages, Industrial Estate Authority of Thailand (I-EA-T) directs its path to encourage industrial investment to develop more "Industrial Clusters" namely the Industrial Estates for Aircraft Maintenance, Repair, Overhaul Center (M.R.O.), the Plastic Park Industrial Estates, the Industrial Estates for Waste Management, and the Entertainment-related Industrial Estates. The new clusters will add the list of existing clusters in Thailand (Automotives, Electronics, Petrochemicals, Jewelry & Gems, and Printings).

เพื่อเป็นการสร้างโอกาสรองรับการเปิดเสรีการค้า การลงทุนของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มุ่งเน้นแนวทางในการพัฒนาพื้นที่เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งของกลุ่มอุตสาหกรรมหรือ Clusters เช่น กลุ่มอุตสาหกรรมอากาศยาน (Aircraft Maintenance, Repair, Overhaul Center) กลุ่มอุตสาหกรรมพลาสติก (Plastic Park industry) กลุ่มอุตสาหกรรมเอนเตอร์เทนเมนต์ (Entertainment-related Industry) และกลุ่มอุตสาหกรรมบริหารจัดการของเสีย (Waste Management industry)

ลงทุนด้วยความมั่นใจ
ลงทุนในประเทศไทย
ลงทุนในนิคมอุตสาหกรรม

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

โทร: 66-2253-0561 โทรสาร: 66-2253-2965

investment.1@ieat.mail.go.th, ieat@ieat.go.th

www.ieat.go.th, www.ieatsolution.net

BUILD
We Link...

BUILD, or the BOI Unit for Industrial Linkage Development

BUILD has played a vital role in developing the industrial linkage for more than 20 years. The duties of BUILD are to act as an intermediary between manufacturers of ready-made products and small-and medium-sized manufacturers of parts, which will result in the linkage of industries and the transfer of production technology, leading to the strong growth in supporting industries in Thailand. All this provides a sound base for the sustainable development of the country's industry as a whole.

Sign up for a free BUILD membership to receive our weekly e-newsletter and keep you informed about our activities and events.

Please sign up at <http://build.boi.go.th>

Tel : +66(0)2 553 8111 ext.7 Fax : +66(0)2 553 8325

E-mail : sourcing@boi.go.th Website : <http://build.boi.go.th>

Professional Trainings and Seminars Public Training and In house Training

บริการจัดการฝึกอบรมและสัมมนาอย่างมืออาชีพ ด้วยหลักสูตรการฝึกอบรมเฉพาะด้าน
ถ่ายทอดโดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ

แพคเกจบริการฝึกอบรมและสัมมนา สมาคมสโมสรนักลงทุน

เลขที่ 1 อาคารทีพีแอนด์ที ชั้น 12, 16 ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจตุจักร เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
โทรศัพท์ 0 2936 1429 ต่อ 205-208 โทรสาร 0 2936 1441-2
E-mail : is-investor@ic.or.th website : <http://www.ic.or.th>

สารบัญ CONTENTS

เส้นทาง ความก้าวหน้าของ SME

	■ จุดอ่อน จุดแข็ง นโยบาย SMEs ไทยและเพื่อนบ้านอาเซียน	6
	■ มาตรการ สสว. เพื่อศักยภาพ SMEs ไทย	12
	■ ธุรกิจ SMEs จะเติบโตอย่างมั่นคงได้อย่างไร	20
	■ ความสำเร็จของชุมชนผู้ประกอบการชาวสวนปาล์มน้ำมันกระบี่	26
	■ รองเท้านative ธุรกิจ SME แคนาดาสร้างแบรนด์ระดับโลก	32
Thailand 2020 (ต่อ)	■ 2.2 ล้านบาท กับการกึ่งฟื้นฟูความยิ่งใหญ่ รพท.	36
	■ มองแผนพัฒนาเศรษฐกิจประเทศเพื่อนบ้าน	44
อุตสาหกรรมเด่นปี 2556 (ต่อ)	■ 4 อุตสาหกรรมเป้าหมายและก้าวต่อไปที่สำคัญในอนาคต	50
เปิดโลก AEC	■ โครงการรถไฟความเร็วสูงใน AEC	56
อุตสาหกรรมเพื่ออนาคต	■ ขอส่งเสริมฯ ซอฟต์แวร์ง่ายนิดเดียว	60
บทความพิเศษ	■ อีควอเรียลลิตี้	66
กฎและระเบียบควรรู้	■ การขอเป็นช่างฝีมือ/ผู้ชำนาญการในกิจการบีโอไอ	70
ภาวะการส่งเสริมการลงทุน	■ โครงการอนุมัติให้การส่งเสริมการลงทุน	76

OSOS

One Start One Stop Investment Center

ศูนย์ประสานการบริการด้านการลงทุน

การลงทุนในประเทศไทย ไม่ใช่เรื่องใหญ่อีกต่อไป

Investment in Thailand is not a big deal anymore.

เจ้าของ

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

คณะที่ปรึกษา

นายอุดม วงศ์วิวัฒน์ไชย	เลขธิการฯ
นางศรีบุญญา สุจินัย	ที่ปรึกษาด้านการลงทุน
นางสาวอัญฉรินทร์ พัฒนพันธ์ชัย	ที่ปรึกษาด้านการลงทุน
นางสาวดวงใจ อัครจินตจิตร์	รองเลขธิการฯ
นายไชยศักดิ์ แก้วแสง	รองเลขธิการฯ
นางวาสนา มุกุตานนท์	รองเลขธิการฯ
	และที่ปรึกษาประจำกองบรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

นางวราภรณ์ เเดยสะอาด	บรรณาธิการบริหาร
นางบุษยามพร วิริยะศิริ	หัวหน้ากองบรรณาธิการ
นางสาวสุนิษา อักษรกิจ	ผู้ช่วยหัวหน้ากองบรรณาธิการ
นางสาวธิดาเนีนท์ เกียนถวาย	ผู้ช่วยหัวหน้ากองบรรณาธิการ
นางสาวจิรพรรณ การุณจิตร์	ผู้ช่วยหัวหน้ากองบรรณาธิการ

คณะทำงานวารสารส่งเสริมการลงทุน

นายยุทธศักดิ์ วัฒนวิลาดี	คุณสวัสดิ์
ดร.บงกช อนุโรจน์	อนุโรจน์
นางสาวพรรณิณี เชิงสุทธา	เชิงสุทธา
นายสุภกริกคิตต์ กัดพิทักษ์กุล	กัดพิทักษ์กุล
นางสาววันเพ็ญ ทรูจิตตวิวัฒน์	ทรูจิตตวิวัฒน์
นางสุภาดา เกรือเนตร	เกรือเนตร
นางสาวทรงสิริสุข ตันตติเวส	ตันตติเวส
นางสาวปิยะวรรณ ชัยนมา	ชัยนมา
นายอิสระ อนุกิจปาฐ	อนุกิจปาฐ
นางสาวฐิติมา ศิริภรณ์	ศิริภรณ์
นายธรรมรัตน์ รัตนพันธ์	รัตนพันธ์
นางสาวณภัทร กำพันธุ์	กำพันธุ์
นางสาววรรณิศา พิภพไพฑูริย์	พิภพไพฑูริย์
นางสาวช่อแก้ว ประสงค์สม	ประสงค์สม
นางสาวอุทัยวรรณ เตะนรงค์	เตะนรงค์
นางสาววริศรา พึ่งทองหล่อ	พึ่งทองหล่อ
นางสาวอรนภา ศุภานนท์	ศุภานนท์
นางสาวยอคนฉล สุธีรพงษ์	สุธีรพงษ์
นางสาวนันทนาฏ กฤษณจินดา	กฤษณจินดา
นายธีรพงษ์ อติเชตนาพันธ์	อติเชตนาพันธ์
นางสาวสุวิดา ธัญวงษ์	ธัญวงษ์
นายสถาปน พชรพนม	พชรพนม
นางสาววันทนา ทาตาล	ทาตาล
นายวุฒิชัย กิสิษะเพ็ญ	กิสิษะเพ็ญ
นางสาวรัชนิกร ไพบูลย์	ไพบูลย์

กองบรรณาธิการ วารสารส่งเสริมการลงทุน

ศูนย์บริการลงทุน

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
 555 ถนนวิภาวดีรังสิต เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
 โทรศัพท์ : 0 2553 8111 ต่อ 8188 และ 6196
 โทรสาร : 0 2553 8222 และ 0 2553 8316
 อีเมล : head@boi.go.th
 เว็บไซต์ : www.boi.go.th

ออกแบบและพิมพ์ที่

บริษัท มายโซนี่ จำกัด
 34 ซอยเพชรเกษม 79 แขวง 16
 แขวงหนองแขม เขตหนองแขม กรุงเทพฯ 10160

ในระยะเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมา เป็นที่สังเกตว่าหลายหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน รวมทั้งสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) มีความพยายามอย่างยิ่งที่จะเร่งสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ **“ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน”** ให้เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย ทั้งนี้สืบเนื่องจากระยะเวลาเริ่มมีผลบังคับใช้ของ **ASEAN Economic Community** หรือในชื่อย่อว่า **AEC** นั้น ใกล้เข้ามาทุกขณะ เป้าหมายการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจเป็น **“ตลาดและฐานการผลิตเดียว”** ที่จะอนุญาตให้เกิดการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน และแรงงานฝีมือ ในกลุ่มประเทศอาเซียนอย่างเสรีภายในปี 2558 อยู่ในระยะที่ไม่สามารถเพิกเฉยได้อีกต่อไป

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เป็นกลไกที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ ไม่น้อยไปกว่าวิสาหกิจขนาดใหญ่ (LEs) จะเห็นได้จากจำนวน SMEs ที่มีอยู่ถึงร้อยละ 99.8 ของวิสาหกิจทั้งหมด และมีการจ้างงานถึงร้อยละ 78 ของการจ้างงานทั้งประเทศ แต่ข้อจำกัดเรื่องขนาดและโอกาสในการดำเนินธุรกิจ รวมทั้งสถานการณ์ต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้ในอนาคต จะทำให้การเติบโตของ SMEs ไม่ได้เป็นไปอย่างที่เรียกว่าง่ายตาย ภาครัฐจึงควรต้องเพิ่มการให้การสนับสนุน เพื่อให้วิสาหกิจนี้แข่งขันได้ต่อไป ในฉบับนี้มีบทความที่เกี่ยวข้องกับการความสำเร็จของธุรกิจนี้ และนโยบายสำคัญๆ ที่ภาครัฐได้ให้การช่วยเหลือ หวังว่าจะสามารถเพิ่มความรู้อีกท่านที่สนใจได้บ้าง

พบกับฉบับหน้าในเรื่อง ทิศทางการส่งเสริมการลงทุน:

จุดอ่อน จุดแข็ง นโยบาย SMEs ไทยและเพื่อนบ้านอาเซียน

จากการที่ได้มีโอกาสอ่านรายงานการศึกษาของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือ สสว. และเห็นว่าเป็นบทความที่น่าสนใจ จึงขอนำมาเผยแพร่ในวารสารส่งเสริมการลงทุนฉบับนี้ ซึ่งผู้เขียนต้องขอขอบคุณทาง สสว. มา ณ ที่นี้ด้วย

รายงานการศึกษาของ สสว. ดังกล่าว เป็นการศึกษาเปรียบเทียบนโยบาย SMEs ของไทย และประเทศเพื่อนบ้านอาเซียน ซึ่งเราจะมาลองดูกันว่าแต่ละประเทศในอาเซียนมีจุดอ่อน จุดแข็ง และนโยบายส่งเสริม SMEs ที่แตกต่างจากประเทศไทยของเราอย่างไรบ้าง

ไทย ทักษะสูง เด่นด้านบริการ และการสนับสนุนจากภาครัฐ

ก่อนที่เราจะไปวิเคราะห์ในด้านจุดอ่อน จุดแข็ง และนโยบาย SMEs ของประเทศอื่นในอาเซียน เราคงต้องมาวิเคราะห์หาจุดอ่อน จุดแข็งของตัวเองซะก่อน จากรายงานการศึกษาของ สสว. พบว่าจุดแข็งของ SMEs ไทยคือ การมีทักษะในด้านงานศิลป์ มีจิตใจในการให้บริการ และการนำภูมิปัญญาไทยมาประยุกต์ในสินค้า และบริหารทำให้สินค้าของ SMEs ไทยมีจุดเด่นเหนือสินค้า SMEs ประเทศอื่น

อย่างไรก็ตาม ศักยภาพของ SMEs ไทยที่ผ่านมา มักประสบปัญหาและอุปสรรคจากความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ส่งผลให้มีการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้น้อยเกินไป ขาดการวิจัยพัฒนา นอกจากนี้ยังมีปัญหาด้านภาษา การบริหารงานสมัยใหม่ และขาดการสื่อสารกับหน่วยงานสนับสนุนต่างๆ

หน่วยงานภาครัฐหลายหน่วยงานของไทย จึงได้พยายามส่งเสริมและออกมาตรการเพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการ SMEs ต่างๆ ออกมามาก ไม่ว่าจะเป็น ด้านการเงิน การตลาด การบริหาร การนำนวัตกรรมใหม่มาใช้ รวมถึง เคยมีมาตรการส่งเสริมการลงทุนจากบีโอไอออกมาสับสนุนผู้ประกอบการกลุ่มนี้โดยเฉพาะด้วย รวมทั้ง การปรับปรุงแนวทางการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐให้มีความกระชับและคล่องตัวมากขึ้น

สิงคโปร์ จุดแข็งความหลากหลายด้านภาษาและเทคโนโลยี

SMEs ประเทศสิงคโปร์ มีความเข้มแข็ง เนื่องจากประชากรในประเทศสิงคโปร์มีความสามารถด้านการสื่อสารได้หลายภาษา โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ และภาษาจีน นอกจากนี้ สิงคโปร์เป็นประเทศที่ได้ชื่อว่า เป็นประเทศที่สามารถนำเทคโนโลยีขั้นสูงมาช่วยในกระบวนการผลิต รวมถึงมีการบริหารจัดการแบบใหม่ด้วย

สำหรับจุดอ่อนของผู้ประกอบการ SMEs สิงคโปร์ คือ อัตราค่าจ้างแรงงานที่สูง รวมทั้งข้อจำกัดทั้งในด้านขนาดของพื้นที่และทรัพยากรธรรมชาติ รัฐบาลสิงคโปร์จึงให้ความสำคัญกับการกำหนดเป้าหมายการส่งเสริมและสนับสนุนในด้านต่างๆ ที่ชัดเจน รวมถึงการให้เงินสนับสนุนแบบให้เปล่าแก่ SMEs ที่มีศักยภาพเพื่อลดอุปสรรคจากค่าจ้างแรงงานที่มีอัตราสูงที่สุดในอาเซียน

มาเลเซีย ภาษาต่างประเทศ และ ฮาลาล Banding

มาเลเซียมีจุดแข็งด้านการสื่อสารภาษาต่างประเทศที่หลากหลาย เช่นเดียวกับสิงคโปร์ นอกจากนี้ ยังมีต้นทุนการผลิตสินค้าอาหารฮาลาลที่ต่ำกว่าและเป็นที่ยอมรับในระดับสากลที่มากกว่าประเทศไทย

จุดอ่อนของมาเลเซีย ไม่แตกต่างจากไทยมากนัก ไม่ว่าจะเป็นความสามารถเข้าถึงในแหล่งเงินทุน การนำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ยังน้อย และที่เป็นจุดอ่อนที่มากกว่าไทยคือ ค่าจ้างแรงงานที่สูงกว่าประเทศไทย

อย่างไรก็ตาม รัฐบาลมาเลเซีย ได้มีการจัดตั้ง SMEs Bank เพื่อให้สินเชื่อ โดยความน่าสนใจของ SMEs Bank ของมาเลเซียก็คือ การให้ความสำคัญกับความเป็นได้ของโครงการเป็นลำดับแรก และพิจารณาหลักทรัพย์ค้ำประกันเป็นลำดับถัดไป ดังนั้นจึงส่งผลให้โครงการที่น่าสนใจหลายโครงการ สามารถนำหลักทรัพย์ค้ำประกันมายื่นได้ในภายหลัง นอกจากนี้ รัฐบาลมาเลเซีย โดย SMEs Corp ได้ดำเนินการประเมินศักยภาพ SMEs บางราย เพื่อส่งเสริมรายที่มีศักยภาพให้สามารถเข้าสู่ตลาดต่างประเทศได้มากขึ้น

อินโดนีเซีย แรงงานและอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ

จุดแข็งของอินโดนีเซียคือ แรงงานที่มีจำนวนมาก และอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ โดยในปัจจุบันอัตราค่าแรงขั้นต่ำของอินโดนีเซียอยู่ที่ประมาณ 67 เหรียญสหรัฐฯ ต่อเดือน ส่งผลให้ต้นทุนการผลิตสินค้าและบริหาร SMEs ในอินโดนีเซียต่ำกว่าไทย

การขาดแคลนหลักทรัพย์ในการค้ำประกันเพื่อขอสินเชื่อ รวมทั้งการจัดทำระบบบัญชีที่ไม่ถูกต้องตามความต้องการของสถาบันการเงินเหล่านี้เป็นจุดอ่อนของ SMEs อินโดนีเซีย ซึ่งไม่ต่างจากไทยมากนัก ทำให้ผู้ประกอบการ SMEs ของอินโดนีเซียหลายรายไม่สามารถขอสินเชื่อจากสถาบันการเงิน และต้องใช้วิธีการกู้เงินนอกระบบมาใช้ในกิจการ ซึ่งมีการคิดอัตราดอกเบี้ยที่สูงมาก ส่งผลต่อเนื่องไปถึงต้นทุนการผลิต

รัฐบาลอินโดนีเซีย ได้มีการนำมาตรการสนับสนุนสินเชื่อ ให้แก่ SMEs เป็นการเฉพาะ แต่อัตราดอกเบี้ยก็ยังคงสูงอยู่มากเมื่อเทียบกับประเทศอื่นในอาเซียน นอกจากนี้ ยังเน้นให้ความสำคัญในเรื่องการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและส่งเสริมการส่งออกสินค้าสำคัญ

รวมถึงปรับปรุงสภาพแวดล้อมทางธุรกิจเพื่อดึงดูดการลงทุน แต่ก็ยังมีการปกป้องตลาดภายในในประเทศอยู่บ้าง

สำหรับนโยบายด้านการค้าการลงทุน เมื่อช่วงต้นปี 2555 BKPM ได้ออกมาตรการใหม่เพื่อกระตุ้นการลงทุนในอินโดนีเซีย โดยให้สิทธิพิเศษทางภาษีแก่นักลงทุนใน 129 สาขาเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมปลายน้ำ ให้มีการใช้ทรัพยากรในประเทศเป็นวัตถุดิบ และลดการนำเข้าสินค้าบริโภคขั้นสุดท้าย เช่น การเพาะปลูกพืช การทำเหมืองแร่ ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ อิเล็กทรอนิกส์ ยา และอาหาร อย่างไรก็ตาม รัฐบาลยังมีกำหนดมาตรการกีดกันทางการค้าหลายมาตรการ เช่น การห้ามนำเข้า การออกใบอนุญาตนำเข้า ด้านสุขอนามัย รวมถึงการขึ้นทะเบียนอาหารและยาด้วย

ฟิลิปปินส์ ภาษาและจำนวนแรงงาน

จากการสำรวจล่าสุด พบว่าประเทศฟิลิปปินส์มีประชากรที่อยู่ในวัยทำงานมากถึง 50 ล้านคน ซึ่งแรงงานจำนวนนี้ส่วนใหญ่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ซึ่งการใช้ภาษาอังกฤษที่ดีเยี่ยมของฟิลิปปินส์นี้เองถือว่าเป็นจุดแข็งที่สุดของ SMEs ฟิลิปปินส์

อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่เรื้อรังมานานของฟิลิปปินส์คือ แรงงานที่มีทักษะและมีความสามารถมักจะออกไปทำงานยังต่างประเทศหรือในองค์กรขนาดใหญ่ ทำให้แรงงานในภาค SMEs ของฟิลิปปินส์ มีทักษะที่ต่ำกว่า รวมถึงความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำ การบริหารงาน รวมถึงการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ยังมีอยู่น้อย

แต่รัฐบาลฟิลิปปินส์ก็ยังให้ความสำคัญกับ

กลุ่ม SMEs อยู่ ดังจะเห็นว่ารัฐบาลฟิลิปปินส์ได้ดำเนินการเพื่อเพิ่มศักยภาพ SMEs โดยการบรรจุให้การสนับสนุน SMEs เป็นวาระแห่งชาติ ส่งผลให้การส่งเสริมและสนับสนุน SMEs ฟิลิปปินส์เป็นไปอย่างจริงจังมากขึ้น

บรูไนดารุสซาลาม ภาษาอังกฤษและต้นทุนพลังงาน

ผู้ประกอบการของบรูไนมีความได้เปรียบกว่าไทย ด้านการสื่อสารต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษ และมีต้นทุนด้านพลังงานที่ต่ำ เนื่องจากเป็นประเทศที่มีทรัพยากรด้านพลังงานเป็นจำนวนมาก

แต่ต้นทุนในด้านอื่น นอกเหนือจากพลังงาน จะมีอัตราที่สูง โดยเฉพาะค่าจ้างแรงงานที่สูงกว่าไทยมาก เนื่องจากรัฐบาลบรูไนได้นำระบบเศรษฐกิจของสิงคโปร์มาใช้เป็นพื้นฐาน ส่งผลให้ค่าครองชีพต่างๆ อยู่ในเกณฑ์สูง นอกจากนั้น ศักยภาพและความเชี่ยวชาญในด้านการผลิต และบริหารยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำเมื่อเทียบกับไทย เนื่องจากที่ผ่านมาภาคการผลิตของบรูไนเน้นแต่การผลิตเพื่อตอบสนองความต้องการในประเทศเท่านั้น ทำให้การผลิตเป็นแบบดั้งเดิม

ส่วนนโยบายของรัฐบาลบรูไน ได้พยายามสนับสนุนทั้งในด้านการเงิน การบริหาร การตลาด และการนำนวัตกรรมใหม่ๆ มาใช้นอกจากนี้ รัฐบาลได้พยายามใช้จุดแข็งด้านการเป็นประเทศอิสลาม สร้างตลาดฮาลาลให้แก่กลุ่ม SMEs บรูไน รวมทั้งการเปิดเสรีทางการค้าการลงทุนมากขึ้น โดยอนุญาตให้มีการลงทุนจากต่างประเทศเกือบทุกสาขา และอนุญาตให้ต่างชาติถือหุ้นได้ร้อยละ 100 ทุกสาขายกเว้นอุตสาหกรรมที่ใช้ทรัพยากรภายในประเทศ และที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงทางอาหารแห่งชาติ ที่ยังต้องมีผู้ถือหุ้นในประเทศอย่างน้อยร้อยละ 30 ในสาขาเกษตร ประมง และแปรรูปอาหาร

เวียดนาม ชัยชนะ อุตุน และต้นตัวอยู่เสมอ

ลักษณะที่สำคัญของคนเวียดนามเป็นที่ทราบกันทั่วไปคือ มีความขยัน อดทน และมีความตื่นตัวในการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ ส่งผลให้ผู้ประกอบการ SMEs ในเวียดนาม สนใจในการนำนวัตกรรมใหม่ๆ มาใช้พัฒนา ซึ่งเป็นจุดแข็ง

แต่สินค้าที่ผลิตในเวียดนามทุกวันนี้ ยังถือว่ามีมาตรฐานที่ไม่สูงเมื่อเทียบกับหลายประเทศ เช่น ไทย มาเลเซีย นอกจากนั้น ยังมีจุดอ่อน

ด้านภาษาต่างประเทศ และความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่ยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ทำให้การพัฒนาศักยภาพยังไม่มีการพัฒนาเท่าที่ควร

รัฐบาลได้คำนึงถึงปัญหาดังกล่าว จึงได้พยายามกำหนดมาตรการในการส่งเสริมและสนับสนุนด้านต่างๆ มากขึ้น รวมถึงการลดขั้นตอนและการให้สิทธิประโยชน์เพื่อสร้างความแข็งแกร่ง และเพิ่มผู้ประกอบการ SMEs รายใหม่

นอกจากนั้น รัฐบาลยังได้ปรับปรุงแก้ไขกฎระเบียบทางการค้า และการลงทุนให้เกิดความคล่องตัว สอดคล้องกับมาตรฐานสากล โดยกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศ ไปสู่อุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงขึ้น และปรับเปลี่ยนนโยบายส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ จากกิจการร่วมทุนมาเป็นกิจการที่ลงทุนจากต่างประเทศทั้งหมดมากขึ้น โดยภาคธุรกิจที่รัฐบาลเวียดนามให้การสนับสนุน ได้แก่ การท่องเที่ยว การขนส่ง โลจิสติกส์และการบริการทำเรือ และภาคการเกษตร

พม่า ยักษ์หลับที่รอวันตื่น

ปัจจุบัน ต้นทุนด้านค่าจ้างแรงงานของพม่าอยู่ในเกณฑ์ต่ำที่สุดในอาเซียน โดยมีอัตราค่าจ้างประมาณ 1 เหรียญสหรัฐฯ ต่อวันซึ่งถือว่าเป็นจุดแข็งสำหรับการดำเนินกิจการในประเทศนี้

สำหรับจุดอ่อนที่เป็นอุปสรรคอย่างมากในการดำเนินกิจการในพม่าคือ การเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่ยากลำบาก อัตราดอกเบี้ยที่สูง ทักษะในด้านต่างๆ ของการทำงาน ยังมีข้อจำกัดอยู่มาก รวมทั้งปริมาณการผลิตไฟฟ้าสำหรับใช้ในประเทศยังไม่เพียงพอ ทำให้ปัจจุบันความสามารถในการแข่งขันของ SMEs พม่าอยู่ในเกณฑ์ต่ำ

ตามกระแสการลงทุนของพม่า ที่ขณะนี้กำลังอยู่ในความสนใจของนักลงทุนทั่วโลก อาจก่อให้เกิดการลงทุนเป็นอย่างมากในพม่าในช่วง 10 ปีข้างหน้า รัฐบาลพม่าจึงได้พยายามแก้ไขจุดอ่อนต่างๆ โดยมีโครงการขยายกำลังผลิตกระแสไฟฟ้าให้มากขึ้น ซึ่งคาดว่าจะช่วยให้ SMEs พม่ามีความเข้มแข็งมากขึ้น

อย่างไรก็ดีสิ่งที่ยังคงเป็นอุปสรรคสำหรับการลงทุนในพม่าคือ ความไม่มั่นคงในด้านนโยบายและกฎระเบียบ ความเข้มงวดต่อการทำธุรกรรมทางการเงินของบริษัทต่างชาติ ระบบโครงสร้างพื้นฐานไม่เพียงพอ ระบบการดำเนินธุรกิจยังไม่ได้รับการพัฒนาและขาดทักษะ แต่จากการที่ทุกภาคส่วนของพม่าตื่นตัว กับสัญญาณการพัฒนาเศรษฐกิจในครั้งนี้ รัฐบาลพม่าจึงได้ออกมาตรการและแผนงานต่างๆ เช่น แผนการปฏิรูประบบภาษีอากร ความร่วมมือกับภาคเอกชน การแปรรูปรัฐวิสาหกิจภายใน 10 ปี และออกนโยบายส่งเสริม SMEs เป็นต้น ซึ่งเปรียบเสมือนว่า พม่าคือ ยักษ์หลับที่รอวันตื่นในเวลาอันใกล้

ลาว และกัมพูชา ค่าแรงต่ำ และนโยบายที่ยังไม่ชัดเจน

ลาวและกัมพูชา มีจุดแข็งและจุดอ่อนที่คล้ายกันคือ การมีค่าจ้างแรงงานที่ต่ำ แต่จุดอ่อนที่สำคัญคือ ทักษะของแรงงาน การเข้าถึงแหล่งเงินทุน

สำหรับนโยบายของรัฐบาลลาว ได้ประกาศใช้นโยบาย “จินตนาการใหม่” ที่มุ่งเน้นการส่งเสริมความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับต่างประเทศมากขึ้นและในปี 2554 - 2558 ซึ่งอยู่ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 7 ของลาว ได้มุ่งเน้นการลดอัตราความยากจน การบรรลุปเป้าหมายการพัฒนาห้าสหัสวรรษ และเตรียมความพร้อมสำหรับการรวมตัวทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และมีเป้าหมายว่าจะพาดนเองออกจากบัญชีรายชื่อ ประเทศที่พัฒนาน้อยที่สุดให้ได้ในปี 2563

เพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว รัฐบาลได้มีการดำเนินมาตรการหลายประการ ทั้งการพัฒนา ระบบสาธารณูปโภคที่จำเป็นต่อเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการก่อตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษในหลายๆ เขต ส่งผลให้จะต้องมีการวางระบบสื่อสาร ระบบคมนาคม

ขนส่ง ระบบสายไฟฟ้า ฯลฯ แผนการพัฒนาระบบการผลิตไฟฟ้าพลังงานน้ำ แผนพัฒนาการทำเหมือง รวมถึงแผนพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน

ส่วนกัมพูชา รัฐบาลได้มีการปรับเปลี่ยนมาสู่ระบบเศรษฐกิจแบบตลาดเสรี โดยเตรียมการปฏิรูปทั้งโครงสร้างและเศรษฐกิจมหภาค ซึ่งเศรษฐกิจส่วนใหญ่อยู่ในภาคการเกษตรและภาคอุตสาหกรรม โดยรัฐบาลได้มุ่งขยายปฏิสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างภาคเกษตร และอุตสาหกรรม รวมทั้งข้อได้เปรียบในการแข่งขันกับทั้งในภูมิภาคและระดับนานาชาติ

นอกจากนี้ยังมุ่งปรับสภาพแวดล้อมในการลงทุน เพิ่มการถ่ายทอดเทคโนโลยี เพิ่มการฝึกฝนความเป็นมืออาชีพ รวมทั้งการสร้างเขตอุตสาหกรรมและเขตส่งออก ที่มีโครงสร้างพื้นฐานและบริการที่มีประสิทธิภาพ และให้ความสำคัญกับนโยบายการลงทุนส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ ควบคู่ไปกับการรับความช่วยเหลือจากนานาชาติด้วย

ประเทศ	ขนาดตลาดภายในประเทศ	อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ	ต้นทุนการส่งออก	ความสะดวกในการก่อตั้งธุรกิจ	ความสะดวกในการขอสินเชื่อ
ไทย	●	●	●	●	○
สิงคโปร์	○	○	●	●	●
มาเลเซีย	●	○	●	●	●
ฟิลิปปินส์	●	○	○	○	○
อินโดนีเซีย	●	●	●	○	○
บรูไน	○	○	●	○	○
เวียดนาม	●	●	●	○	●
พม่า	●	●	n.a.	n.a.	n.a.
ลาว	○	●	○	○	○
กัมพูชา	○	●	●	○	○

หมายเหตุ : ○ หมายถึง ชัดความสามารถในการแข่งขันต่ำกว่าประเทศอื่นๆ ในกลุ่มสมาชิกอาเซียน

● หมายถึง ชัดความสามารถในการแข่งขันสูงกว่าประเทศอื่นๆ ในกลุ่มสมาชิกอาเซียน

◐ หมายถึง ชัดความสามารถในการแข่งขันอยู่ในระดับปานกลางเมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ในกลุ่มสมาชิกอาเซียน

Road Map SMEs ไทย

ภายหลังจากการศึกษาจุดอ่อน จุดแข็ง รวมถึงนโยบาย SMEs ของแต่ละประเทศในอาเซียนแล้ว สสว. ได้นำเสนอแผนพัฒนาศักยภาพของ SMEs ไทย ใน 4 ด้านหลัก ดังนี้

1. ด้านการปรับปรุงกระบวนการทำงานของภาครัฐให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเสนอให้การส่งเสริมและการสนับสนุน SMEs ไทย เป็นวาระแห่งชาติเช่นเดียวกับหลายประเทศในอาเซียน รวมทั้งมีการให้คำปรึกษาและจัดสรรงบประมาณเพื่อเสริมสร้างเครือข่ายระหว่างภาครัฐและเอกชน

2. ด้านการพัฒนาศักยภาพ SMEs ไทยให้เข้มแข็ง โดยวิธีการสร้างศักยภาพให้เข้มแข็งทางหนึ่งก็คือ การสนับสนุนให้ SMEs ไทยเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ง่ายขึ้น ซึ่งอาจจะเป็นการให้สิทธิด้านภาษี การกำหนดวิธีการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐ รวมถึงการพัฒนาและส่งเสริมภาพลักษณ์ตราสินค้าไทย ซึ่งมาตรการเหล่านี้จะช่วยจูงใจให้เกิดผู้ประกอบการรายใหม่ที่มีศักยภาพมากขึ้น

3. ด้านการส่งเสริมให้ SMEs ไทย ขยายการค้าการลงทุนไปยังประเทศสมาชิกอาเซียน เนื่องด้วยแต่ละประเทศอาเซียนมีจุดอ่อน จุดแข็งที่แตกต่างกัน บางประเทศยังมีทรัพยากรธรรมชาติที่สมบูรณ์ บางประเทศมีค่าจ้างแรงงานที่ต่ำกว่าไทย เป็นต้น

4. ด้านการส่งเสริมให้ SMEs ไทยเข้าสู่ระบบห่วงโซ่อุปทานโลก

หรือ Supply Chain ให้มากขึ้น ซึ่งการรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียนหรือ AEC ในปี 2558 จะทำให้ตลาดมีขนาดใหญ่ขึ้น และคาดว่าจะส่งผลดีต่อ SMEs ไทย ซึ่งมีศักยภาพที่สูงอยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการ SMEs ไทยเองก็จะต้องมีการพัฒนาด้านภาษาต่างประเทศ รวมถึงการพัฒนาแรงงานไทยให้มีระเบียบวินัยในการทำงานให้มากขึ้นด้วย

สำหรับบีโอไอเอง ก็ให้การสนับสนุนผู้ประกอบการ SMEs ภายใต้มาตรการทั่วไปอยู่แล้ว คือ การกำหนดเงื่อนไขที่จะขอรับการส่งเสริม จะต้องมีการลงทุนไม่รวมค่าที่ดิน และทุนหมุนเวียนไม่น้อยกว่า 1 ล้านบาท แต่หากเป็นนโยบายเฉพาะกลุ่ม SMEs เอง ซึ่งบีโอไอเคยมีมาตรการเฉพาะกลุ่มนี้มาแล้ว 2 ครั้ง ในปี 2546 และ 2553 ที่ผ่านมา โดยมาตรการ SMEs ล่าสุดที่ออกมาเมื่อปี 2553 ได้สิ้นสุดไปแล้วเมื่อปี 2554 ซึ่งนักลงทุนหลายรายต้องการให้บีโอไอพิจารณาให้มีมาตรการแบบนี้ออกมาอีกนั้น บีโอไอกำลังอยู่ในระหว่างการพิจารณาให้สิทธิประโยชน์สำหรับกลุ่ม SMEs นี้อยู่ เพื่อสร้างความสามารถในการแข่งขันและกระตุ้นให้มีการปรับปรุงประสิทธิภาพของผู้ประกอบการ SMEs รายเดิม แต่ขอให้อึดใจรออีกสักนิดไม่นานเกินรอ เราคงจะได้เห็นมาตรการนี้ออกมาสนับสนุน SMEs ไทยแน่นอน เพื่อให้สอดคล้องกับแผนการเสริมสร้างความเข้มแข็ง SMEs ไทย เพื่อลดจุดอ่อน และสร้างจุดแข็งเพิ่มขึ้นแก่ผู้ประกอบการ SMEs ไทย

ขอขอบคุณข้อมูลจากสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

มาตรการ สสว. เพื่อศักยภาพ SMEs ไทย

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหรือ SMEs มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ และมีส่วนในการสร้างรายได้และจ้างงาน จึงอาจกล่าวได้ว่า SMEs เป็นกลไกหลักในการเสริมสร้างความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจของประเทศไทย

**หลายหน่วยงาน
ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน
ร่วมทั้ง สสว.**

**มีความพยายามอย่างยิ่ง
ที่จะออกมาตรการสำคัญๆ เพื่อ
เร่งสร้างความแข็งแกร่งของ SMEs**

ในระยะเวลาที่ผ่านมา จะเห็นได้ว่าหลายหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน รวมทั้งสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) มีความพยายามอย่างยิ่งที่จะออกมาตรการสำคัญๆ เพื่อเร่งสร้างความแข็งแกร่งของ SMEs และจากมาตรการต่าง ๆ นั้น ได้มีผลต่อการเติบโตของ SMEs เป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้ว่า ในปี 2555 ที่ผ่านมา มีผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs จำนวนทั้งสิ้น 2.65 ล้านราย หรือประมาณร้อยละ 99.8 ของวิสาหกิจทั้งหมดในประเทศไทย ก่อให้เกิดการจ้างงานรวมกว่า 11 ล้านคน

สำหรับแนวโน้มในปี 2556 นี้ สสว. คาดว่าเศรษฐกิจของประเทศจะขยายตัวเพิ่มขึ้น ส่งผลให้ภาพรวมของธุรกิจ SMEs มีแนวโน้มจะเติบโตร้อยละ 5.1

ยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมความพร้อมให้กับ SMEs ไทย ในแผนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2555 - 2559) คือ ยุทธศาสตร์ที่ 4 การเสริมสร้างศักยภาพของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เชื่อมโยงกับเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ด้วยเพราะการเชื่อมโยงวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้สามารถรองรับกับกระแสโลกาภิวัตน์ และเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจระหว่างประเทศ เป็นเรื่องที่มีความจำเป็นเป็นอย่างยิ่ง

ภาพรวมของ SMEs ไทย

จากข้อมูลของสสว. พบว่ามูลค่า GDP ของ ณ สิ้นไตรมาสที่สามเท่ากับ 3.12 ล้านล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนต่อมูลค่า GDP รวมของประเทศร้อยละ 37.1 และมีอัตราการขยายตัวร้อยละ 2.82 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีที่แล้ว

โดยกลุ่มธุรกิจ SMEs ที่มีขนาดตสุดได้แก่ กลุ่มธุรกิจยานยนต์ กลุ่มอุตสาหกรรมเกษตรและพลังงานทดแทน กลุ่มผลิตภัณฑ์และบริการโลจิสติกส์ กลุ่มธุรกิจก่อสร้าง กลุ่มธุรกิจโทรคมนาคม กลุ่ม

การผลิตและบริการเพื่อสุขภาพและความงาม กลุ่มธุรกิจด้านการท่องเที่ยว และกลุ่มธุรกิจด้านสหนาการ

สาขาธุรกิจที่มีการปรับตัวลดลง ได้แก่ การค้าส่งสินค้าอุปโภคบริโภค การค้าปลีกอุปโภคบริโภค แบบบริการด้านการขนส่ง และร้านอาหาร เป็นต้น สาขาธุรกิจที่มีการปรับตัวเพิ่มขึ้น ได้แก่ คำส่งสินค้าเกษตร คำส่งวัสดุก่อสร้าง คำปลีกสถานีบริการน้ำมัน การก่อสร้าง และโรงแรม เป็นต้น

อุตสาหกรรมที่ส่งผลกระทบต่อด้านบวก ได้แก่ การผลิตผลิตภัณฑ์พลาสติก การผลิตเครื่องรับโทรทัศน์และวิทยุและสินค้าที่เกี่ยวข้อง การแปรรูปและการถนอมอาหารจากสัตว์น้ำ การผลิตผลิตภัณฑ์โลหะประดิษฐ์อื่นๆ ซึ่งมีได้จัดประเภทไว้ในที่อื่น และการผลิตผลิตภัณฑ์ประเภทอบ เป็นต้น

บทบาทความรู้จัก สสว.

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือ สสว. เป็นหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินงานของ SMEs จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 มีสถานะเป็นหน่วยงานของรัฐ ภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการ 2 คณะ ประกอบด้วย

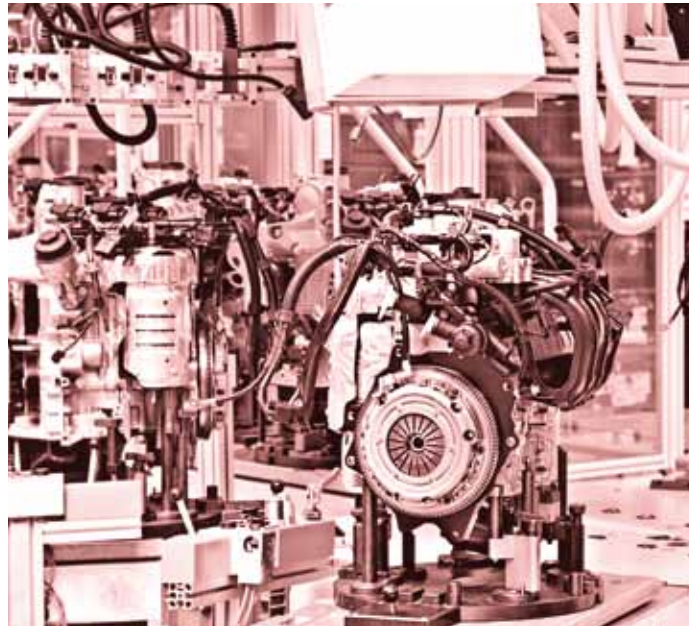
- คณะกรรมการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบายและแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พร้อมทั้งกำกับดูแลการดำเนินงานของคณะกรรมการบริหารสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ ซึ่งรองนายกรัฐมนตรี ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่แทน และผู้อำนวยการ

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นกรรมการและเลขานุการ

• คณะกรรมการบริหารสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีอำนาจหน้าที่วางนโยบาย บริหารงาน ควบคุม กำกับดูแล และรับผิดชอบในกิจการของ สสว. โดยมี ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เป็นประธานกรรมการ และผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นกรรมการและเลขานุการ

สสว. เปิดทำการตั้งแต่วันที่ 15 พฤศจิกายน 2544 โดยใช้พื้นที่บางสวนบริเวณ ชั้น 2 กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม กรุงเทพฯ ต่อมา สสว. ย้ายสถานที่ทำการมาอยู่ ณ อาคารทีเอสทีทาวเวอร์ ถนนวิภาวดีรังสิต จตุจักร ตั้งแต่วันที่ 14 ธันวาคม 2544 จนถึงปัจจุบัน

สสว. เป็นตัวจักรสำคัญ ในการพัฒนา SMEs ได้เห็นผลกระทบของ AEC จึงมีนโยบายเตรียมความพร้อม ให้ SMEs ไทยแข่งขันได้

สสว. จึงเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนา SMEs ได้เห็นผลกระทบของ AEC ที่จะเกิดขึ้นกับ SMEs ซึ่งมีจำนวนถึงร้อยละ 99.8 ของวิสาหกิจทั้งหมดของไทย จึงมีนโยบายกำหนดทิศทางในการส่งเสริม SMEs ของประเทศให้เกิดความเข้มแข็ง เพื่อการเตรียมความพร้อมให้รองรับความเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นนี้ ไว้ในแผนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2555 - 2559) ที่จัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาและส่งเสริม SMEs ของไทยให้เติบโตอย่างต่อเนื่อง ยั่งยืน และสามารถแข่งขันได้ในบริบทที่เปลี่ยนแปลงไปของโลกปัจจุบัน

ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมและสนับสนุน SMEs ของไทยให้เติบโตอย่างต่อเนื่องอย่างยั่งยืน จึงได้มีแนวคิดในการส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพ SMEs ของไทยให้ดำเนินธุรกิจบนฐานความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ นวัตกรรม และเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม

รวมถึงมุ่งเน้นการสนับสนุนตามระยะการเติบโตของธุรกิจ ซึ่งการดำเนินงานจะครอบคลุมใน 2 มิติ คือ มิติของภาพรวมทั้งประเทศ และ มิติของพื้นที่ เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายการกระจายความเจริญจากส่วนกลางสู่ภูมิภาคและยุทธศาสตร์การพัฒนาเชิงพื้นที่ของรัฐบาล

ทั้งนี้ เพื่อให้ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ และ

องค์การเอกชนที่เกี่ยวข้อง ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค นำไปใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานส่งเสริม สนับสนุน SMEs ให้มีความเชื่อมโยงและเกื้อหนุนระหว่างกัน เกิดการบูรณาการและพลังขับเคลื่อนอย่างมีทิศทางเดียวกัน ซึ่งปัจจุบัน สสว. อยู่ระหว่างการจัดทำกรอบแผนปฏิบัติการส่งเสริม SMEs ประจำปี 2557 และได้พิจารณาเห็นถึงปัญหา อุปสรรค และความท้าทายที่มีผลกระทบต่อ SMEs ของประเทศ โดยมีประเด็นสำคัญที่จะมุ่งเน้นในการส่งเสริม 3 เรื่อง ดังนี้

1. การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน เนื่องจากผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของสถาบันต่างๆ ในปี 2555 บ่งชี้ว่าประเทศไทย มีขีดความสามารถในการแข่งขันลดลง เช่น สถาบันการจัดการนานาชาติ (IMD) พบว่า ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 31 ปรับลดลงจากอันดับที่ 27 ในปี 2554 ขณะที่ World Economic Forum (WEF) พบว่า ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 39 เช่นเดียวกับปี 2554 นอกจากนี้ยังมีปัจจัยต่างๆ ส่งผลต่อขีดความสามารถในการแข่งขันของ SMEs ไทย

ดังนั้นจึงจำเป็นต้องส่งเสริมให้ SMEs มีการสร้างความแตกต่าง ผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าเพิ่มมากขึ้น มีการใช้เทคโนโลยี ความคิดสร้างสรรค์ การคิดค้นนวัตกรรมในสินค้าและบริการมากขึ้น รวมทั้งพัฒนาผู้ประกอบการ สร้างความเข้มแข็งของเครือข่าย เพื่อเพิ่มผลิตภาพและความสามารถในการแข่งขันที่สูงขึ้น ฯลฯ

2. การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งเป็นทั้งโอกาสและความท้าทายของ SMEs ไทย จึงจำเป็นต้องเร่งให้ SMEs มีความพร้อมทั้งในด้านความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถในการแข่งขัน ความสามารถในการใช้ประโยชน์ รวมถึงจัดให้มีแหล่งข้อมูล ข่าวสาร องค์ความรู้เชิงลึกที่เกี่ยวข้องกับ AEC ที่ SMEs สามารถเข้าถึงได้อย่างสะดวกและง่ายต่อความเข้าใจ

3. การรับมือวิกฤติการณ์ต่างๆ ที่กระทบต่อการดำเนินธุรกิจของ SMEs ไทย ไม่ว่าจะเป็นภัยพิบัติจากธรรมชาติ โรคระบาด ภาวะโลกร้อน ภัยที่มนุษย์ก่อให้เกิดขึ้น และวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจระดับโลก จึงจำเป็นต้องจัดให้มีการบริหารจัดการความเสี่ยง การเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับต่อสถานการณ์ฉุกเฉินในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งการเสริมศักยภาพของประเทศให้มีความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและสามารถแข่งขันได้ในเวทีโลกอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ SMEs มีภูมิคุ้มกันสามารถรองรับ ฟื้นฟู และบรรเทาผลกระทบที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อย่างไรก็ดี สสว. เปิดโอกาสให้หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ได้ร่วมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการที่จะนำไปสู่การพัฒนาโครงการส่งเสริม SMEs โดยจะประมวลเป็นกรอบแนวทางในการสรรหาและพิจารณาคัดเลือกโครงการส่งเสริมพัฒนา SMEs เพื่อให้การจัดสรรงบประมาณจากกองทุนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในปีงบประมาณ 2557 เป็นไปอย่างมีบูรณาการและประสิทธิภาพ สอดคล้องกับการแก้ไขปัญหาและความต้องการของ SMEs อย่างแท้จริง

นโยบายสำคัญที่เกี่ยวข้องกับ SMEs

จากแผนการส่งเสริมฯ ฉบับที่ 3 ที่ได้จัดทำ

ขึ้นโดยมีวิสัยทัศน์เพื่อ “พัฒนาศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทย ให้เติบโตอย่างสมดุลและยั่งยืน เพื่อเป็นพลังขับเคลื่อนหลักของเศรษฐกิจไทย” นั้น มีเป้าหมายการส่งเสริมโดยมียุทธศาสตร์ในการดำเนินงานอยู่ 4 ยุทธศาสตร์คือ

แผนการส่งเสริมฯ มีวิสัยทัศน์เพื่อ

พัฒนาศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลาง
และขนาดย่อมไทย ให้เติบโต
อย่างสมดุลและยั่งยืน
เพื่อเป็นพลังขับเคลื่อนหลัก
ของเศรษฐกิจไทย

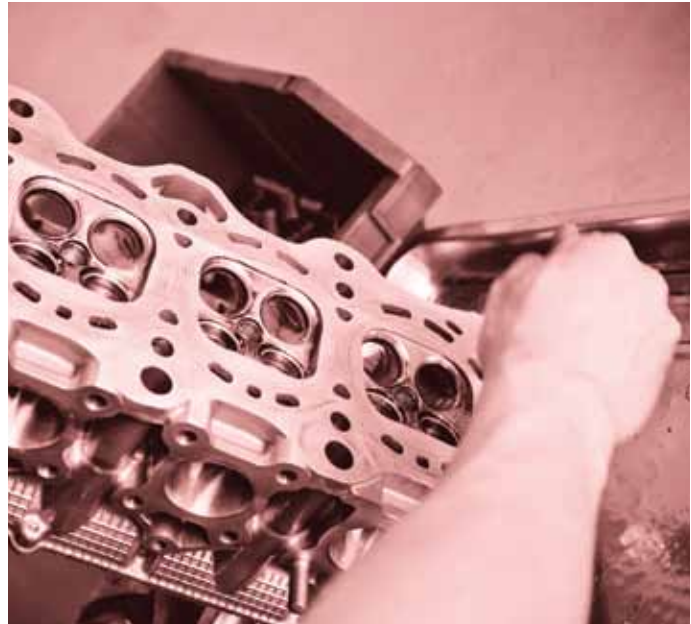
ยุทธศาสตร์ที่ 1

สนับสนุนปัจจัยแวดล้อมให้เอื้อต่อการดำเนินธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทย

ในการพัฒนาและส่งเสริม SMEs จึงต้องดำเนินการสนับสนุนปัจจัยแวดล้อมให้เอื้อต่อการดำเนินธุรกิจของ SMEs โดยมุ่งเน้นปัจจัยพื้นฐาน 2 ส่วน คือ

- การสร้างปัจจัยแวดล้อมเพื่อให้เอื้อต่อการดำเนินธุรกิจของ SMEs ในทุกระดับการเติบโตของธุรกิจให้มีประสิทธิภาพและธรรมาภิบาล รวมทั้งพัฒนาเครือข่ายการทำงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของภาครัฐอย่างบูรณาการ

- การสร้างภูมิคุ้มกันจากปัจจัยเสี่ยงทั้งภายในและภายนอกประเทศ การฟื้นฟู และบรรเทาผลกระทบ ที่เกิดขึ้นกับ SMEs ที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ฉุกเฉินและสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป

ยุทธศาสตร์ที่ 2

เสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทย

จะให้ความสำคัญในการเพิ่มผลิตภาพในการดำเนินธุรกิจ การสร้างพันธมิตรทางธุรกิจและการพัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจ การพัฒนาสินค้าและบริการของ SMEs การยกระดับมาตรฐานและคุณภาพของสินค้าและบริการ การขยายโอกาสทางการตลาด และการพลิกฟื้นธุรกิจเพื่อความอยู่รอด รวมถึงการสร้างและพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการใหม่

ยุทธศาสตร์ที่ 3

ส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทยให้เติบโตอย่างสมดุลตามศักยภาพของพื้นที่

โดยจะเน้นการนำศักยภาพของพื้นที่มาใช้ประโยชน์ และสร้างความสมดุลให้เกิดขึ้นระหว่างพื้นที่ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม ชุมชน ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม อัตลักษณ์ วัฒนธรรม และวิถีชีวิต โดยมีการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมมาใช้ ในการสร้างมูลค่าให้กับสินค้าและบริการ

ส่งเสริมการสร้างงาน สร้างอาชีพในพื้นที่ เพิ่มโอกาสการเข้าถึงแหล่งทุน โดยการพัฒนาความเข้มแข็งขององค์กรการเงินระดับฐานราก

บริหารจัดการทรัพยากรในท้องถิ่นอย่างเหมาะสมเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด พัฒนาพื้นที่เขตเศรษฐกิจชายแดนและพื้นที่ยุทธศาสตร์เศรษฐกิจให้เอื้อต่อการค้า การลงทุนและการท่องเที่ยว รวมถึงสนับสนุนให้เกิดการบูรณาการการทำงานและสร้างเครือข่ายความร่วมมือในทุกภาคส่วน

ยุทธศาสตร์ที่ 4

เสริมสร้างศักยภาพของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไทยให้เชื่อมโยงกับเศรษฐกิจระหว่างประเทศ

การเชื่อมโยงระหว่างยุทธศาสตร์ เมื่อทำการวิเคราะห์แนวโน้มและบริบทการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ปัจจุบัน จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และภัยคุกคามรวมถึงข้อจำกัดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ของไทยพบว่า การพัฒนา SMEs ให้เป็นไปตามวิสัยทัศน์และบรรลุเป้าหมายหลักที่ได้กำหนดไว้ จะต้องดำเนินการตามยุทธศาสตร์ทั้ง 4 ของแผนการส่งเสริมฯ ฉบับที่ 3 รวมทั้งพิจารณาความเชื่อมโยงระหว่างยุทธศาสตร์ ซึ่งทำให้เห็นประเด็นความเชื่อมโยงที่สำคัญและจำเป็นระหว่างยุทธศาสตร์ 3 ประเด็น ที่ต้องเร่งดำเนินการภายในระยะ 1-2 ปีแรก คือ

- การพัฒนาผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ที่ให้บริการและสนับสนุน SMEs เพื่อให้มีหน่วยงานหลักในการยกระดับศักยภาพของผู้กำหนดนโยบายและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและพัฒนา SMEs ทั้งจากภาครัฐ ภาคเอกชน สถาบันการศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้สามารถช่วยเหลือ สนับสนุน ส่งเสริม และพัฒนา SMEs เพิ่มขีดความสามารถในการดำเนินธุรกิจ

- การจัดทำฐานข้อมูล SMEs แห่งชาติ เพื่อให้มีศูนย์กลางข้อมูลกลางด้าน SMEs ของประเทศที่เป็นฐานเดียวกัน (Centralized SMEs Database) โดยรวมข้อมูลและองค์ความรู้ที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับ SMEs ในแหล่งเดียว (One stop service) ซึ่งจะเป็นการเชื่อมโยงกันกับศูนย์รวมข้อมูลข่าวสารสนเทศและบริการภาครัฐ (e - Government Portal) การพัฒนาดังกล่าวจะคำนึงถึงความประหยัด ประสิทธิภาพ ความสะดวก รวดเร็วในการเข้าถึงและใช้งาน

- การเตรียมความพร้อมและยกระดับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในด้านการค้าการลงทุนในต่างประเทศ เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจ

ให้แก่ SMEs เกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) อย่างเป็นระบบ ครอบคลุมภาคการผลิต ภาคการค้าและบริการ ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

โดยมุ่งเน้นธุรกิจสาขา (Sector) ที่มีแนวโน้มจะได้รับผลกระทบรุนแรง ซึ่งจะช่วย SMEs มีความสามารถพร้อมรับการแข่งขัน ขณะเดียวกันสำหรับธุรกิจสาขาที่มีศักยภาพในด้านการค้าการลงทุนในต่างประเทศ จะสามารถใช้ประโยชน์จากความตกลงต่างๆ ได้อย่างเต็มที่

นอกจากความเชื่อมโยงของทั้ง 4 ยุทธศาสตร์แล้วยังมีความเชื่อมโยงระหว่างยุทธศาสตร์ด้วยกัน ได้แก่

- การพัฒนาศักยภาพ SMEs ในท้องถิ่น โดยคำนึงถึงศักยภาพของพื้นที่ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมเป็นประเด็นที่สำคัญในการสร้างความเข้มแข็งให้กับ SMEs ในท้องถิ่น (ยุทธศาสตร์ที่ 2 และ 3)

- การพัฒนาเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงเพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของไทย โดยการเตรียมความพร้อมให้แก่ SMEs ในพื้นที่ (ยุทธศาสตร์ที่ 3 และ 4)

- การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับ SMEs ที่มีศักยภาพให้สามารถขยายการค้าและการลงทุนไปยังต่างประเทศได้ (ยุทธศาสตร์ที่ 2 และ 4)

การส่งเสริม SMEs ให้สามารถบรรลุตามพันธกิจ วิสัยทัศน์และเป้าหมายของการส่งเสริมที่ได้กำหนดไว้นั้น จำเป็นต้องอาศัยปัจจัยสำคัญหลายประการ ดังนี้

1. การพัฒนาปัจจัยแวดล้อมให้เอื้อต่อการดำเนินธุรกิจของ SMEs จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดทำฐานข้อมูล SMEs ของประเทศให้มีข้อมูลที่สมบูรณ์ ครบถ้วน และสามารถใช้อย่างมีประสิทธิภาพเดียวกันเพื่อกำหนดนโยบายและแนวทางการส่งเสริม SMEs รวมทั้งสร้างองค์ความรู้อันเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจของ SMEs รวมถึงจำเป็นต้องทบทวน ปรับปรุง และผลักดันกฎหมาย กฎระเบียบ และสิทธิประโยชน์ของภาครัฐที่เกี่ยวข้อง เพื่อเอื้อและลดอุปสรรคในการดำเนินธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2. การส่งเสริมและพัฒนา SMEs จำเป็นต้องได้รับการจัดสรรงบประมาณอย่างเพียงพอ ต่อเนื่อง และสอดคล้องเชื่อมโยงกัน เพื่อสามารถพัฒนา SMEs ให้เกิดความเข้มแข็ง ยั่งยืนและเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

3. แผนการส่งเสริม SMEs จะสัมฤทธิ์ผลและเกิดประโยชน์สูงสุดได้นั้น ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจที่เกี่ยวข้อง ทั้งในส่วนกลางและส่วนท้องถิ่นจะต้องนำแผนการ

ส่งเสริม SMEs ไปใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงาน เพื่อให้เกิดการบูรณาการและมีทิศทางส่งเสริมที่สอดคล้องกัน

4. บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริม SMEs ของภาครัฐและภาคเอกชน ในทุกระดับ จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาศักยภาพ และมีความเข้าใจเกี่ยวกับ SMEs รวมทั้งเข้าใจถึงนโยบายและทิศทางการส่งเสริม SMEs ของประเทศ อันจะส่งผลให้การดำเนินงานส่งเสริม SMEs มีประสิทธิภาพ

กิจกรรมหนึ่งที่อยู่ใต้อาณัติการส่งเสริม SMEs ภายใต้แผนและยุทธศาสตร์ดังกล่าว คือ **“โครงการเตรียมความพร้อมผู้ประกอบการ SMEs ไทย เพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC Ready)”** ที่จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเรื่อง AEC รวมถึงการเสริมสร้างศักยภาพของผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีความพร้อมที่จะรองรับการเปิดเสรีในทุกด้าน และการสร้างโอกาสการทำธุรกิจ สร้างเครือข่ายความร่วมมือทั้งในและนอกประเทศให้ผู้ประกอบการ SMEs เจริญเติบโตได้อย่างยั่งยืน ทั้งนี้ โครงการ AEC Ready นี้ จะประกอบด้วยกิจกรรมย่อยต่างๆ ดังนี้

- การอบรมเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนให้กับ SMEs และผู้สนใจ จำนวน 5,000 ราย ทุกภูมิภาคทั่วประเทศ เพื่อให้ SMEs รู้และตระหนักถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และเพื่อจะนำความรู้ความเข้าใจดังกล่าวไปประยุกต์เพื่อเตรียมความพร้อมเท่าที่จะสามารถดำเนินการได้

- การอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อสร้างความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับกฎ ระเบียบ เงื่อนไขการค้า ของ AEC และเพื่อสร้างเครือข่ายความร่วมมือในการดำเนินธุรกิจให้แก่ SMEs จำนวน 1,500 ราย

- การยกระดับและเสริมสร้างศักยภาพผู้ประกอบการ จำนวน 400 ราย ให้มีความพร้อมในด้านที่ยังขาด เช่น การสร้างตราสินค้า การพัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ การจดลิขสิทธิ์ทรัพย์สินทางปัญญาทั้งในและต่างประเทศ การปรับปรุงและพัฒนาเว็บไซต์ให้ใช้งานได้หลากหลายภาษา เป็นต้น

- การสนับสนุนการจับคู่ธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการไทยเพื่อ

เพิ่มความแข็งแกร่งในการผลิตสินค้าและบริการที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และ การจับคู่ธุรกิจระหว่างผู้ประกอบการไทยกับผู้ประกอบการอาเซียน เพื่อสร้างโอกาสด้านการค้าการลงทุนระหว่างกันอย่างเหมาะสม

- การศึกษาและรวบรวมข้อมูลเชิงลึก เพื่อจัดทำยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ การพัฒนาผู้ประกอบการ SMEs ทั้งรายพื้นที่และรายผลิตภัณฑ์ รวมถึงการเสริมสร้างเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน เพื่อรองรับการปรับตัว

ข้างต้นนี้เป็นเพียงหนึ่งในหลายกิจกรรมที่ สสว. ได้ดำเนินการ ในปีงบประมาณ 2555 เพื่อกระตุ้นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมของไทย ให้ตระหนักถึงความสำคัญของการเตรียมตัว อย่างเต็มที่ ในทุกมิติให้มีความพร้อมเพื่อจะรองรับการก้าวเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งสามารถสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(สสว.)

เลขที่ 21 อาคารทีเอสที ชั้น G, 17,18,20,23 ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจอมพล เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทร. 1301 โทรสาร 0 2273 8850 เว็บไซต์ www.sme.go.th อีเมล info@sme.go.th

ทิศทาง SMEs ไทย

รัฐบาลได้ปรับลดภาษีเงินได้นิติบุคคลลงมาอยู่ที่ร้อยละ 20 ในปี 2556 จะเป็นส่วนช่วยสนับสนุนให้ผู้ประกอบการ โดยเฉพาะธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ และเป็นการเพิ่มความน่าสนใจของประเทศไทยให้กับ นักลงทุนต่างชาติ เข้ามาลงทุนในอนาคต เนื่องจากได้รับผลกำไรมากขึ้น การขยายการลงทุนทั้งจากในประเทศและต่างประเทศนี้ จะทำให้รายได้จากการ จัดเก็บภาษีโดยรวมของรัฐบาลมากขึ้น และจะเกิดการจ้างงานใหม่ ภายในประเทศเมื่อประชาชนมีกำลังใช้จ่ายใช้สอยมาก รายได้จาก ภาษีมูลค่าเพิ่มก็จะเพิ่มขึ้นอีกทางหนึ่งด้วย

แรงขับเคลื่อนหลักจากการลงทุนและการใช้จ่ายของภาครัฐ ราคาสินค้าเกษตรที่มีแนวโน้มสูงขึ้น และความต้องการอุปสงค์จาก ต่างประเทศที่คาดว่าจะยังคงขยายตัวได้ อันมีปัจจัยสนับสนุนจากการ เบิกจ่ายตามแผนบริหารจัดการน้ำในระยะยาวของภาครัฐ วงเงินลงทุน รวม 3.5 แสนล้านบาทที่คาดว่าจะเริ่มทยอยลงทุนได้มากขึ้นในปี 2556

ประกอบกับสถานการณ์เศรษฐกิจโลกที่แม้ว่าจะ ยังคงมีความเสี่ยง แต่มีแนวโน้มว่าจะเริ่มฟื้นตัว ขึ้นตามลำดับ

การตลาด เงินได้นิติบุคคล

ลงมาอยู่ที่ร้อยละ 20

จะเป็นส่วนช่วยสนับสนุน

ให้ผู้ประกอบการ

โดยเฉพาะ SMEs

สามารถแข่งขัน

กับต่างประเทศได้

อย่างไรก็ตาม เศรษฐกิจในปี 2556 ไทยยังมีความเสี่ยงทั้งจากภายในและภายนอกจากความไม่แน่นอนของเศรษฐกิจโลก ทั้งปัญหาหนี้สาธารณะ ในยุโรป ปัญหาเศรษฐกิจสหรัฐฯ ที่ยังไม่ฟื้นตัว และประสบกับปัญหาการมีหนี้สาธารณะและการขาดดุลงบประมาณค่อนข้างสูง ปัญหาการว่างงาน ในสหรัฐฯ และยุโรป ความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยน ภัยทางธรรมชาติ ส่วนปัจจัยลบภายในประเทศ อยู่ที่เสถียรภาพทางการเมือง และความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนที่เงินบาทจะแข็งค่ามากขึ้น ส่งผลกระทบต่อการส่งออก ภัยธรรมชาติ การขาดแคลนแรงงานในบางอุตสาหกรรม ปัญหา ต้นทุนที่เพิ่มสูงขึ้นจากการปรับค่าแรงวันละ 300 บาท ทั่วประเทศ รวมไปถึงการปรับขึ้นของ ค่าพลังงาน ทั้งน้ำมัน ไฟฟ้า ค่าขนส่ง

จึงเป็นเรื่องของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จะต้องปรับตัวเพื่อความอยู่รอดให้ได้ ในบริบทของความท้าทาย โดยสสว. ได้เร่งออก มาตรการสำคัญๆ เพื่อช่วยผลักดันให้ธุรกิจ อยู่รอดต่อไปได้

ธุรกิจ SMEs จะเติบโต อย่างมั่นคงได้อย่างไร

จากการที่รัฐบาลให้มีการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็น 300 บาทต่อวันนั้น ได้ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการในหลากหลายสาขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ประกอบการที่เป็น SMEs นั้น ได้รับผลกระทบมากกว่าธุรกิจอื่นๆ ดังนั้นจึงมีผู้เชี่ยวชาญจากภาครัฐและเอกชนมาให้คำแนะนำ รวมถึงแนวทางในการปรับตัวของ SMEs เพื่อความอยู่รอดในการดำเนินธุรกิจต่อไป

รศ.ดร. ยงยุทธ แฉล้มวงษ์ ผู้อำนวยการวิจัยด้านการพัฒนาแรงงาน สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (TDRI) ให้ความเห็นเรื่องการปรับอัตราค่าจ้างเป็น 300 บาททั่วประเทศว่า ได้ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs เป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้ประกอบการดังกล่าวเพิ่งจะเริ่มฟื้นฟูกิจการ หลังจากได้รับผลกระทบจากน้ำท่วมในช่วงปลายปี 2554

อย่างไรก็ตาม หากมองภาพรวมของผลกระทบจากการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็น 300 บาทนั้น จากการรวบรวมข้อมูลพบว่าค่าจ้างและรายได้ในอดีตเพิ่มขึ้นร้อยละ 4.8 และ 4.4 ต่อปีในช่วงปี 2548 - 2553 แต่ค่าจ้างและรายได้เพิ่มเป็นร้อยละ 21.67 - 22.82 ต่อปี ในช่วงไตรมาสที่ 2 ของปี 2554 - 2555

การที่อัตราค่าจ้างเพิ่มขึ้นย่อมส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการ ดังนั้นจึงขอเสนอแนวทางในการสร้างความสามารถในการแข่งขัน คือ เลือกใช้ประโยชน์จากความเชื่อมโยงในภูมิภาค การยกระดับเทคโนโลยีเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม และการเพิ่มผลิตภาพแรงงาน

ส่วนการเตรียมความพร้อมของอุตสาหกรรม SMEs นั้น มาตรการที่ควรนำมาใช้ ประกอบด้วย

ประการแรก มาตรการแก้ไขระยะสั้น และกลาง เช่น การนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ให้มากขึ้น การชดเชยด้วยแรงงานที่มีคุณภาพ และการเพิ่มผลิตภาพแรงงาน

ประการที่สอง เพิ่มความสามารถในการแข่งขัน เช่น การคิดค้นนวัตกรรมเพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้า มีระบบเครือข่ายความร่วมมือกับภาคอุตสาหกรรม ฯลฯ

ประการที่สาม ยกระดับอุตสาหกรรมไทยในสภาพแวดล้อมใหม่

นอกจากนี้ รศ. ดร. ยงยุทธ ยังมีข้อเสนอแนะเพื่อยกระดับผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ไทย ให้นำสนใจหลายประการ ดังต่อไปนี้

ประการแรก การปรับค่าแรงขั้นต่ำ ควรมีกระบวนการปรับขึ้นอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ เพื่อส่งสัญญาณให้ผู้ประกอบการปรับตัวได้ทัน การกำหนดค่าแรงขั้นต่ำโดยคณะกรรมการไตรภาคี ควรพิจารณาจาก Medium - term Productivity Growth และอัตราเงินเฟ้อคาดการณ์ในระยะ 5 ปีข้างหน้าเป็นปัจจัยหลัก โดยค่าแรงแต่ละพื้นที่ไม่จำเป็นต้องเท่ากัน ขึ้นอยู่กับ Productivity Growth และอัตราเงินเฟ้อในแต่ละพื้นที่

ประการที่สอง การเพิ่มผลิตภาพแรงงาน ควรอุดหนุนแรงงานให้เข้ารับการฝึกอบรมทักษะ โดยแจก “คู่มือการฝึกอบรม” และควรอุดหนุนการนำเครื่องจักรที่ทันสมัยมาใช้ โดยอนุญาตให้หักค่าเสื่อมราคาในอัตราเร่ง (Accelerated Depreciation)

ประการที่สาม การยกระดับเทคโนโลยี กระทรวงการคลังควรอนุญาตให้ผู้ประกอบการสามารถนำค่าใช้จ่ายด้านการวิจัยและพัฒนา มาลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลได้ร้อยละ 300 และเร่งรัดกระบวนการพิจารณา ควรประเมินผลนักวิจัยในมหาวิทยาลัย และสถาบันวิจัยของรัฐ จากการถ่ายทอดเทคโนโลยีให้ภาคการผลิต และการใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์ (Commercialization)

นอกจากนั้นยังควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยการเพิ่มคุณค่าความสามารถบุคลากรในอุตสาหกรรม รวมถึงการเตรียมความพร้อมสำหรับนักเรียน นักศึกษา ที่จะเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของภาคอุตสาหกรรม โดยความร่วมมือจากกระทรวงศึกษาธิการ รวมทั้งร่วมมือในการขยายการศึกษาาระบบทวิภาคี และสหกิจศึกษา กับ สอศ. / วิทยาลัยเทคนิคในรูปแบบใหม่ “โรงงาน โรงเรียน” (Integrate Factory

School, Work - based Learning, or Work Integrated Learning)

ส่วนการเพิ่ม Productivity ในการผลิตนั้น สามารถดำเนินการได้ 3 แนวทาง ประกอบด้วย

แนวทางแรก นำระบบ Automatic เข้ามาใช้ในกระบวนการผลิตมากขึ้น และเพิ่มขีดความสามารถทางด้าน Manufacturing Technology

แนวทางที่สอง พัฒนาฝีมือแรงงานให้เป็น High Multi - Skill และให้ Valued per Head สูงขึ้น

แนวทางที่สาม เพิ่มองค์ความรู้และทักษะที่มีประสิทธิภาพแก่แรงงานในด้านต่างๆ อาทิ Technology Management โดยมีเป้าหมายในการเพิ่ม Productivity ในภาคอุตสาหกรรมของประเทศให้ได้ร้อยละ 10 ต่อปี

เพื่อให้อุตสาหกรรมเติบโตได้

จำเป็นต้องมีการพัฒนาฝีมือทางด้านแรงงานควบคู่ไปด้วย

อย่างไรก็ตาม เพื่อให้อุตสาหกรรม SMEs เติบโตได้อย่างมั่นคงมากยิ่งขึ้น จำเป็นต้องมีการพัฒนาฝีมือทางด้านแรงงานควบคู่ไปด้วย โดยการจัดทำคุณวุฒิวิชาชีพมาใช้ในการกำหนดอัตราค่าจ้าง การพัฒนาอาชีวศึกษาให้เป็นบุคลากรทักษะสูงจำนวนมาก เพื่อรองรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจเป็นแรงงานระดับ Intermediate รวมถึงการพัฒนาประสิทธิภาพแรงงานเพื่อเพิ่ม Productivity ให้สมดุลกับค่าแรงที่เพิ่มขึ้น และค่าจ้างขั้นต่ำคาร์ลัมพันธ์กับ Productivity ด้วย

ทั้งนี้ในการดำเนินธุรกิจนั้น ไม่มีใครดำเนินธุรกิจ โดยไม่มุ่งหวังผลกำไร ซึ่งปัจจุบันภาค

การผลิตที่มี Productivity สูง 3 อันดับแรก คือ ภาคอุตสาหกรรม ภาคบริการ และภาค การเกษตร

รศ.ดร. ยงยุทธ ยังได้กล่าวทิ้งท้ายไว้ว่า ในการดำเนินธุรกิจนั้น หากผู้ประกอบการตระหนัก ว่าการดำเนินการเพียงลำพังอาจเกิดปัญหามากขึ้น ก็ขอให้ปรับเปลี่ยนวิธีการดำเนินธุรกิจใหม่ โดยมี 4 แนวทางใหญ่ๆ คือ ยก (ยกเลิกกิจการ) แยก (แยกกิจการ) ย้าย (ย้ายสถานประกอบการ) และ หยุด (หยุดดำเนินกิจการชั่วคราว)

นอกจากนี้ ได้มีผู้เชี่ยวชาญจากภาครัฐ และ เอกชน ร่วมแสดงความคิดเห็น และนำเสนอ แนวทางเพื่อให้ผู้ประกอบการ SMEs นำไปปรับ ใช้เพื่อพัฒนาธุรกิจให้สามารถดำเนินต่อไปได้

นายอรรถนัทธิ สร้อยทอง ผู้อำนวยการ ศูนย์พัฒนาการลงทุนไทยในต่างประเทศ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน หรือ บีโอไอ กล่าวว่า ในส่วนของผู้ประกอบการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนนั้น หากไม่สามารถดำเนิน ธุรกิจภายในประเทศได้ เนื่องจากผลกระทบ จากการปรับค่าแรงที่ทำให้ต้นทุนสูงขึ้น แนะนำ ให้ควรย้ายสถานประกอบการไปที่อื่น เพื่อลด ต้นทุนการผลิตให้สามารถแข่งขันได้

จะเห็นได้ว่าในช่วงที่ผ่านมาผู้ประกอบการ ธุรกิจ SMEs มักจะประสบกับปัญหาในหลายๆ ด้านดังนี้

ประการแรก การขาดแคลนแรงงาน และ วัตถุดิบ รวมทั้งค่าแรงสูง

ประการที่สอง ต้องหาตลาดใหม่ๆ และรักษา ตลาดเดิมไว้

ประการที่สาม ต้องนำเทคโนโลยีใหม่ๆ มา ใช้ โดยเน้นการส่งออกมากขึ้น

ทั้งนี้ประเทศไทยยังพึ่งพาการส่งออกมากกว่าร้อยละ 70 หาก ต้องรักษาสถานะดังกล่าวไว้ ก็จำเป็นที่จะต้องหาประเทศที่มีโควตา ส่งออกสินค้ากับประเทศสหรัฐอเมริกา และยุโรป ซึ่งประเทศเหล่านั้น ประกอบด้วย กัมพูชา ลาว พม่า และเวียดนาม

อย่างไรก็ตาม การส่งเสริมฯ ของบีโอไอนับจากนี้ จะไม่เน้นเรื่อง จำนวนเงินลงทุน แต่เน้นที่คุณค่าของกิจการลงทุน ที่ประเทศจะได้รับ ซึ่งการดำเนินธุรกิจที่คนไทยควรดูเป็นแบบอย่างคือ ไต้หวัน เนื่องจาก เป็นประเทศที่ประสบความสำเร็จมากในการดำเนินธุรกิจและสร้าง แปรนต์ให้กับสินค้า

บีโอไอมีนโยบายในการส่งเสริม

ให้นักลงทุนไทย

ไปลงทุนในต่างประเทศ

เพื่อเพิ่มความสามารถ

ในการแข่งขันและสร้างมูลค่าเพิ่ม

ปัจจุบันบีโอไอมีนโยบายในการส่งเสริมให้นักลงทุนไทยไปลงทุน ในต่างประเทศ เพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันและสร้าง มูลค่าเพิ่ม เพิ่มรายได้แก่ประเทศจากผลกำไรจากการไปลงทุนใน ต่างประเทศ รวมทั้งเพิ่มบทบาทของไทยในประชาคมเศรษฐกิจโลก โดยประเทศเป้าหมายประกอบด้วย พม่า อินโดนีเซีย เวียดนาม จีน อินเดีย เอเชียใต้ ตะวันออกกลาง และทวีปแอฟริกา

สำหรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย ได้แก่ เหมืองแร่ พลังงาน ปิโตรเลียม สิ่งทอ เสื้อผ้า รองเท้า อัญมณี เกษตรและเกษตรแปรรูป อาหาร ชิ้นส่วนยานยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้า ธุรกิจบริการ ท่องเที่ยว เครื่องใช้พลาสติก วัสดุก่อสร้าง ออกแบบ ตกแต่ง อสังหาริมทรัพย์ ฯลฯ

นอกจากนี้นายอรุณลิขิต ยังกล่าวเพิ่มเติมว่า หากผู้ประกอบการ SMEs ต้องการให้ธุรกิจดำเนินต่อไปได้ จำเป็นต้องให้ความจริงจังกับธุรกิจที่ดำเนินการ

ดร. จักรกรินทร์ ศรีมูล ผู้อำนวยการศูนย์ศึกษาการค้าอาเซียน และลาตินอเมริกา มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย กล่าวว่า ปัจจุบัน มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยได้ไปเปิดหลักสูตร MBA ที่นครย่างกุ้ง ประเทศพม่าแล้ว เนื่องจากเป็นประเทศที่มีความคุ้นเคยกันมานาน โดยนักศึกษารุ่นแรกเปิดรับสมัครไปเมื่อเดือนสิงหาคม 2555 ส่วนรุ่นที่ 2 เปิดรับสมัครเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2556 นักศึกษาที่มาสมัครมีอายุระหว่าง 23 - 56 ปี ส่วนใหญ่เป็นลูกหรือเจ้าของธุรกิจที่ต้องการทำงานอยู่ในประเทศตนเอง

อย่างไรก็ตาม เป้าหมายที่มหาวิทยาลัยไปเปิดดำเนินการในพม่า เนื่องจากต้องการไปสร้าง International Standard ทั้งนี้มหาวิทยาลัยยังได้จัดส่งอาจารย์ที่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยชั้นนำในต่างประเทศไปสอน เพื่อเป็นการสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศไทยต่อไป

ในอนาคตมหาวิทยาลัยยังมีแผน ที่จะเปิดสอนหลักสูตร MBA ที่เมืองมัณฑะเลย์ เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งแห่ง ซึ่งนอกเหนือจากการเข้าไปดำเนินธุรกิจแล้ว ยังต้องเข้าไปช่วยพม่าพัฒนาเรื่องบุคลากร รวมถึงเทคโนโลยีทางด้านต่างๆ ด้วย

สำหรับการเข้าไปดำเนินธุรกิจในพม่านั้น อุปสรรคสำคัญคือ เรื่องการสื่อสารที่ไม่ชัดเจน และจะมีปัญหาตามมาในภายหลังคือ เรื่องความเกรงใจ ซึ่งตรงนี้ผู้ประกอบการต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษ เพื่อจะหาทางป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาเกิดขึ้น

นายสุรชัย ชัยตระกูลทอง ประธานบริหาร บริษัท RCK รุ่งเจริญกรุ๊ป จำกัด กล่าวว่า ธุรกิจของบริษัทเริ่มต้นจากการเปิดดำเนินธุรกิจแบบห้องแถวในรุ่นของคุณพ่อ โดยยึดหลักที่ว่าทุกธุรกิจ

ต้องเติบโตจากฐานของครอบครัว ยังมี (เงิน) มาก ยิ่งต้องนอบน้อม และเมื่อตัดสินใจเรื่องใดแล้ว ต้องลงมือปฏิบัติอย่างจริงจังด้วย

ส่วนผู้ประกอบการที่เป็น SMEs นั้น ต้องคำนึงไว้เสมอว่า SMEs จะเติบโตได้นั้น ต้องเป็นส่วนหนึ่งขององค์กรด้วย โดยมีแนวทางหลักๆ ดังนี้

ประการแรก ต้องหลุดพ้นจากความคิดของตนเองก่อน

ประการที่สอง มีความมั่นคง (มีกำไรทุกปี) และยั่งยืน (ต้องมีนวัตกรรมทางสินค้า และบริการ)

ประการที่สาม การดำเนินธุรกิจทุกชนิดต้องมีกำไร หากไม่มีกำไรก็ไม่สามารถอยู่ได้ อาจกล่าวได้ว่ากำไรเป็นเครื่องมือในการพัฒนาองค์กร

นายโกศลป์ ภัทรธีรานนท์ กรรมการผู้จัดการ บริษัท แอ็ดวานซ์ จำกัด กล่าวว่า ปัจจุบันมีโรงงาน 2 แห่งตั้งอยู่ในลาว คือโรงงานผลิตถ่านน้ำ และผลิตผ้าเบรกรถจักรยานยนต์ การดำเนินธุรกิจในลาวสามารถขอรับการส่งเสริมการลงทุนได้ทั้งหมด

สำหรับขั้นตอนการดำเนินการต่างๆ นั้น ต้องผ่านความเห็นชอบจาก 5 กระทรวง เพื่อขอรับการส่งเสริมฯ ใช้เงินประมาณ 1 แสนบาท ส่วนขั้นตอนอื่นๆ ควรดำเนินการตามที่กำหนดไว้ โดยดำเนินการตั้งแต่ระดับล่างขึ้นบน ซึ่งจะใช้เวลาในการดำเนินการทุกขั้นตอนประมาณ 7 เดือน

อย่างไรก็ตาม การที่จะประสบความสำเร็จในการผลิตสินค้าเพื่อการจำหน่ายนั้น นอกจากคุณภาพสินค้าที่ดีแล้ว ควรหาจุดเด่นให้กับสินค้าเพื่อเพิ่มมูลค่า อย่างเช่น โรงงานผลิตถั่วงาได้ คิดค้นการผลิตถั่วงาที่มีลวดลายดอกจำปาลาวหรือดอกลิ้นทม นับเป็นถึงแบบเดียวในโลก ที่ผลิตเพื่อจำหน่ายในลาว และได้รับคำชมเป็นอย่างมาก

นอกจากนี้การเข้าไปดำเนินการธุรกิจที่ประเทศลาวนั้น จะต้องไม่ไปดูถูกหรือเหยียดหยามคนลาวเป็นอันขาด โดยคนลาวนั้นชอบดูรายการโทรทัศน์ของไทย รวมทั้งชอบใช้สินค้าแบรนด์ไทยด้วย แม้ว่าตลาดในลาวจะไม่ใหญ่มากนัก แต่ก็สามารถสร้างผลกำไรได้ ถ้าสินค้านั้นมีจุดเด่นที่แตกต่างจากสินค้าประเภทเดียวกัน

ส่วนการลงทุนในพม่า นั้น ปัจจุบันค่าเช่าพื้นที่อยู่ที่ราคาประมาณ 60 - 70 บาทต่อตารางเมตร แต่บริษัทได้เปรียบบริษัทอื่นๆ ในเรื่องของต้นทุนเครื่องจักร เนื่องจากสามารถผลิตเครื่องจักรได้เอง และสินค้าที่จำหน่ายอยู่ก็มีตัวแทนในพม่า จึงไม่ยากนักที่จะทำการค้าในพม่า

สำหรับการจ้างแรงงานในพม่า นั้น อัตราค่าจ้างจะอยู่ที่ประมาณ 80 - 100 บาท หากมีการเปิดรับสมัครเข้าทำงานเมื่อใด จะมีชาวพม่า มาสมัครงานกันเป็นจำนวนมาก และอุปสรรคสำคัญที่ผู้ประกอบการมักประสบในพม่าคือ ปัญหาเรื่องภาษา ที่มักจะสื่อสารกันไม่ชัดเจนเท่าที่ควร

การดำเนินธุรกิจ ในลาวและพม่า

ยังมีโอกาสและช่องทาง
ในการดำเนินการอีกมาก

การดำเนินธุรกิจ
ในลาวและพม่า ยังมีโอกาสและช่องทางในการดำเนินการอีกมาก ซึ่งในเบื้องต้นก็ต้องเตรียมข้อมูลให้ชัดเจนว่าคู่แข่งเป็นใคร อยู่ที่ไหน และเป็นอย่างไร โดยข้อมูลเหล่านี้จะเป็นแนวทางให้เราสามารถวางแผนการผลิตสินค้าได้อย่างถูกต้อง และตรงตามความต้องการของผู้บริโภค

ทั้งนี้การจะเข้าไปลงทุนในลาว และพม่า นั้นควรคำนึงถึงเรื่องราวต่าง ๆ ดังนี้

- ประการแรก** อย่าลงทุนในธุรกิจที่เราไม่มีความเชี่ยวชาญ
- ประการที่สอง** สินค้าที่ผลิตต้องมีคุณภาพดี
- ประการที่สาม** สินค้านั้นควรมีความแปลกใหม่ และทันสมัย
- ประการที่สี่** ต้องผลิตสินค้าที่มีความได้เปรียบ
- ประการที่ห้า** ควรมีความพร้อมในองค์กรทั้งระบบ มีทีมงานที่ดี และแบ่งผลกำไรอย่างยุติธรรม
- ประการที่หก** การสื่อสารต้องชัดเจน

ประเทศไทยในเวลานี้

ไม่ใช่ประเทศที่มีต้นทุนต่ำ

ไม่มีแรงงานราคาถูก

ไม่มีวัตถุดิบ

และทรัพยากรอย่างเพียงพอ

นอกจากนี้ นายโฆสิต บัณฑิตปริญญาตรี ประธานกรรมการบริหาร ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) ได้กล่าวปาฐกถาพิเศษเรื่อง “ก้าวต่อไปของ SMEs ไทย” ว่าประเทศไทยในเวลานี้ได้เปลี่ยนแปลงไปจาก 5 ปีก่อน ทุกวันนี้ประเทศไทยไม่ใช่ประเทศที่มีต้นทุนต่ำ ไม่มีแรงงานราคาถูก ไม่มีวัตถุดิบและทรัพยากรอย่างเพียงพอ ดังนั้นการที่ SMEs จะสามารถก้าวต่อไปข้างหน้าได้ ควรตระหนักหรือให้ความสำคัญกับเรื่องเหล่านี้

ประการแรก สภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่ไม่เหมือนเดิม รวมทั้งโจทย์ก็ไม่เหมือนเดิม มีความซับซ้อนมากขึ้น เพราะฉะนั้นอันดับแรกต้องเข้าใจ โจทย์ก่อนว่า การดำเนินธุรกิจคืออะไร โดยคำตอบวันนี้อาจไม่ใช่คำตอบที่เคยให้ความสำคัญมาก่อน เช่น ต้องตัดสินใจว่าเรื่องใดบ้างที่ต้องเลิก เพื่อจะไปซื้อ เช่า จ้าง หรือนำเข้า ซึ่งโจทย์จะนำมาซึ่งคำตอบที่ไม่คุ้นเคย ต้องไปตรวจสอบดูว่าส่วนไหนจะต้องทำอะไรต่อไป โดยเรื่องเหล่านี้มีความจำเป็นมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพการดำเนินธุรกิจที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว และการตอบโจทย์ที่ดีที่สุดคือ อย่าปิดกั้นตัวเองต้องใช้ทุกวิธีในการตอบ

ประการที่สอง การแข่งขัน ปัจจุบันเรื่องการแพ้ชนะเป็นเรื่องของการทราบวิธีหรือมี Know how ซึ่งทุกคนจะต้องทราบวิธีการทำตลาด แต่ถ้าเรื่องนั้นมีผู้ที่ทราบเป็นจำนวนมากก็จะทำให้เกิดการแข่งขันสูง และถ้ามีคนทราบน้อย การแข่งขันก็จะลดลง หรือถ้าเราทราบเพียงคนเดียวก็จะเรียกว่า “นวัตกรรม” สำหรับ Know how นั้นเป็นความรู้ที่มาจากการปฏิบัติ และผู้ประกอบการ SMEs ควรที่จะมีมากที่สุด เพราะจะทราบถึงขั้นตอนการดำเนินการทุกอย่าง เนื่องจากลงมือทำด้วยตนเอง

ประการที่สาม ต้องมีความเข้มแข็ง ผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ต้องมีพลังเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ปัจจุบันมีวิธีเดิมพลังอยู่หลายวิธี เช่น มีพันธมิตร ต้องมีเครือข่าย ฯลฯ

อย่างไรก็ตาม ถึงเวลาแล้วที่ผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs จะต้องคิดถึงก้าวต่อไปของการดำเนินธุรกิจ โดยมีเรื่องหลัก ๆ 3 เรื่องประกอบกัน คือ เข้าใจโจทย์ ทราบวิธีปฏิบัติ และมีเครือข่าย หากผู้ประกอบการสามารถดำเนินการได้ตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ก็จะทำให้ธุรกิจเติบโตได้อย่างมั่นคงและยั่งยืน

ความสำเร็จของ ชุมนุมสหกรณ์ชาวสวนปาล์มน้ำมันกระบี่

ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนกำหนดให้ ผู้ได้รับการส่งเสริมฯ เป็นนิติบุคคลในรูปแบบต่างๆ ได้แก่ บริษัท
มูลนิธิ และสหกรณ์

คุณสมคิด พรหมเจริญ ประธานชุมนุมสหกรณ์ฯ

แต่โดยที่ผู้ได้รับการส่งเสริมฯ เกือบทั้งหมดจะเป็นบริษัท ซึ่งเป็น
รูปแบบนิติบุคคลที่นักลงทุนมักขอรับการส่งเสริมฯ มากที่สุด ทำให้
เข้าใจว่าบีโอไอให้การส่งเสริมฯ เฉพาะนิติบุคคลที่เป็นบริษัทขนาดใหญ่
เท่านั้น ทั้งที่จริงแล้วบีโอไอได้ให้การส่งเสริมฯ ในนิติบุคคลหลาย
รูปแบบข้างต้น บทความนี้จึงขอแนะนำเสนอผู้ได้รับการส่งเสริมฯ ที่เป็น
ธุรกิจขนาด SMEs และที่สำคัญเป็นสหกรณ์จากความร่วมมือของ
ชาวสวนและได้ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี ที่ยังไม่เป็นที่ทราบอย่าง
แพร่หลาย เพื่อเป็นแนวทางกับสหกรณ์อื่นต่อไป

ชุมชนสหกรณ์ ชาวสวนปาล์มน้ำมันกระบี่

เป็นนิติบุคคลที่ประสบความสำเร็จ

ในการบริหารงาน เช่นเดียว

กับธุรกิจในรูปแบบบริษัท

โดยตัวอย่างสหกรณ์ที่ได้รับการส่งเสริมฯ และความประสบความสำเร็จ ที่จะนำเสนอในครั้งนี้ คือ ชุมชนสหกรณ์ชาวสวนปาล์มน้ำมันกระบี่ จำกัด ซึ่งตั้งอยู่ที่ ตำบลคลองยา อำเภออ่าวลึก จังหวัดกระบี่ เป็นนิติบุคคลที่ประสบความสำเร็จในการบริหารงาน ภายใต้รูปแบบสหกรณ์ เช่นเดียวกับการประกอบธุรกิจในรูปแบบบริษัท

ได้รับการส่งเสริมฯ แล้ว รวม 4 โครงการ

ชุมชนสหกรณ์ชาวสวนปาล์มน้ำมันกระบี่ จำกัด ได้จดทะเบียนสหกรณ์เมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2540 ด้วยทุนจดทะเบียนเพียง 60,000 บาท โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตั้งโรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม ปัจจุบันมีสมาชิกกระจายอยู่ในพื้นที่ต่างๆ ครอบคลุม 5 จังหวัดในพื้นที่ภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดกระบี่ พังงา ตรัง สุราษฎร์ธานี และชุมพร รวม 35 สหกรณ์ มีสมาชิกรวม 19,382 ครอบครัว พื้นที่ปลูกปาล์ม 387,640 ไร่ ผลผลิตประมาณ 969,100 ตันต่อปี

ปัจจุบันชุมชนสหกรณ์ชาวสวนปาล์มน้ำมันกระบี่ จำกัด มีผลิตภัณฑ์และกิจการที่ได้รับการส่งเสริมฯ จำนวน 4 โครงการ ดังนี้

โครงการผลิต	กำลังผลิต (ต่อปี)	สถานภาพ
น้ำมันปาล์มดิบ	36,720 ตัน (45 ตันผลปาล์มสดต่อชั่วโมง)	เปิดดำเนินการ
เมล็ดในปาล์มอบแห้ง	8,640 ตัน	1 พฤศจิกายน 2548
น้ำมันปาล์มดิบ	25,200 ตัน (30 ตันผลปาล์มสดต่อชั่วโมง)	เริ่มผลิต ปี 2553
น้ำมันปาล์มดิบ	55,080 ตัน (45 ตันผลปาล์มสดต่อชั่วโมง)	อยู่ระหว่างการนำเข้าเครื่องจักร
เมล็ดในปาล์มอบแห้ง	17,820 ตัน	
น้ำมันเมล็ดในปาล์ม	16,500 ตัน (5 ตันเมล็ดในปาล์มต่อชั่วโมง)	อยู่ระหว่างการนำเข้าเครื่องจักร

จากการที่ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 6 จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้มีโอกาสไปเยี่ยมชมกิจการของชุมชนสหกรณ์ชาวสวนปาล์มน้ำมันกระบี่ จำกัด และสัมภาษณ์ผู้บริหารของชุมชนสหกรณ์ฯ ได้รับความรู้ที่เป็นประโยชน์ยิ่ง

นายวิศาล จันทรทิพย์ ผู้จัดการชุมชนสหกรณ์ชาวสวนปาล์ม น้ำมันกระบี่ จำกัด ได้เล่าถึงความเป็นมาในการจัดตั้งชุมชนสหกรณ์ฯ ว่า เดิมเกษตรกรส่วนใหญ่ในพื้นที่อำเภออ่าวลึก อำเภอปลายพระยา จังหวัดกระบี่ ประกอบอาชีพทำสวนปาล์มน้ำมัน ได้รับการส่งเสริมให้ปลูกปาล์มน้ำมันตั้งแต่ปี 2519 เป็นต้นมา และต่อมาก็ยังมีการขยายพื้นที่ปลูกปาล์มน้ำมันเพิ่มขึ้น

นายวิศาล จันทรทิพย์
ผู้จัดการชุมชนสหกรณ์ชาวสวนปาล์มน้ำมันกระบี่ จำกัด

กระบี่ขึ้นประกอบด้วย สหกรณ์นิคมอ่าวลึก จำกัด สหกรณ์นิคมปลายพระยา จำกัด สหกรณ์นิคมปากน้ำ จำกัด สหกรณ์การเกษตรปลายพระยา จำกัด และสหกรณ์การเกษตรคลองท่อม จำกัด มีสมาชิกรวม 8,120 ครอบครัว จำนวนสมาชิก 13,403 คน มีพื้นที่ปลูกปาล์ม 151,474 ไร่ ผลผลิตประมาณ 424,127 ตันต่อปี โดยสมาชิกได้รวมตัวกันจัดตั้งเป็น “**ชุมนุมสหกรณ์ชาวสวนปาล์มน้ำมันกระบี่ จำกัด**” โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อก่อตั้งโรงงานสกัดน้ำมันปาล์มเป็นของตนเอง และเพื่อเป็นการประกันราคาและรายได้ของเกษตรกรผู้ปลูกปาล์มน้ำมันรายย่อยให้มั่นคง และมีเสถียรภาพในระยะยาว

เพื่อเป็นการประกันราคา และรายได้ของเกษตรกร ผู้ปลูกปาล์มน้ำมันรายย่อยให้มั่นคง และมีเสถียรภาพในระยะยาว

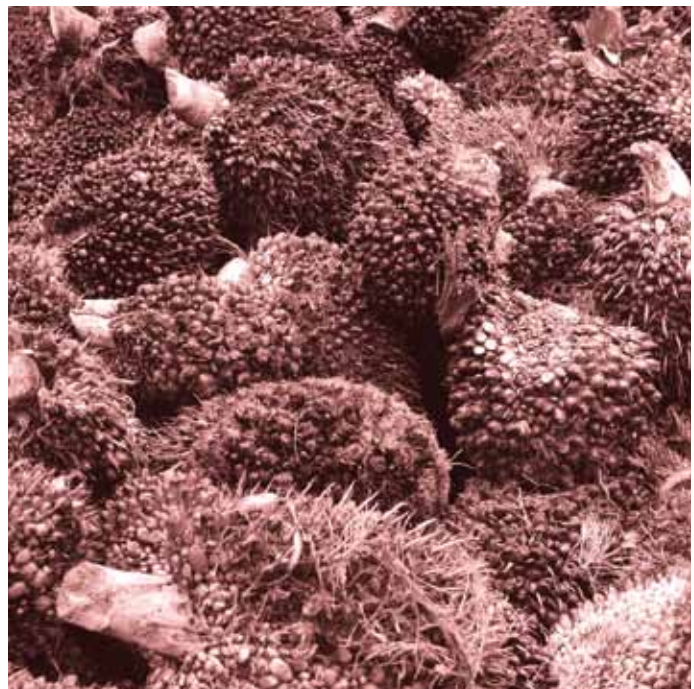
จึงเกิดการรวมกลุ่ม
ของ 5 สหกรณ์ ขึ้น

ทำให้ผู้ปลูกปาล์มน้ำมันในพื้นที่ประสบปัญหาการรับซื้อจากโรงงาน ไม่สามารถรองรับผลผลิตของเกษตรกรรายย่อยได้ทั้งหมด โดยการจำหน่ายผลผลิตปาล์มสดของสมาชิกสหกรณ์ส่วนใหญ่แต่เดิมนั้นจะขายผลผลิตผ่านสหกรณ์แต่ละพื้นที่ของตน เพื่อรวบรวมส่งโรงงานสกัดน้ำมันปาล์มในเขตจังหวัดกระบี่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี และจังหวัดชุมพร ซึ่งแต่ละปีมีผลผลิตโดยรวมประมาณไม่ต่ำกว่า 150,000 ตัน

และเมื่อถึงช่วงที่ปาล์มน้ำมันให้ผลผลิตจำนวนมาก กำลังการผลิตของโรงงานสกัดน้ำมันปาล์มที่มีอยู่ไม่สามารถรองรับผลผลิตที่มีอยู่ ทำให้ผลผลิตเกิดการสูญเสีย และยังเกิดค่าใช้จ่ายในการขนส่งไม่ต่ำกว่า 20 ล้านบาทต่อปี

เมื่อประสบปัญหา จึงทำให้เกิดการรวมกลุ่ม

เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาดังกล่าว จึงเกิดการรวมกลุ่มของสหกรณ์ 5 สหกรณ์ในจังหวัด

ต่อมาชุมนุมสหกรณ์ชาวสวนปาล์มน้ำมันกระบี่ จำกัด ได้ขอรับเงินสนับสนุนเงินกู้ตามแผนโครงการเงินกู้เพื่อปรับโครงสร้างภาคเกษตร (ASPL) เมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2543 โดยได้รับอนุมัติเงินกู้เพื่อปรับโครงสร้างภาคเกษตรจำนวน 270 ล้านบาท เมื่อวันที่ 18 กันยายน 2545 เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดซื้อเครื่องจักรกล ตลอดจนใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนในการดำเนินการในระยะแรก โดยได้ก่อสร้างโรงงานสกัดน้ำมันปาล์ม ขนาดกำลังการผลิต 45 ตันทะเลายตันชั่วโมง และได้เริ่มเดินเครื่องผลิตน้ำมันปาล์มดิบในปี 2546 ซึ่งได้ยื่นขอรับการส่งเสริมฯ เป็นโครงการแรก โดยได้รับความช่วยเหลือจากศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 6 และสำนักการบริหารการลงทุน 1 มาโดยตลอด

ชุมนุมสหกรณ์ฯ

จะผลิตไฟฟ้า

จากก๊าซชีวภาพ

โดยการนำน้ำทิ้งที่เกิดขึ้น

มาผลิตไฟฟ้า

ปัจจุบันชุมนุมสหกรณ์ชาวสวนปาล์มน้ำมันกระบี่ จำกัด ได้ขยายกำลังการผลิต ตลอดจนเพิ่มชนิดผลิตภัณฑ์เมล็ดในปาล์มอบแห้ง

น้ำมันเมล็ดในปาล์ม ได้รับการส่งเสริมฯ รวม 4 โครงการ โดยมีกำลังการผลิตน้ำมันเมล็ดในปาล์ม 133,500 ตันต่อปี เมล็ดในปาล์มอบแห้ง 26,460 ตันต่อปี และอยู่ระหว่างพิจารณาอนุมัติให้การส่งเสริมฯ อีกหนึ่งโครงการ นอกจากนี้ ยังมีโครงการที่จะยื่นขอรับการส่งเสริมฯ ในปี 2556 นี้ อีกสามโครงการ คือ โครงการผลิตไฟฟ้าจากก๊าซชีวภาพ โดยการนำน้ำทิ้งที่เกิดขึ้นจากกระบวนการผลิตมาผลิตไฟฟ้า ก่อสร้าง ฌลำนํักงานใหญ่ (คลองยา) 3 เมกะวัตต์ โดยใช้งบประมาณของชุมนุมสหกรณ์ฯ มีโครงการก่อสร้างผลิตไฟฟ้าจากก๊าซชีวภาพที่สาขาคลองท่อม 1 เมกะวัตต์ เพื่อช่วยสนับสนุนโครงการพลังงานทดแทนและป้องกันผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม คาดว่าจะสามารถดำเนินการได้ปีนี้ นอกจากนั้น ยังมีโครงการก่อสร้างโรงหีบเมล็ดในปาล์ม กำลังการผลิต 120 ตันต่อวัน โดยนำวัตถุดิบจากโรงงานสกัดน้ำมันปาล์มของชุมนุมสหกรณ์เอง ที่คาดว่าจะเปิดดำเนินการได้ในปีนี้เช่นกัน

การบริหารจัดการของชุมนุมสหกรณ์

นายวิศาล จันทรทิพย์ ผู้จัดการชุมนุมสหกรณ์ชาวสวนปาล์มน้ำมันกระบี่ จำกัด ได้อธิบายถึงการบริหารจัดการในรูปแบบสหกรณ์ว่า สหกรณ์เป็นองค์กรรูปแบบหนึ่งซึ่งคณะบุคคลหรือสมาชิกร่วมกันดำเนินกิจการเพื่อประโยชน์ของกลุ่มสมาชิกทางด้านเศรษฐกิจและสังคมไปพร้อมๆ กัน

โดยยึดหลักช่วยเหลือตนเองและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การดำเนินงานของสหกรณ์นอกจากความแตกต่างในด้านการให้บริการแก่สมาชิกตามประเภทของสมาชิกแล้ว ยังมีความแตกต่างในอีกหลายมิติ เช่น การบริหารจัดการ และระบบควบคุมภายใน ความแตกต่างเหล่านี้มีปัจจัยสำคัญมาก จากศักยภาพในการบริหารจัดการของคณะกรรมการดำเนินการและฝ่ายจัดการ

จากความสำเร็จและความเชื่อในอุดมการณ์ของกระบวนการดำเนินงาน และด้วยความซื่อสัตย์

และการได้รับผลประโยชน์ที่ตีกลับมายังสมาชิกสหกรณ์ ทำให้มีสมาชิกและผลผลิตปาล์มน้ำมันเพิ่มขึ้น ซึ่งมาจากการดูแลควบคุมคุณภาพของผลผลิตของสมาชิกเอง ทำให้ไม่สามารถรองรับผลผลิตของเกษตรกรได้ทั้งหมด โดยเฉพาะเกษตรกรทางตอนใต้ของจังหวัดกระบี่

คณะกรรมการและผู้บริหารชุมนุมสหกรณ์ชาวสวนปาล์มน้ำมันกระบี่ จำกัด ได้ตระหนักถึงความเดือดร้อนของเกษตรกรชาวสวนปาล์มน้ำมัน จึงได้ทำการก่อสร้างโรงงานสกัดปาล์มน้ำมัน แห่งที่ 2 สาขาคลองท่อม จังหวัดกระบี่ ขึ้น เพื่อรองรับวัตถุดิบปาล์มน้ำมันของสมาชิกแถบอำเภอคลองท่อม อำเภอลำทับ อำเภอเหนือคลอง อำเภอเกาะลันตาและจังหวัดใกล้เคียง จังหวัดตรัง และจังหวัดนครศรีธรรมราช บางอำเภอ โดยมีขนาดกำลังผลิต 45 ตันทะเลายต่อวัน รับซื้อผลผลิตเข้าสู่กระบวนการจากสหกรณ์สมาชิก 830 - 1,000 ต่อวัน หรือเฉลี่ยปีละประมาณ 236,000 ตัน

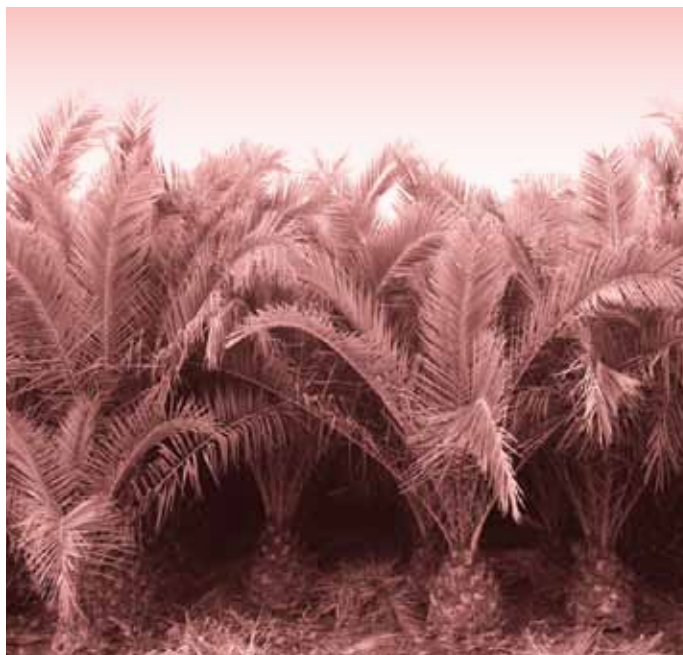
จากความสำเร็จและความเชื่อ

ในอุดมการณ์ ทำให้มีสมาชิกเพิ่มขึ้น
กระจายอยู่ในพื้นที่

ใน 5 จังหวัด รวม 35 สหกรณ์

สมาชิกชุมนุมสหกรณ์ จะได้รับการจัดสรรดังต่อไปนี้

1. เงินปันผลตามสัดส่วนการถือหุ้น กำหนดไว้ไม่เกินร้อยละ 10
2. เฉลี่ยเงินคืนตามสัดส่วนปริมาณน้ำหนักรูปปาล์ม ที่สมาชิกนำมาจำหน่าย ตามมติที่ประชุมใหญ่
3. ทุนสาธารณประโยชน์ ช่วยเหลือสหกรณ์สมาชิกและสังคม ดังนี้
  - มอบทุนศึกษา สนับสนุนงบประมาณจัดการประชุมใหญ่
  - วัด โรงเรียน มูลนิธิทั่วประเทศและสาธารณประโยชน์ทั่วไป

สหกรณ์สมาชิกอื่นๆ ทั่วไป เช่น สนับสนุนงบประมาณนอกเหนือจากที่กล่าวข้างต้นแล้วยังจะได้รับ

1. จ่ายค่าส่วนแบ่งการตลาดตันละ 50 บาท ทุกไตรมาสไม่ว่าผลประกอบการจะกำไรหรือไม่ก็ตาม
2. ชดเชยน้ำหนักรายชดหาย กรณีรอกการขายด้วยเหตุฉุกเฉินของโรงงาน
3. อนุมัติจ่ายเงินกู้ระยะสั้น (ปลอดดอกเบีย) เพื่อสหกรณ์ใช้เป็นทุนรวบรวมผลผลิตดำเนินการได้ปี 2556

ภายใต้การบริหารงานในรูปแบบสหกรณ์สามารถทำกิจกรรมสหกรณ์ฯ มีจุดแข็งคือ

1. มีตลาดรองรับผลผลิตปาล์มสดที่แน่นอนให้แก่สหกรณ์สมาชิกและสร้างมูลค่าเพิ่มของผลผลิตปาล์มน้ำมัน
2. เกษตรกรได้รับราคาที่เป็นธรรมและมีรายได้ที่แน่นอน มั่นคงในอาชีพปลูกปาล์มน้ำมัน
3. เป็นการลดค่าใช้จ่ายในการขนส่งผลผลิตของสมาชิกสหกรณ์
4. ส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินงานในระบบสหกรณ์ ให้สมาชิกมีความมั่นคงและยั่งยืนเป็นที่พึงของเกษตรกร และสร้างความศรัทธาในกระบวนการสหกรณ์ให้กับสมาชิก

ภายใต้การบริหารงานในรูปแบบสหกรณ์ในระยะเวลา 15 ปี ชุมชุมสหกรณ์ชาวสวนปาล์มน้ำมันกระบี่ จำกัด ได้รับการรับรองระบบบริหารงานคุณภาพตามมาตรฐาน ISO 9001 : 2008 การใช้เครื่องหมายรับรองฮาลาล และกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงาน ได้มอบหนังสือรับรอง มรท. 8001 - 2546 อันเป็นผลที่เกิดมาจากความซื่อสัตย์ความสามัคคีของสมาชิกและความรู้รับผิดชอบต่อสังคมและองค์กร ซึ่งได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามมาตรฐานความรับผิดชอบต่อทางสังคม ของธุรกิจไทยด้วยความภาคภูมิใจ

รองเท้า native

ธุรกิจ SME แคนาดาสร้างแบรนด์ระดับโลก

ในปัจจุบันมีรองเท้าที่มีลักษณะเหมือนรองเท้าผ้าใบ แต่ผลิตจากวัสดุที่คล้ายยาง หรือยางสังเคราะห์มีสีสันทันตาดสวยงาม เป็นที่นิยมในกลุ่มคนจำนวนหนึ่งซึ่งก็คือ รองเท้า native

รองเท้า native เป็นแบรนด์รองเท้าใหม่ ที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่นานนัก แต่เชื่อหรือไม่ว่า แรงบันดาลใจของการกำเนิดรองเท้าแบรนด์นี้มาจากความรักและความคลั่งไคล้ในรองเท้าของชายแคนาดาคนหนึ่ง ที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาเท่านั้น แต่สามารถสร้างแบรนด์ให้เติบโตได้อย่าง

น่าสนใจและขายดีไปทั่วโลก โดยใช้เงินลงทุนเริ่มต้นไม่มากนักและเริ่มต้นจากการเป็นธุรกิจในระดับเล็กหรือ SME

ผู้ชายคนนี้ได้ทำอะไร เราลองมาติดตามดูกัน เพื่อใช้เป็นที่ศึกษาการทำธุรกิจ SMEs ที่เริ่มต้นอย่างเล็กๆ แต่เติบโตสู่ระดับโลก

เริ่มต้นจากใจรัก และความสังเกต

เจ้าของรองเท้า native ชื่อ นาย Damian Van Zyll De Jong เป็นชายชาวแคนาดามีรสนิยมชอบสวมใส่กางเกงยีนส์และรองเท้าผ้าใบเป็นชีวิตจิตใจ และที่ไม่น่าเชื่อสำหรับการดำเนินธุรกิจรองเท้าแฟชั่นคือ นาย Damian Van Zyll De Jong นี้ไม่ได้มีพื้นฐานการศึกษาด้านการออกแบบหรือการทำธุรกิจมาก่อนเลย

ในอดีตที่ผ่านมา เขาเคยเป็นนักสเก็ตบอร์ดแต่ภายหลังต้องเลิกเล่นเพราะได้รับบาดเจ็บอย่างหนักที่หัวเข่า แคมยังต้องลาออกจากโรงเรียนกลางคันตั้งแต่อยู่เกรด 10 หรือหากเป็นการศึกษที่บ้านเราก็คือระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 เท่านั้น

การที่เขาโดนไล่ออกในชั้นมัธยมศึกษา ถือว่าเป็นปมด้อยในจิตใจของนาย Damian ในช่วงอายุ 20 ปี นอกจากนั้น เขายังถูกเพื่อนร่วมรุ่นสบประมาทบ่อยๆ ว่า เขาเป็นคนไม่มีอนาคต และอาจจะไปได้ไกลที่สุดก็คงเป็นได้แค่พนักงานร้านเล็กๆ เท่านั้น ซึ่งจากปมด้อยเรื่องการศึกษาและการถูกสบประมาทจากกลุ่มเพื่อน ทำให้เขามีความขี้กลัว และถือเป็นช่วงวิกฤติที่สุดก็ว่าได้

แต่สิ่งหนึ่งที่อยู่ภายในใจตลอดมาของนาย Damian และถือว่า

เป็นแรงบันดาลใจให้แก่คนที่เรียนไม่จบ มีความหวังที่จะสร้างสิ่งดีๆ บ้างก็คือ การที่เขามีความสนใจและรักในรองเท้ามาก และมีความคิดเสมอว่า เขาจะทำอะไรที่จะนำพลังแห่งความคลั่งไคล้รองเท้า มาก่อให้เกิดรายได้และธุรกิจของตนเอง

เมื่อพ่อเขาเสียชีวิตเมื่อปี 2547 เขาได้นำเงินที่ได้รับจากมรดกอันน้อยนิด มาทำความเข้าใจให้เป็นจริงร่วมกับเพื่อนสนิท ซึ่งตอนนั้นเขารู้และตั้งใจแค่อยากทำรองเท้า ที่สวมใส่สบายแต่มีสไตล์ และไม่อยากทำรองเท้าผ้าใบนี่คือจุดเริ่มต้นของรองเท้า native

native รองเท้าแสนสบาย รูปแบบใหม่

แนวความคิดของ Damian คือ เขาอยากทำรองเท้าที่สวมใส่สบายเหมือนรองเท้าแตะ แต่ทนทานพอสำหรับนักกีฬา และต้องดูดีด้วยสำหรับคนที่รักแฟชั่น ซึ่งเขามองว่ารองเท้าที่ตอบสนองความต้องการข้างต้นยังไม่มีในท้องตลาดขณะนั้น

จากความคิดที่ไม่ได้หยุดนิ่ง เขาได้ดำเนินการต่ออย่างจริงจัง โดยเริ่มทดลองออกแบบรองเท้า และค้นคว้าวัสดุที่จะสร้างความแปลกใหม่ให้กับวงการรองเท้า โดยเน้นการออกแบบรองเท้าที่ให้ง่ายๆ สบายๆ ตามสไตล์รองเท้าผ้าใบ แต่เพิ่มสีสันให้มากขึ้น ซึ่งวัสดุที่ขึ้นรูปง่าย และสามารถใส่สีสันได้อย่างเต็มที่ ก็คงต้องเป็นวัสดุสมัยใหม่ในกลุ่มของพลาสติก

ดังนั้น การเลือกใช้วัสดุในการผลิตรองเท้าในฝันของ นาย Damian ที่จะทำให้สวมใส่สะดวกสบาย และมีสีสันสดใสคือ วัสดุพิเศษที่มีชื่อว่า EVA หรือชื่อเต็มว่า Ethylene Vinyl Acetate ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์จากปิโตรเคมีชนิดหนึ่ง

EVA ที่นาย Damian เลือกนี้ มีคุณสมบัติเด่นที่สามารถป้องกันเชื้อรา ไม่เหม็นอับ ซักล้างง่าย และให้ความรู้สึกทะมัดทะแมงเหมือนใส่รองเท้าผ้าใบ ทั้งยังสามารถออกแบบให้มีความทันสมัย สะท้อนถึงความคิดสร้างสรรค์อันเป็นหัวใจหลักของการออกแบบรองเท้าในฝันของนาย Damian ได้เป็นอย่างดี

ต่อมาเมื่อทุกอย่างลงตัวไม่ว่าจะเป็นเรื่องการออกแบบรองเท้า และวัสดุที่ใช้ เขาจึงได้มีการเปิดตัวครั้งแรกกับคอลเลกชันสปริง 2010 โดยใช้ชื่อว่า Chunk ต่อมาเปลี่ยนเป็น Jefferson ซึ่งเป็นรองเท้า native ที่เป็นรุ่นยอดนิยมในปัจจุบัน ซึ่งมีราคาประมาณ 45 เหรียญสหรัฐฯ ด้วยรูปทรงที่แตกต่างจากรองเท้าที่มีอยู่ในตลาด ทำให้สะดุดตาเมื่อแรกเห็น

หลายคนเมื่อแรกเห็นรองเท้าที่นาย Damian ออกแบบ อาจมองว่าประหลาด เนื่องจากเห็นว่า เป็นรองเท้าที่เต็มไปด้วยรู ซึ่งรูเหล่านั้น เป็น

ความตั้งใจจากการออกแบบที่มีไว้เพื่อระบายอากาศ ขณะเดียวกันก็ใช้เป็นที่ซ่อนอันเป็นเอกลักษณ์แบบ Iconic Silhouette คือ ดีไซน์ที่เป็นเอกลักษณ์ชัดเจน แค่เห็นแบบก็รู้แล้วว่าเป็นยี่ห้ออะไร เช่นเดียวกับที่เราเห็นสินค้าบางชนิดเพียงแค่นิดเดียวก็สามารถทราบว่าเป็นสินค้ายี่ห้ออะไร เช่น รองเท้า CONVERSE หรือแถบขาว 3 เส้นของ adidas

เริ่มเข้าสู่สนามธุรกิจอย่างจริงจัง

หลังจากที่ได้มีการเปิดตัวอย่างเป็นทางการแล้ว นาย Damian ได้ออกเดินสายหาตัวแทนจำหน่ายทั้งในแคนาดาและต่างประเทศทั่วโลก แต่ที่ยากที่สุดในขณะนั้นคือ ความพยายามเป็นอย่างมากในการต้องอธิบายว่า EVA คืออะไร เพราะเป็นวัสดุในกลุ่มรองเท้าที่ยังใหม่มาก

เขาอธิบายง่ายๆ สั้นๆ ว่า EVA คือ Cooler CROCS ซึ่งเป็นแบรนด์รองเท้าที่ดูคล้ายคลึงในแง่ของวัสดุ แต่ดีไซน์ของ native ดูเฉียบและทันสมัยมากกว่า

ความพยายามอย่างยิ่งยวดนำมาซึ่งความสำเร็จ ทำให้ native เป็นแบรนด์ที่ได้รับการจับตา ไม่เฉพาะจากนักเดินทางรุ่นใหม่เท่านั้น เพราะสวมใส่ได้ดีทั้งบนชายหาด ป่าเขาหรือในเมือง หากยังรวมถึงในแวดวงแฟชั่นด้วย

จุดเปลี่ยนของ native ก็มาถึง เมื่อ Marc Jacobs ได้ส่งทีมทาบตาม native เพื่อร่วมทำ Brand Collaboration หลังจากทีผู้อำนวยการฝ่ายพัฒนาโครงการพิเศษ เห็นพนักงานของเขาสวมใส่รองเท้า native จากนั้นการติดต่อก็เริ่มต้นขึ้นทันที

รองเท้าบูทรุ่น Jimmy ซึ่งเป็น Limited Edition นี้จำหน่ายในร้านของ Marc Jacobs ที่สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส และอิตาลี รวมถึงออนไลน์ช้อป แคมยังเปิดตัวในงาน New York Fashion Week 2011 อีกต่างหาก

รองเท้ารุ่นนี้สะท้อนถึงความคิดในการออกแบบของสินค้าแฟชั่นชื่อดัง Marc Jacobs ผสานกับคุณสมบัติเรื่องความเบาสบายของ native ตัวรองเท้ายังมีลามีเนตเดนิม เป็นส่วนเสริมต่อจาก EVA ผลที่

เกิดขึ้นก็คือ มียอดขายที่สูงและได้รับความนิยมเป็นอย่างมากจากรองเท้าแฟชั่น

รองเท้า native ยังได้มีโอกาสเข้าไปวัดโฉมในงานปาร์ตี้เทศกาลภาพยนตร์นานาชาติเมืองคานส์เมื่อปี 2554 โดยแขกที่ไปร่วมงานจะได้สวมใส่รองเท้า native หลากสีที่ตระเตรียมไว้รองรับก่อนเข้าสู่งานปาร์ตี้แบบสุดเหวี่ยง บรรดา Trend Setter เหล่านี้จึงเป็นกระบอกเสียงชั้นดีที่ส่งให้ native ดังได้แบบปากต่อปาก

นอกจากนี้ รองเท้ารุ่น The FIZZIMMONS รองเท้าบูทสำหรับใส่ในฤดูหนาว สร้างชื่อให้ native เป็นอย่างมาก เมื่อสามารถคว้ารางวัล Red Dot Design 2011 สาขา Product Design ได้สำเร็จ เป็นชัยชนะเหนือคู่แข่งจากผู้เข้าร่วมแข่งขันกว่า 14,000 ราย 68 ประเทศทั่วโลก โดยรองเท้าที่เป็นสีแดงของรุ่นนี้ ถูกจัดแสดงไว้ที่พิพิธภัณฑ์ Red Dot Design ที่สิงคโปร์ด้วย นับเป็นตัวอย่างของการออกแบบฟังก์ชันควบคู่กับแฟชั่นได้อย่างกลมกลืน

และที่สำคัญที่สุด ภายหลังจากเปิดตัวไม่ถึง 2 ปี รองเท้า native มีแฟนพันธุ์แท้อยู่มาก และบางรายก็ได้เป็นพรีเซนเตอร์ชั้นดีให้กับรองเท้าแบรนด์นี้ หนึ่งในนั้นคือ Sasha Obama ลูกสาวคนเล็กของประธานาธิบดี Barack Obama ที่มักใส่รองเท้ารุ่น Jefferson สีเหลืองมะนาวออกงานเป็นประจำ

บทสรุป native จุดเริ่มจากใจรัก สู่แบรนด์ระดับโลก

จากเรื่องราวข้างต้น เราได้เห็นตัวอย่างของการกำเนิดรองเท้า native แล้วว่า เป็นการเริ่มจากจุดเล็กๆ ใช้เงินทุนไม่มากนัก แต่อาศัยสามสิ่งที่สำคัญ คือ หนึ่งการมีความรักและใส่ใจในสิ่งที่ตัวเองมีความสนใจอย่างจริงจัง สองการค้นหาวस्तุสมัยใหม่ที่ตอบสนองความต้องการยุคปัจจุบัน ซึ่งอาจจะเป็นวัสดุที่ราคาไม่แพงและหาง่าย และสาม การมีแนวความคิดที่สร้างสรรค์ ไม่หยุดอยู่กับที่

สามสิ่งดังกล่าว เป็นสิ่งที่ช่วยส่งให้รองเท้า native ที่มีอายุเพียง 2 ปี เป็นสินค้าที่ดังไปทั่วโลก ซึ่งบีโอไอเองก็เชื่อว่า ผู้ประกอบการชาวไทย โดยเฉพาะในกลุ่ม SMEs ไทย ถ้าสามารถสร้างจุดขายที่แตกต่าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการออกแบบที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว การเลือกใช้วัสดุที่ประเทศไทยมีความสามารถในการผลิตที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นพลาสติกหรือยางสังเคราะห์ชนิดต่างๆ และการหาตลาดใหม่ที่มีศักยภาพสูงเช่น ตลาดอาเซียน ก็สามารถสร้างสินค้าให้เป็นที่นิยมในระดับภูมิภาคหรือระดับโลกได้ไม่ยาก

ปัจจุบัน มีสินค้าไทยที่เริ่มจากธุรกิจ SMEs มาก่อนก็ก้าวไปสู่ระดับโลกหรือระดับโลกแล้วมากมาย เช่น สินค้าพลาสติกเมลามีนจากศรีไทยซูเปอร์แวร์ กระเป๋า Naraya ผ้า Pasaya เป็นต้น หวังว่าจุดกำเนิดรองเท้า native ที่เป็นเหมือน SMEs แคนาดา หรือสินค้าไทยหลายชนิดที่โด่งดัง จะเป็นแรงบันดาลใจให้กับธุรกิจ SMEs ของไทยให้เติบโตต่อไป ซึ่งใครจะคิดว่าในอนาคตอาจจะเป็นสินค้าของท่านผู้อ่านวารสารฯ จะเป็นสินค้าระดับโลกบ้างก็ได้

2.2 ล้านบาท

กับการกึ่งฟื้นฟูความยิ่งใหญ่ รฟท.

พรบ. กู้เงินเพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านขนส่งของประเทศ 2 ล้านล้านบาท ซึ่งผ่านสภาเมื่อปลายเดือนมีนาคม 2556 เพื่อจะนำงบประมาณไปลงทุนในกิจการรถไฟของไทย ภายหลังจากทะเลาะการปรับปรุงกิจการมาเป็นเวลานาน

พิธีเปิดการเดินรถไฟ
กรุงเทพฯ - พระนครศรีอยุธยา เมื่อวันที่ 26 มีนาคม 2539

รถไฟไทยเริ่มมาตั้งแต่รัชสมัย ร.5

รถไฟเริ่มเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศอังกฤษเมื่อปี 2357 โดย นายจอร์จ สตีเฟนสัน ได้ประดิษฐ์รถจักรไอน้ำ ชื่อว่า ร็อคเก็ต (Rocket) ซึ่งสามารถแล่นได้ด้วยตนเองเป็นผลสำเร็จ นำมาใช้ลากจูงรถทดแทน ม้าในเมืองถ่านหิน จากนั้นได้มีผู้ประดิษฐ์รถจักรไอน้ำและรถจักรชนิด อื่นๆ ขึ้นอีกหลายแบบ ทำให้รถไฟเปลี่ยนสภาพจากรถใช้คนถ่านหิน มาเป็นรถสำหรับขนส่งผู้โดยสารและสินค้า ดังเช่นในปัจจุบัน

เมื่อสมเด็จพระนางเจ้าควีนวิกตอเรีย แห่งประเทศอังกฤษ ได้โปรดเกล้าให้ เซอร์ จอห์น เบาว์ริง เจ้าเมืองฮ่องกง เป็นราชทูตเข้ามาเจริญพระราชไมตรีกับประเทศไทย และขอทำหนังสือสัญญาใหม่ ในปี 2397 ได้นำเครื่องราชบรรณาการเป็นรถไฟจำลองขนาดเล็ก มาถวายแต่พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว นับเป็นเครื่องถวญพระราชหฤทัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวและพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ให้ทรงสนพระทัยรถไฟตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ต่อมาเมื่อปี 2413 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้เสด็จประพาสเมืองสิงคโปร์ และเมืองเบตาเวีย จากนั้นเมื่อปี 2418 พระองค์ได้เสด็จประพาสอินเดีย ซึ่งในการเสด็จประพาสทั้ง 2 ครั้ง พระองค์ได้ทอดพระเนตรการสร้างรถไฟที่เมืองเบตาเวีย และได้ประทับรถไฟในประเทศอินเดีย จนเป็นที่ทรงประทับใจพระราชหฤทัยของพระองค์เป็นอย่างมาก ทำให้ตระหนักถึงความสำคัญของการคมนาคมด้านการรถไฟตั้งแต่นั้นมา

รถไฟสายแรกจากกรุงเทพฯ ไปยังสมุทรปราการ

กิจการรถไฟของไทยเกิดขึ้นเมื่อปี 2429 โดยให้สัมปทานแก่บริษัทชาวเดนมาร์กสร้างทางรถไฟสายแรกจากกรุงเทพฯ ถึงสมุทรปราการ เป็นระยะทาง 21 กิโลเมตร แต่บริษัทยังขาดทุนทรัพย์ จึงมีดำเนิการก่อสร้าง พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ยืมทุนทรัพย์ไปสมทบด้วยส่วนหนึ่ง ทำให้โครงการเดินทางต่อไปได้จนก่อสร้างเสร็จและเปิดดำเนินการเมื่อปี 2436

ในปี 2430 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้มีพระบรมราชโองการ ให้สำรวจพื้นที่เพื่อทำการสร้างทางรถไฟหลวงขึ้น ต่อมาอีก 3 ปี ภายหลังจากที่ทำการสำรวจพื้นที่เพื่อทำการสร้างทางรถไฟเสร็จแล้ว ได้มีพระบรมราชโองการ “ประกาศสร้างทางรถไฟสยามแต่กรุงเทพฯ ถึงนครราชสีมา” เมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2433 ด้วยพระราชวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลที่ว่าการคมนาคมขนส่งภายในราชอาณาจักร โดยเส้นทางรถไฟนั้น นอกจากจะเป็นประโยชน์ต่อราษฎรและเศรษฐกิจของประเทศแล้ว ยังเป็นการเพิ่มศักยภาพในการบำรุงรักษาราชอาณาจักร เพื่อให้สะดวกแก่การปกครองและตรวจตราการบริหารราชการแผ่นดิน ในมณฑลที่อยู่ห่างไกล ทั้งนี้ เพื่อรับมือกับการขยายอาณาเขตของต่างชาติมายังภูมิภาคนี้

จากนั้นในเดือนตุลาคม 2433 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สถาปนากิจการรถไฟขึ้นเป็นครั้งแรก ในสังกัดกระทรวงโยธาธิการ โดยมีพระเจ้าน้องยาเธอ เจ้าฟ้ากรมขุนนริศรานุวัดติวงศ์เป็นเสนาบดี และนาย เค. เบธเก (K. Bethge) ชาวเยอรมัน เป็นเจ้ากรมรถไฟ

ต่อมาเมื่อวันที่ 26 มีนาคม 2439 พระองค์เสด็จประกอบพระราชพิธีเปิดการเดินทางรถไฟระหว่าง กรุงเทพฯ ถึงพระนครศรีอยุธยา เป็นระยะทาง 79 กิโลเมตร ซึ่งทางการได้ถือเอาวันนี้เป็นวันสถาปนากิจการรถไฟหลวง อีกหนึ่งปีต่อมาเมื่อทางรถไฟสร้างเสร็จถึงแก่งคอย กรมรถไฟก็ได้จัดการเดินรถไฟ ถึงแก่งคอย หลังจากนั้นอีก 4 ปี ทางรถไฟสายนครราชสีมา ซึ่งเป็นทางรถไฟหลวงสายแรกของเมืองไทยก็ก่อสร้างสำเร็จลงโดยสมบูรณ์ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เสด็จพระราชดำเนินเปิดทางรถไฟสายนี้ เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2443 โดยมีระยะทางรวม 265 กิโลเมตร สิ้นเงินค่าก่อสร้าง 17,585,000 บาท

เดิมรถไฟไทยใช้ราง 2 ขนาบ

สำหรับขนาดความกว้างรางรถไฟ (rail gauge หรือ track gauge) คือ ระยะห่างของรางรถไฟ โดยวัดจากหัวรางด้านในข้างซ้ายถึงหัวรางด้านในข้างขวา ในช่วงเริ่มแรกทางรถไฟ

ไปยังภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นั้น ได้ใช้รางขนาดมาตรฐาน (standard gauge) ซึ่งเป็นขนาดความกว้างรางที่นิยมใช้มากที่สุดในโลก คือ 1.435 เมตร

แต่เมื่อเริ่มก่อสร้างทางรถไฟสายใต้เมื่อปี 2442 จากสถานีบางกอกน้อยไปยังเพชรบุรี โดยมีเป้าหมายเพื่อไปต่อเชื่อมกับมาเลเซียซึ่งใช้ราง meter gauge ขนาด 1 เมตร จึงก่อสร้างโดยใช้รางขนาด 1 เมตร เท่ากัน เพื่อให้สามารถเชื่อมเส้นทางกันได้ ทำให้กรรมรถไฟหลวงมีราง 2 ขนาด ทั้งนี้ เพื่อเป็นการสะดวกในการก่อสร้าง พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้โปรดเกล้าฯ ให้แยกกรรมรถไฟออกเป็น 2 กรม คือ กรมรถไฟหลวงสายเหนือ ใช้รางขนาด standard gauge และ กรมรถไฟหลวงสายใต้ ใช้รางขนาด meter gauge

แต่งตั้งกรมพระกำแพงเพชรอัครโยธิน เป็นผู้บัญชาการรถไฟหลวง

ต่อมาพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวขึ้นครองราชย์เมื่อปี 2453 ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ นายพลเอกพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระกำแพงเพชรอัครโยธิน ให้รักษาการตำแหน่งเจ้ากรมรถไฟสายเหนือ ต่อมาได้รวมกรรมรถไฟสายเหนือกับกรรมรถไฟสายใต้เข้าด้วยกัน เป็นกรรมรถไฟหลวงเมื่อปี 2460 ทรงได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการกรมรถไฟหลวง พร้อมกับให้ยุบตำแหน่งเจ้ากรมรถไฟสายเหนือ คือ นายแอล ไวเลอร์ โดยย้ายมาดำรงตำแหน่งเป็นหัวหน้ากองแบบแผน แผนกกรรมรถไฟหลวง และยุบตำแหน่งนายช่างผู้บังคับการรถไฟสายใต้ คือ นายเอช กิตตินันท์ โดยย้ายมาดำรงตำแหน่งเป็นที่ปรึกษากรมรถไฟหลวง

สำหรับกรมพระกำแพงเพชรอัครโยธินนับเป็นบุคคลสำคัญที่ผลักดันให้กิจการรถไฟของไทย

เติบโตอย่างมั่นคงในเวลาต่อมา จนได้รับฉายาว่าพระบิดาแห่งการรถไฟไทย ทรงสำเร็จการศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ที่ตรีเนตีคอลเลจ มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ทรงศึกษาวิชาทหารช่าง หลังสำเร็จการศึกษา ทรงได้รับพระราชทานยศเป็นร้อยตรีในเหล่าทหารช่างเมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน 2444 จากนั้นเสด็จไปทรงศึกษาวิชาวิศวกรรม ชั้นสูงจากประเทศฝรั่งเศสเมื่อสำเร็จการศึกษาได้ประทับทอดพระเนตรงาน และทรงศึกษาหาความชำนาญอยู่ในประเทศอังกฤษ กับได้เป็นสมาชิกสถาบันวิศวกรรมช่างโยธาแห่งประเทศอังกฤษ M.I.C.E. (Member of the Institute of Civil Engineers) นับว่าพระองค์ทรงเป็นคนไทยคนแรกที่เป็นสมาชิกของสถาบันนี้

เมื่อพระองค์ท่านเสด็จมาเป็นผู้บัญชาการรถไฟหลวงในช่วงแรก กิจการรถไฟมีคนไทยทำงานอยู่น้อยมาก ส่วนใหญ่เป็นชาวต่างประเทศ มีชาวเยอรมัน อังกฤษ อิตาลี และชาวเอเชียชาติต่างๆ เช่น ชาวอินเดีย ชาวซีลอน และชาวพม่า พระองค์จึงทรงระดมคนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากทหารช่าง กรมแผนที่ และคนไทยที่พูดภาษาอังกฤษได้ จากห้างร้านต่างๆ ให้เข้ามาทำงานรถไฟ ทรงฝึกฝนคนไทยให้มีความสามารถในกิจการรถไฟด้วยการแนะนำสั่งสอนด้วยพระองค์เอง

นอกจากนี้ พระองค์ท่านยังได้ขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตส่งนักเรียนไทยไปศึกษาในต่างประเทศ เพื่อศึกษาวิชาการรถไฟและการพาณิชย์ รุ่นแรกๆ ได้ส่งไปสหรัฐอเมริกา เพราะในยุโรปเกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 ต่อมาจึงส่งไปยุโรป เพราะมีค่าใช้จ่ายน้อยกว่า เมื่อนักเรียนเหล่านี้สำเร็จการศึกษาแล้วได้กลับมารับราชการในกรมรถไฟหลวง ทำให้กิจการรถไฟเจริญก้าวหน้ามาจนทุกวันนี้

ขณะเดียวกันกรมพระกำแพงเพชรอัครโยธินทรงพิถีพิถันในการทำงาน ทำให้บริการรถไฟในยุคนี้ยอดเยี่ยมมาก ทั้งในด้านคุณภาพ การให้บริการ ความสะอาด การแต่งกายของพนักงาน ฯลฯ ทำให้ใครๆ ก็อยากมาใช้บริการ จนรูปแบบการให้บริการของรถไฟกลายเป็นมาตรฐานในการให้บริการของโรงแรมหลายแห่งในยุคนี้

ปรับปรุงเป็นรางขนาด 1 เมตรทั่วประเทศ

จากการที่กรมรถไฟหลวงมีราง 2 ขนาด ทำให้ต้องมีหัวจักรและโบกี้รถไฟ 2 แบบตามไปด้วย ต่อมาเมื่อแผนก่อสร้างสะพานพระราม 6 ทำให้ทางรถไฟสายเหนือและสายใต้เชื่อมโยงกัน (ก่อสร้างเสร็จปลายปี 2469) ดังนั้น ในสมัยรัชการที่ 6 จึงค่อยๆ รื้อรางรถไฟสายเหนือและสายตะวันออกเฉียงเหนือ จาก standard gauge มาเป็น meter gauge เพื่อให้เป็นขนาดเดียวกันทั่วประเทศ โดยทยอยดำเนินการเป็นตอนๆ ไป เริ่มตั้งแต่ปี 2463 ใช้เวลา 10 ปี การเปลี่ยนแปลงจึงแล้วเสร็จทั้งหมด

อนึ่ง ปัจจุบันมีความเห็นหลายฝ่ายว่าไทยน่าจะปรับเปลี่ยนกลับมาใช้ราง standard gauge อีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากจะทำให้ความเร็วของรถไฟมากขึ้น ขนาดโบกี้กว้างขวางขึ้น และโอกาสเกิดอุบัติเหตุลดลง แม้ต้นทุนก่อสร้างจะสูงกว่าก็ตาม ซึ่งปัจจุบันรถไฟฟ้าของไทยทั้ง 3 สาย คือ บีทีเอส รถไฟใต้ดิน และแอร์พอร์ตลิงค์ ล้วนแต่เลือกใช้ราง standard gauge ทั้งนี้

ก่อให้เกิดระเบียบเศรษฐกิจตามแนวทางรถไฟ

ในสมัยรัชกาลที่ 6 ประเทศไทยมีเส้นทางรถไฟที่เปิดใช้แล้วเพิ่ม

ขึ้นเป็น 2,518 กิโลเมตร ในช่วงนั้นการขนส่งทางบกหลักของไทย คือ ทางรถไฟ ไม่ใช่ทางรถยนต์แต่อย่างใด โดยเดิมรถไฟใช้หัวจักรไอน้ำ ต่อมาในปี 2471 สมัยรัชกาลที่ 7 กรมรถไฟหลวงได้สั่งซื้อรถจักรดีเซลจากสวีตเซอร์แลนด์จำนวน 2 คัน โดยมีกำลัง 180 แรงม้า เนื่องจากพระองค์ทรงเห็นว่า รถจักรไอน้ำลากจูงขบวนรถไม่สะดวกและไม่ประหยัด อีกทั้งถูกไฟที่กระจายออกมาเป็นอันตรายต่อผู้โดยสาร และอาจทำให้เกิดไฟไหม้ ไม้หมอนอีกด้วย ซึ่งไทยนับเป็นประเทศแรกในทวีปเอเชียที่นำเทคโนโลยีใหม่ คือ หัวรถจักรดีเซลมาใช้งาน

การพัฒนาทางรถไฟได้ก่อให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจครั้งใหญ่ตามแนวเส้นทางรถไฟ โดยเฉพาะเมื่อเส้นทางรถไฟสายใต้สามารถบรรจบกับเส้นทางรถไฟในอาณานิคมมลายูของอังกฤษ ส่งผลให้มีชาวจีนซึ่งเคยมีประสบการณ์เป็นเจ้าของสวนยางขนาดเล็กหรือในฐานะลูกจ้างสวนยางเดิมจากหัวเมืองมลายูและดินแดนที่เป็นอาณานิคมของฮอลันดา ได้อพยพเข้ามาประเทศไทยเพื่อจับจองที่ดินเพื่อบุกเบิกสร้างสวนยางพาราตามสองฟากเส้นทางรถไฟสายใต้เป็นหย่อมๆ จากบริเวณชายแดนจังหวัดยะลา นราธิวาส ปัตตานี สงขลา และชุมทางทุ่งสง

ขณะที่ชาวจีนแคะส่วนใหญ่จะสร้างสวนยางใกล้กับชายแดนมลายูของอังกฤษ เช่น บริเวณอำเภอเบตง จังหวัดยะลา อำเภอสะเตาะ จังหวัดสงขลา และอำเภอหรือเสาะ จังหวัดนราธิวาส ส่วนชาวจีนฮกจิว (Hokchiu) ซึ่งเคยมีประสบการณ์เป็นลูกจ้างทำสวนยางพาราในรัฐเปรักของมลายูมาก่อน ได้อพยพแรงงานและครอบครัวมาจับจองที่ดินและบุกเบิกทำสวนยางพาราบริเวณ 2 ฟังทางรถไฟ ตั้งแต่สถานีนาบอนจนถึงสถานีคลองจันดี ซึ่งอยู่ในเขตอำเภอทุ่งสงและอำเภอฉวาง จังหวัด

นครศรีธรรมราช และลูกหลานของชาวจีนฮกจิ๋ว และชาวจีนแคะเหล่านี้ ได้กลายเป็นพลังสำคัญ ที่ในการบุกเบิกธุรกิจสวนยางพาราในประเทศไทย

เป็นผู้บุกเบิกการท่องเที่ยว โรงแรม และภาพยนตร์

ความยิ่งใหญ่ของกรมรถไฟหลวงยังครอบคลุมถึงการส่งเสริมการท่องเที่ยวด้วย โดยในปี 2465 พระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระกำแพงเพชรอัครโยธิน ได้ทรงจัดตั้งศูนย์ผลิตภาพยนตร์ของกรมรถไฟหลวง ขึ้นอย่างเป็นทางการ เรียกว่า **“กองภาพยนตร์เผยแพร่ข่าว”** นับเป็นหน่วยงานผลิตภาพยนตร์เพียงแห่งเดียวของประเทศสยามในขณะนั้น ที่มีอุปกรณ์และบุคลากรพร้อมมูล โดยอุปกรณ์สำคัญ ได้แก่ กล้อง เครื่องล้างพิมพ์ภาพยนตร์ เครื่องพิมพ์ฟิล์มภาพยนตร์ล้วน เป็นมาตรฐานสั่งเข้าจากสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะกล้องถ่าย ภาพยนตร์ ยี่ห้อมิทเซล ซึ่งเป็นกล้องมาตรฐานของภาพยนตร์ฮอลลีวูด

การจัดตั้งกองภาพยนตร์เผยแพร่ข่าว เนื่องจากมีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตภาพยนตร์ประเภทข่าวสารของรัฐบาล เพื่อเผยแพร่กิจการต่างๆ ของรัฐ เป็นเครื่องมือทำประชาสัมพันธ์ให้รัฐบาล รวมถึงประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงสถานที่ท่องเที่ยวอันน่าสนใจ และส่งเสริมการใช้บริการรถไฟหลวงโดยทางอ้อม โดยแม้เป็นการสร้างภาพยนตร์สารคดี แต่ก็เป็นที่โรงเรียนที่ผลิตบุคลากรสาขาภาพยนตร์แห่งแรกของประเทศไทย

ในปีเดียวกันนี้เองก็ได้มีกลุ่มนักสร้างภาพยนตร์ชาวอเมริกันโดยนายเฮนรี แมคเรย์ แห่งบริษัทยูนิเวอร์แซล ได้มาถ่ายภาพยนตร์เรื่อง **“นางสาวสุวรรณ”** ในประเทศไทยโดยได้รับความช่วยเหลือจากกรมมหรสพหลวงและ

กรมรถไฟหลวงโดยใช้ดาราทไทย ซึ่งคัดเลือกจากข้าราชการกรมมหรสพหลวงแสดงทั้งหมด นับว่าเป็นภาพยนตร์เรื่องแรกของเมืองไทย นำแสดงโดย ขุนรามภรตศาสตร์ นางสาวเสงี่ยม นาวิเสถียร และ หลวงภรตกรรมโกศล ซึ่งทั้ง 3 คนถือว่าเป็นพระเอก นางเอก และ ผู้ร้ายคนแรกของเมืองไทย

ต่อมาในปี 2467 ได้จัดตั้งแผนกโฆษณาของกรมรถไฟขึ้น ทำหน้าที่โฆษณาและอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวต่างชาติที่จะเดินทางมาประเทศไทย ต่อมาเมื่อทรงเลื่อนตำแหน่งเป็นเสนาบดีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม งานด้านส่งเสริมการท่องเที่ยวได้ย้ายไปอยู่ที่กระทรวงพาณิชย์และคมนาคมตามไปด้วย ก่อนที่จะพัฒนามาเป็นการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยในปัจจุบัน

สำหรับธุรกิจโรงแรม กรมรถไฟหลวงยังนับเป็นผู้บุกเบิกสำคัญ เช่น โรงแรมรถไฟหัวหิน ซึ่งปัจจุบัน คือ โรงแรมโซฟิเทลเซ็นทรัลหัวหินริสอร์ท ก่อสร้างแล้วเสร็จเมื่อปี 2465 มีเอกลักษณ์โดดเด่นด้านสถาปัตยกรรมยุโรป ได้รับการกล่าวขานว่าเป็นโรงแรมตากอากาศที่หรูหราที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในช่วงนั้น โรงแรมรถไฟอีกแห่ง คือ โฮเต็ลวังพญาไท ซึ่งปัจจุบัน คือ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า นับว่าหรูหรามาก เนื่องจากตัดแปลงจากพระราชวังพญาไทมาเป็นโรงแรมเมื่อปี 2469 นอกจากนี้ ยังมีโรงแรมราชธานีที่สถานีรถไฟหัวลำโพง เปิดดำเนินการเมื่อปี 2470 นับเป็นโรงแรมที่ทันสมัยระดับแนวหน้าของไทย มีบริการอาหารแบบตะวันตก ห้องพักทุกห้องมีห้องน้ำในตัว มีทั้งน้ำร้อนและน้ำเย็น ไฟฟ้า พัดลม และโทรศัพท์ ฯลฯ

แปรรูปเป็นรัฐวิสาหกิจนำไปสู่ความตกต่ำ

จุดเริ่มแห่งความตกต่ำสำคัญของการรถไฟ คือ ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ทางรถไฟถูกทิ้งระเบิดเสียหายจำนวนมาก เมื่อต้องการกู้เงินจากต่างประเทศมาฟื้นฟูทางรถไฟ ธนาคารโลกเจ้าของเงินกู้ได้บีบบังคับแปรรูปเป็นรัฐวิสาหกิจในปี 2494 ตรงกับรัฐบาลสมัยจอมพล ป.พิบูลสงคราม มีการตราพระราชบัญญัติการรถไฟแห่งประเทศไทยขึ้น “กรมรถไฟหลวง” จึงเปลี่ยนสถานะภาพเป็นรัฐวิสาหกิจภายใต้ชื่อ “การรถไฟแห่งประเทศไทย” โดยภายหลังการแปรรูปเป็นรัฐวิสาหกิจได้ส่งผลกระทบต่อทำให้มีการขยายเครือข่ายการรถไฟในประเทศไทยน้อยมากภายหลังการแปรรูป เนื่องจากเหตุผลสำคัญ 2 ประการ

ประการแรก รูปแบบการจัดสรรงบประมาณ โดยรัฐมองการรถไฟฯ เป็นหน่วยงานเชิงพาณิชย์มากขึ้นแทนที่จะมองว่าเป็นบริการสาธารณะ ดังนั้น ต้องศึกษาวิเคราะห์ถึงความเป็นไปได้และผลตอบแทนของการลงทุน หากไม่เหมาะสม ก็จะไม่สนับสนุนเงินลงทุน ทำให้งบประมาณด้านรถไฟลดต่ำลงมากในช่วงหลัง เช่น ปี 2540 กรมทางหลวงได้รับมากถึง 7 หมื่นล้านบาท การรถไฟฯ ได้รับเพียง 4 พันล้านบาท สำหรับปีงบประมาณ 2541 กรมทางหลวง 6 หมื่นล้านบาท การรถไฟฯ ได้รับเพียง 6 พันล้านบาท ขณะที่ประเทศส่วนใหญ่ เช่น ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น อังกฤษ เบลเยียม เยอรมนี ฯลฯ จะจัดสรรงบประมาณสนับสนุนกิจการรถไฟจำนวนมาก ซึ่งบางประเทศจะให้เงินสนับสนุนกิจการรถไฟมากกว่าการก่อสร้างถนนด้วยซ้ำ

ประการที่สอง ขาดบุคคลที่เป็นตัวแทนของการรถไฟฯ เป็น

ผู้บริหารระดับสูงในกระทรวงคมนาคม โดยเดิมเป็นข้าราชการของกรมรถไฟหลวง สามารถเลื่อนตำแหน่งเป็นข้าราชการระดับสูงของกระทรวง ทบวง กรมต่างๆ ส่งผลให้มีบทบาทในการกำหนดนโยบายด้านคมนาคม แต่ภายหลังปี 2494 ที่มีการแปรรูปจากกรมรถไฟหลวงเป็นการรถไฟแห่งประเทศไทยนั้น ตำแหน่งหน้าที่ที่ทรงงานสามารถเติบโตได้มากที่สุดเป็นเพียงผู้ว่าการการรถไฟแห่งประเทศไทยเท่านั้น

เป็นทางเดี่ยวและมีสภาพเก่า

ภาพรวมโครงสร้างพื้นฐานของไทย มีถนน 2 แสนกิโลเมตร มอเตอร์เวย์ 313 กิโลเมตร แต่มีทางรถไฟเพียง 4,000 กิโลเมตร แต่เป็นทางเดี่ยวหรือรางเดี่ยว 3,700 กิโลเมตร ทำให้ต้องรอสับหลักการใช้ราง รางรถไฟในช่วงที่ผ่านมายังมีสภาพเก่าและสึกหรอ อีกทั้งผ่านการซ่อมแซมหลายครั้ง จึงมีข้อจำกัดในการใช้ความเร็วเพื่อป้องกันอุบัติเหตุ ความเร็วรถวิ่งช้า รถชนสินค้าเฉลี่ย 39 กิโลเมตรต่อชั่วโมง รถคนผู้โดยสาร 40 - 50 กิโลเมตรต่อชั่วโมง และไม่ตรงเวลานำไปสู่การเรียนขานรถไฟไทยว่า “ถึงก็ช้า ไม่ถึงก็ช้า”

นอกจากนี้ สำหรับรางรถไฟของไทย เดิมในสมัยรัชกาลที่ 5 เป็นขนาด 35 ปอนด์ต่อหลา รถไฟไม่สามารถแล่นด้วยความเร็ว ต่อมาได้มีการปรับปรุงรางรถไฟเป็นลำดับ เช่น สมัยรัฐบาลจอมพล ป.พิบูลสงคราม ได้รื้อรางเดิมออกมาทำเป็นเสาโทรเลข และติดตั้งรางใหม่เป็นขนาด 60 - 70 ปอนด์ต่อหลา และปัจจุบันรางรถไฟของไทยส่วนใหญ่มีขนาด 70 - 80 ปอนด์ต่อหลา สามารถรองรับน้ำหนักได้เพียง 15 - 16 ตัน และเกิดปัญหารางหักบ่อยครั้ง

ในช่วงที่ผ่านมากการรถไฟฯ กำลังอยู่ระหว่าง

ดำเนินโครงการปรับเปลี่ยนรางรถไฟมาเป็นขนาด 100 ปอนด์ต่อหลา พร้อมเปลี่ยนหมอนรองคอนกรีตอัดแรง เพิ่มความหนาของหินโรยทาง และแก้ไขปัญหาระบบระบายน้ำในทางตัด เพื่อให้สามารถรองรับรถไฟโดยสารให้สามารถแล่นได้ด้วยความเร็ว 120 กิโลเมตรต่อชั่วโมง และทำให้สามารถรองรับน้ำหนักได้เพิ่มขึ้นเป็น 20 ตัน

จากเครือข่ายเส้นทางรถไฟที่จำกัดและส่วนใหญ่เป็นทางเดี่ยว และคุณภาพบริการระดับต่ำ ทำให้ปัจจุบันการขนส่งสินค้าของไทยสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 86 เป็นทางถนน ซึ่งมีต้นทุนสูงถึง 1.72 บาทต่อตันต่อกิโลเมตร ขณะที่สัดส่วนการขนส่งทางรถไฟของไทยนับว่าต่ำมากเพียงร้อยละ 2.5 ทั้งๆ ที่ต้นทุนการขนส่งรถไฟต้นทุนถูกกว่าคือ 0.93 บาทต่อตันต่อกิโลเมตร

ดร. จุฬิชา สุขมานพ ผู้อำนวยการสำนักงานนโยบายและแผนการขนส่งและจราจร ได้ให้ทัศนะเมื่อปี 2555 ว่าควรให้การรถไฟแห่งประเทศไทยปฏิรูปองค์กร ให้กลับมาเป็นกรมรถไฟเหมือนก่อนหน้านี้นี้ พร้อมกับโอนทรัพย์สินและหนี้สินทั้งหมดให้รัฐรับภาระ ส่วนหน้าที่ของกรมรถไฟที่จะจัดตั้งขึ้นใหม่ทำหน้าที่ลงทุนโครงการใหม่เหมือนกรมทางหลวง (ทล.) ที่สร้างถนนอย่างเดียว ส่วนการเดินทางให้เอกชนจัดหาหัวจักรและขบวนรถมาให้บริการ โดยจ่ายค่าเช่ารางแก่การรถไฟฯ เพื่อสร้างรายได้

ล่าสุด พล.ต.อ. วิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ปลัดกระทรวงคมนาคม ได้ให้ทัศนะเมื่อกลางเดือนเมษายน 2556 ว่าควรจัดตั้งกรมการขนส่งทางรางขึ้นมาดูแลและกำหนดบทบาทหน้าที่ในการดูแลระบบรางที่ชัดเจน จากเดิมที่การรถไฟฯ เป็นหน่วยงานที่ดูแลทั้งหมด โดยควรกำหนดบทบาทหน้าที่ 3 ด้าน คือ

1. งานก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน เชื่อว่ากรมฯ จะสามารถก่อสร้างรางโดยใช้ที่ดินของการรถไฟฯ ได้ ลักษณะเป็นการขอใช้สิทธิที่ดินในฐานะหน่วยงานราชการเหมือนกัน
2. กำกับดูแลงานด้านมาตรฐานความปลอดภัยทางราง
3. กำกับดูแลการประกอบกิจการทางราง เช่น ออกใบอนุญาตผู้ประกอบการเดินรถ

รางคู่เป็นการลงทุนที่คุ้มค่า

เมื่อปลายเดือนมีนาคม 2556 รัฐสภาได้เห็นชอบกับร่าง พรบ. กู้เงินเพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านขนส่งของประเทศ 2 ล้านล้านบาท ซึ่งสัดส่วนร้อยละ 60 จะไปลงทุนในด้านรถไฟ จะนับเป็นก้าวสำคัญที่จะฟื้นฟูความยิ่งใหญ่ของกิจการรถไฟอีกครั้งหนึ่ง

รัฐสภาได้เห็นชอบ กับร่าง พรบ. กู้เงิน

เพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

ด้านขนส่งของประเทศ 2 ล้านล้านบาท

นับเป็นก้าวสำคัญที่จะฟื้นฟู

ความยิ่งใหญ่ของกิจการรถไฟ

การลงทุนตามกฎหมายข้างต้นจะนำไปสู่การยกระดับรางรถไฟ 4,000 กิโลเมตร ให้เป็นทางคู่ทั่วประเทศ แม้เป็นขนาด 1 เมตรเหมือนเดิม แต่รางขนาดนี้จะทำให้รถไฟสามารถที่จะวิ่งด้วยความเร็วได้สูงสุดไม่เกิน 160 กิโลเมตรต่อชั่วโมง หรือความเร็วเฉลี่ย 120 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ซึ่งจะส่งผลทำให้ความเร็วรถไฟขบวนสินค้าเพิ่มขึ้นเป็น 60 กิโลเมตรต่อชั่วโมง สำหรับรองรับการขนส่งสินค้าซึ่งไม่ต้องการความเร็วสูง แต่ต้องการตรงเวลา ขณะที่ความเร็วรถไฟโดยสารเพิ่มขึ้นเป็น 100 กิโลเมตรต่อชั่วโมง

การลงทุนข้างต้นจะมีส่วนสำคัญในการลดต้นทุนโลจิสติกส์ของประเทศไทยลงอย่างมาก นับเป็นการแก้จุดอ่อนที่สำคัญของประเทศไทย โดยจะก่อให้เกิด Modal Shift เปลี่ยนจากการขนส่งสินค้าจากถนนมาสู่ระบบราง บทบาท “ระบบราง” จะต้องเป็นเส้นเลือดหลัก ส่วน “ถนน” จะเป็นฟีดเดอร์ป้อนสินค้าสู่ระบบราง ทำให้การขนส่งสินค้าทางราง

เพิ่มจากร้อยละ 2.5 เป็นร้อยละ 5 ผู้โดยสารรถไฟเพิ่มจาก 45 ล้าน
เที่ยวคนต่อปี เป็น 75 ล้านเที่ยวคนต่อปี

สำหรับในอนาคตสถานีรถไฟบางชื่อจะกลายเป็นศูนย์กลางการ
ขนส่งทางรางของประเทศไทย เพราะจะเป็นจุดรวมรถไฟความเร็วสูง
4 สาย รถไฟฟ้าสีแดง รถไฟฟ้าใต้ดิน ส่วนสถานีหัวลำโพงก็จะลด
บทบาทเป็นทางผ่าน โดยสถานีบางชื่อจะก่อสร้างเป็น 2 ชั้น ล่าง - บน
ชั้นละ 12 ชานชาลา รวมเป็น 24 ชานชาลา

ความเห็นต่างในเรื่องรถไฟความเร็วสูง

ส่วนระบบรถไฟความเร็วสูงที่จะก่อสร้างใหม่โดยใช้รางขนาด
มาตรฐานหรือ 1.435 เมตร เพื่อให้รถไฟสามารถแล่นด้วยความเร็วสูง
ถึง 250 - 300 กิโลเมตรต่อชั่วโมง นับเป็นแนวทางใหม่สำหรับ
ผู้โดยสารที่ชอบความเร็ว และขนส่งสินค้าที่เน่าเสียง่ายและมีมูลค่าต่อ
ชิ้นสูงเป็นหลัก เช่น ผัก ผลไม้ และรันระยะเวลาเดินทางจากกรุงเทพฯ
ไปเมืองภูมิภาคด้วยรถไฟความเร็วสูง ณ ความเร็ว 300 กิโลเมตรต่อ
ชั่วโมง ในเวลาไม่เกิน 90 นาที จากเดิม 3 ชั่วโมง

มีหลายฝ่ายไม่เห็นด้วยกับการก่อสร้างรถไฟความเร็วสูง โดย
ดร.ทอง พิพยะ อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เห็นว่าโครงการนี้
จะต้องใช้งบประมาณในการก่อสร้างสูงมากถึง 800,000 ล้านบาท และ
ใช้ระยะเวลาในการก่อสร้างนาน ซึ่งอาจไม่คุ้มค่าทางด้านเศรษฐกิจ
โดยเห็นว่าระบบรถไฟรางคู่ความเร็ว 150 - 160 กิโลเมตรต่อชั่วโมง
น่าจะมีความเร็วเพียงพอต่อการขนส่งสินค้าและการเดินทางของ
ประชาชน ทั้งนี้ หากในอนาคตประเทศไทยมีศักยภาพและมีรายได้
เพียงพอแล้ว จึงค่อยพิจารณาก่อสร้างรถไฟความเร็วสูงในโอกาส
ต่อไป

ขณะที่นายกิตติรัตน์ ณ ระนอง รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงการคลัง กล่าวว่าในการดำเนินโครงการ รัฐบาลจะ
จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาความคุ้มค่าในการลงทุนของโครงการ
ต่างๆ โดยมีสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคม
แห่งชาติ เป็นผู้กำกับดูแล ซึ่งการวิเคราะห์ความคุ้มค่าของการลงทุน
นั้นจะมีมุมมองแตกต่างจากกรณีของภาคเอกชน โดยกรณีของภาค
เอกชนมักจะมีมุมมองความคุ้มค่าเป็นด้านเศรษฐกิจอย่างเดียว แต่ในส่วน
ของรัฐบาลได้มองรวมไปถึงความคุ้มค่าทางสังคมและเศรษฐกิจ ซึ่ง

ในบางโครงการอาจไม่ได้ให้คุณค่าทางเศรษฐกิจ
เพียงพออย่างเดียว เพราะอาจจะเน้นความคุ้มค่าทาง
ด้านสังคม

ภาคเอกชนมักจะมีมุมมอง ความคุ้มค่า

ด้านเศรษฐกิจอย่างเดียว

แต่รัฐบาลได้มองรวมไปถึง

ความคุ้มค่าทางสังคม

และเศรษฐกิจ

ส่วนนายชัชชาติ สิทธิพันธุ์ รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงคมนาคม ได้กล่าวในทำนองเดียวกันว่า
ความคุ้มค่าจะต้องพิจารณาเชิงลึก โดยควร
วิเคราะห์ถึงเศรษฐกิจในภาพรวม เพราะรถไฟความเร็ว
สูงจะนำการลงทุนไปยังพื้นที่ โดยพาผู้โดยสาร
นักท่องเที่ยวเข้าไป เป็นการสร้างโอกาส สร้าง
รายได้ และสร้างเมืองใหม่ให้พื้นที่ที่รถไฟความเร็ว
สูงผ่าน โดยแต่ละจังหวัดสามารถมองหาโอกาส
ในการสร้างมูลค่าเพิ่มได้ เช่น แหล่งท่องเที่ยว
แหล่งรักษาพยาบาล สถานศึกษา เป็นต้น คล้ายคลึง
กับการเปิดให้บริการสายการบินต้นทุนต่ำที่บินไป
ยังเชียงใหม่ ทำให้ผู้โดยสารเดินทางไปเชียงใหม่
เพิ่มมากกว่าเท่าตัวในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา คือ เพิ่ม
จาก 2 ล้านคน ในปี 2546 เป็น 5 ล้านคน ใน
ปัจจุบัน และทำให้ GDP เพิ่มสูงถึงร้อยละ 8 ต่อปี
เพราะการเดินทางที่สะดวกมากขึ้น

รถไฟความเร็วสูง

จะนำการลงทุนไปยังพื้นที่

เป็นการสร้างโอกาส

สร้างรายได้

มองแผนพัฒนาเศรษฐกิจประเทศเพื่อนบ้าน

อภิธานโครงการของรัฐที่มีชื่อว่า “Thailand 2020” เน้นการลงทุนด้านสาธารณูปโภค และการขนส่งของประเทศไทย ด้วยเงินลงทุนสูงถึง 2 ล้านล้านบาท และคาดว่าจะใช้เวลาดำเนินการประมาณ 10 ปี

ท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์จากหลายฝ่าย ถึงความเหมาะสมและไม่เหมาะสมในมุมมองที่ต่างกันไป ประเทศเพื่อนบ้านของไทยเราก็มีแผนพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศตนด้วยเช่นกัน แต่อาจมีความแตกต่างจากของประเทศไทย เราจะไปศึกษากันว่า ประเทศใดมีแผนการพัฒนาเศรษฐกิจในลักษณะใกล้เคียงกับ Thailand 2020 บ้าง

แผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปี ของมาเลเซีย

แผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปี ที่เริ่มตั้งแต่ปี 2553 - 2558 ของมาเลเซียมีมูลค่ากว่า 6.9 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐฯ หรือประมาณ 2 ล้านล้านบาท ถือว่าเป็นก้าวแรกของภารกิจสุดท้ายของรัฐบาลมาเลเซียที่ต้องการยกระดับให้ประเทศมาเลเซียเป็นประเทศพัฒนาแล้วภายในปี 2563 โดยรัฐบาลมาเลเซียจะใช้ยุทธศาสตร์ทางเศรษฐกิจในหลากหลายแนวทางเพื่อจะผลักดันเศรษฐกิจให้ขยายตัวในอัตราร้อยละ 6.0 ต่อปีให้ได้

ในช่วงปี 2553 - 2558 มาเลเซียตั้งความหวังที่จะมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบเศรษฐกิจจากการที่เคยพึ่งพาแรงงานราคาถูกจากต่างชาติในอุตสาหกรรมการผลิต มาเป็นสนับสนุนเศรษฐกิจการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังต้องการกระตุ้นบทบาทของภาคเอกชนและสนับสนุน นโยบายดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศผ่านการเปิดเสรี และลดระเบียบปฏิบัติตลอดจนขั้นตอนข้อบังคับต่างๆ เพื่อให้มีความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลกได้มากขึ้น

ความตั้งใจของรัฐบาลมาเลเซียที่ต้องการให้ การลงทุนจากต่างประเทศและภาคเอกชนเป็นตัวจักรสำคัญ ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ ถือเป็นโอกาสสำคัญสำหรับการส่งออกและการลงทุนของไทยในมาเลเซีย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพและความสำเร็จของการดำเนินตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ ของรัฐบาลมาเลเซียต่อไปในอนาคต

นอกจากนั้น เป้าหมายการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ร้อยละ 6.0 ในปี 2553 - 2558 ถือเป็นความท้าทายอย่างยิ่งของรัฐบาลมาเลเซีย เพราะเป็นอัตราที่สูงกว่าการคาดการณ์ ของนักวิเคราะห์ส่วนใหญ่ที่ร้อยละ 5.7 ต่อปี และสูงกว่าการขยายตัวทางเศรษฐกิจภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับก่อน (ปี 2546 - 2553) ที่ร้อยละ 4.1 แม้ว่าเศรษฐกิจมาเลเซียปี 2553 อาจขยายตัวถึงร้อยละ 6.3 แต่ไม่ได้เกิดจาก

ความสามารถในการแข่งขันที่เพิ่มขึ้น แต่มาจากการฟื้นตัวของตลาดโลกจากภาวะซบเซาอย่างหนัก ที่กดดันให้เศรษฐกิจมาเลเซียปี 2552 ขยายตัวอยู่ในระดับต่ำกว่าปกติมากกว่า

เป้าหมายการเติบโต ทางเศรษฐกิจที่ร้อยละ 6.0 ในปี 2553 - 2558 ถือเป็นความท้าทายอย่างยิ่ง ของรัฐบาลมาเลเซีย

สำหรับการปรับตัวตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปีนี้ คาดว่าในระยะแรก มาเลเซียต้องใช้เวลาอีกระยะหนึ่งในการปฏิรูปเศรษฐกิจ จากอุตสาหกรรมการผลิตที่พึ่งพาแรงงานต่างชาติเป็นหลัก มาเป็นอุตสาหกรรมฐานความรู้ที่เน้นการสร้างนวัตกรรมและเน้นการผลิตโดยใช้เทคโนโลยีขั้นสูงแทน แม้ว่าอุตสาหกรรมสำคัญของมาเลเซียส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า อุตสาหกรรมปิโตรเคมีและอุตสาหกรรมยานยนต์ แต่การขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมอย่างรวดเร็ว ในช่วงที่ผ่านมาทำให้จำนวนแรงงานต่างชาติในมาเลเซียเพิ่มขึ้นถึงกว่า 2 ล้านคน การปฏิรูปภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับใหม่จึงมีเป้าหมายที่จะลดการพึ่งพาแรงงานต่างชาติในภาคอุตสาหกรรมที่มีสัดส่วนถึงร้อยละ 35 ของแรงงานต่างชาติทั้งหมดลง ในจำนวนนี้รวมถึงแรงงานไทยที่เข้าไปทำงานในมาเลเซียด้วย

แต่ในระยะยาว หากมาเลเซียสามารถยกระดับอุตสาหกรรมตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปีฉบับที่ 10 (ปี 2553 - 2558) ของมาเลเซียที่มีมูลค่ากว่า 6.9 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐฯ ซึ่งจะเปลี่ยนจากการใช้แรงงานราคาถูก ไปเป็นอุตสาหกรรม

ฐานความรู้ที่เน้นกระบวนการผลิตที่มีมูลค่าสูงนี้จะเพิ่มขีดความสามารถแข่งขันของมาเลเซียให้เพิ่มขึ้นได้

แผนแม่บทพัฒนาเศรษฐกิจอินโดนีเซีย 2011 - 2025 : “MP3EI”

ประเทศอินโดนีเซีย ได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีประชากรมากเป็นอันดับ 4 ของโลก และยังเป็นประเทศมุสลิมที่ใหญ่ที่สุดในโลก มีประชากรมากถึงเกือบ 242 ล้านคน แต่จากวิกฤติเศรษฐกิจโลกที่มีความผันผวน ประกอบกับปัญหาภายในประเทศที่รุนแรง รัฐบาลอินโดนีเซียจึงเห็นว่า สิ่งเหล่านี้ อาจกลายเป็นอุปสรรคขัดขวางการเจริญเติบโตของอินโดนีเซียในอนาคตได้ โดยเฉพาะปัญหา ด้านการผลิต ปัญหาด้านโครงสร้างพื้นฐาน และปัญหาด้านทรัพยากรมนุษย์

ในปี 2554 ที่ผ่านมา รัฐบาลอินโดนีเซียจึงได้จัดทำ “แผนแม่บทพัฒนาเศรษฐกิจอินโดนีเซีย 2011 - 2025” หรือที่มีชื่อย่อว่าแผน “MP3EI” (Masterplan Percepatandan Perluasan Pembangunan Ekonomi Indonesia – MP3EI) ขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาประเทศ โดยมุ่งสร้างให้อินโดนีเซียกลายเป็นประเทศที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่ติดอันดับ 1 ใน 10 ของโลก ภายในปี 2568 จากเดิมที่เป็นอันดับ 16 ของโลก

รัฐบาลอินโดนีเซียเห็นว่า เป้าหมายนี้จะสามารถสำเร็จได้จากปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนอินโดนีเซียให้เกิดการพัฒนา 3 ปัจจัย คือ ปัจจัยด้านทรัพยากรมนุษย์ ปัจจัยด้านทรัพยากรธรรมชาติ และปัจจัยด้านภูมิศาสตร์

ทรัพยากรมนุษย์ ในปี 2553 อินโดนีเซียถือว่าเป็นประเทศที่มีประชากรมากที่สุดเป็นอันดับ 4 ของโลก มีจำนวนประมาณ 240 ล้านคน ซึ่งการ

มีประชากรจำนวนมากมหาศาลในประเทศนี้ ในอนาคตจะเป็นแรงงานสำคัญสำหรับการพัฒนาประเทศ ศักยภาพด้านแรงงานของอินโดนีเซียเกิดขึ้นจากการที่ปัจจุบันประชากรส่วนใหญ่ยังมีอายุน้อย โดยประชากรมากกว่าร้อยละ 50 มีอายุต่ำกว่า 29 ปี ทำให้มีการคาดการณ์ว่า จำนวนแรงงานในประเทศจะเพิ่มขึ้นทุกปีไม่ต่ำกว่า 2 ล้านคน ซึ่งส่งผลให้อินโดนีเซียเป็นประเทศหนึ่งในภูมิภาคอาเซียนที่มีค่าแรงต่ำ และในช่วงปี 2563 - 2573 จะกลายเป็นปีที่มีจำนวนประชากรวัยทำงานเพิ่มขึ้นสูงสุด ในช่วงนี้ อินโดนีเซียจึงมีโอกาสจากการมีแรงงานและกำลังการผลิตจำนวนมาก

ทรัพยากรธรรมชาติ อินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีทรัพยากรธรรมชาติมาก ซึ่งหากอินโดนีเซียสามารถลดการส่งออกทรัพยากรธรรมชาติไปต่างประเทศ และนำวัตถุดิบเหล่านี้มาป้อนให้กับอุตสาหกรรมในประเทศได้มากขึ้น ทรัพยากรเหล่านี้จะสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจได้จำนวนมาก ขณะที่ทรัพยากรธรรมชาติด้านพลังงานอินโดนีเซียถือเป็นประเทศที่มีพลังงานสำรองจำนวนมาก มีตำแหน่งเป็นผู้ส่งออกถ่านหินอันดับที่ 2 ของโลก และมีพลังงานความร้อนใต้พิภพสำรองมากที่สุดในโลกด้วยเช่นกัน

อินโดนีเซียเป็นประเทศ

ที่มีทรัพยากรธรรมชาติมาก

นำมาต่อยอด

เป็นการผลิตในประเทศได้

ปัจจัยด้านภูมิศาสตร์ จากการณ์อินโดนีเซียเป็นประเทศหมู่เกาะที่ประกอบไปด้วยเกาะน้อยใหญ่จำนวนมากที่สุดในโลก ทำให้อินโดนีเซียมีพื้นที่ติดต่อกับเส้นทางเดินทะเลที่มีการเคลื่อนไหวมากที่สุด และติดต่อกับเส้นทางหลักในการขนส่งสินค้าทางทะเลของโลกได้โดยตรง

จากปัจจัยสนับสนุนเหล่านี้ ทำให้การวางแผนเศรษฐกิจ MP3EI ได้วางกลยุทธ์ให้มีการพัฒนาโครงสร้างทางเศรษฐกิจที่สำคัญ 8 ด้าน คือ การเกษตร เหมืองแร่ พลังงาน อุตสาหกรรม ประมง ท่องเที่ยว การสื่อสาร และการพัฒนาพื้นที่สำคัญ ซึ่งครอบคลุมกิจกรรมทางเศรษฐกิจทั้งหมด 22 อุตสาหกรรม เช่น อุตสาหกรรมขนส่ง ลิงทอ อาหารและเครื่องดื่ม เหล็ก น้ำมันปาล์ม ยางพารา โกโก้ และถ่านหิน เป็นต้น เพื่อนำไปสู่การพัฒนาตามแผนที่วางไว้ใน 3 เรื่อง คือ

1. การพัฒนาศักยภาพทางเศรษฐกิจใน 6 เขตเศรษฐกิจที่สำคัญ

เนื่องจากอินโดนีเซีย เป็นประเทศที่ประกอบไปด้วยเกาะน้อยใหญ่ต่างๆ กว่า 17,500 เกาะ ทำให้แต่ละพื้นที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจที่ต่างกันตามลักษณะของพื้นที่ โดยการพัฒนาศักยภาพทางเศรษฐกิจใน 6 เขตเศรษฐกิจที่สำคัญ จะเป็นการพัฒนาเขตเศรษฐกิจที่มีอยู่แล้วให้มีความเข้มแข็งมากยิ่งขึ้น

การพัฒนาเขตเศรษฐกิจนี้ เพื่อให้ประเทศเกิดความสมดุลทางเศรษฐกิจ และกระจายความเจริญให้เกิดขึ้นทั่วประเทศ โดยการสร้างและพัฒนาให้เกิดกลุ่มอุตสาหกรรม (Industrial Cluster) ในพื้นที่ซึ่งมีการนำความได้เปรียบของแต่ละพื้นที่มี หรือมีการใช้วัตถุดิบเฉพาะของพื้นที่นั้นมาเป็นตัวสร้างให้เกิดความเข้มแข็ง โดยเขตเศรษฐกิจที่จะมีการพัฒนาตามแผน MP3EI คือ

- เขตเศรษฐกิจสุมาตรา (Sumatra Economic Corridor) จะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปทรัพยากรธรรมชาติ และเป็นแหล่งล้ารองพลังงานของชาติ
- เขตเศรษฐกิจชวา (Java Economic Corridor) จะพัฒนาเป็นศูนย์กลางขับเคลื่อนอุตสาหกรรม และการบริการของประเทศ
- เขตเศรษฐกิจกาลิมันตัน (Kalimantan Economic Corridor) จะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปด้านเหมืองแร่ และเป็นแหล่งพลังงานของประเทศ
- เขตเศรษฐกิจสุลาเวสี (Sulawesi Economic Corridor) จะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปด้านการเกษตรของประเทศ

● เขตเศรษฐกิจบาหลี่ - นูซาเต็งการา (Bali - Nusa Tenggara Economic Corridor) จะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวและผลิตอาหารของประเทศ

● เขตเศรษฐกิจปาปัว - หมู่เกาะโมลุกกะ (Papua - Kepulauan Maluku Economic Corridor) จะพัฒนาเป็นศูนย์กลางด้านอาหาร ประมง พลังงาน และเหมืองแร่ของประเทศ

โดยจะมีการสร้างโครงสร้างพื้นฐานเพื่อสนับสนุน และสร้างการเชื่อมต่อในแต่ละเขตเศรษฐกิจ ด้วยการสร้างถนน ท่าเรือ และสนามบิน

2. สร้างการเชื่อมต่อทางเศรษฐกิจทั้งภายในและภายนอกประเทศ

อินโดนีเซียมีนโยบายที่จะทำให้เกิดการเชื่อมต่อเขตเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศใน 4 ระบบ คือ ระบบโลจิสติกส์ ระบบขนส่ง ระบบการพัฒนาพื้นที่ระดับภูมิภาค และระบบ ICT

อินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีพื้นที่ติดทะเลคิดเป็นระยะทางกว่า 54,716 กิโลเมตร ทำให้ชายฝั่งของอินโดนีเซียสามารถเชื่อมต่อกับพื้นที่สำคัญทางทะเลได้โดยตรง รวมทั้งมีเส้นทางเดินทะเลที่สำคัญลากผ่านน่านน้ำของอินโดนีเซียจำนวนมาก เช่น เส้นทางเดินเรือช่องแคบมะละกา ที่เป็นเส้นทางคมนาคมทางทะเล (Sea Lane of Communication หรือ SLOC) ที่สำคัญ หรือเส้นทางคมนาคมทางทะเลของหมู่เกาะอินโดนีเซีย (ALKI)

ดังนั้น กลยุทธ์สร้างการเชื่อมต่อทางเศรษฐกิจกับต่างประเทศ จึงต้องนำเส้นทางเดินทะเลที่สำคัญคือ SLOC และ ALKI มาเป็นสิ่งที่กำหนดในการสร้างท่าเรือหรือสนามบินขนาดใหญ่ สำหรับการขนส่งในพื้นที่ที่เส้นทางเดินทะเลเหล่านี้ลากผ่าน และพัฒนาระบบการจัดการที่มีประสิทธิภาพเพื่ออำนวยความสะดวก ด้วยการนำระบบเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้งานมากขึ้น

3. การสร้างความเข้มแข็งด้านทรัพยากรมนุษย์ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี

รัฐบาลอินโดนีเซียมีแนวทางสนับสนุน ให้มีการนำความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มาประยุกต์ในการผลิต เพื่อทำให้สินค้าเกิดมูลค่าเพิ่ม โดยมีการจัดการศึกษาที่ประกอบไปด้วยหลักสูตรวิชาการ หลักสูตรวิชาชีพ และหลักสูตรวิชาชีพชั้นสูง เพื่อสร้างแรงงานในการพัฒนาเศรษฐกิจของแต่ละพื้นที่ และมีการให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบวิจัยของมหาวิทยาลัย

สำหรับในด้านการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อินโดนีเซียมีเป้าหมายจะสร้างให้เกิดเศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนโดยนวัตกรรม ด้วยการสนับสนุนให้เกิดการวิจัยในวงกว้าง โดยรัฐบาลมีเป้าหมายที่จะสนับสนุนงบประมาณด้านการวิจัยเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 1 ของ GDP จนถึงปี 2557

และจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เป็นร้อยละ 3 ของ GDP ในปี 2568 และมีเป้าหมายที่จะเพิ่มจำนวนผู้จบปริญญาเอกด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีขึ้นอีก 7,000 - 10,000 คน ภายในปี 2557 เพื่อเข้าสู่ตลาดการวิจัยมากขึ้น

นอกจากนั้น นโยบายด้านเศรษฐกิจ ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สำคัญมากต่อชัยชนะของนายลี เมียงบัก โดยในช่วงของการรณรงค์หาเสียง นายลี เมียงบัก ได้ประกาศแผนที่มีชื่อว่า “แผน Korea 747” เป็นสัญญาประชาคม หากได้รับการเลือกตั้ง

แผนพัฒนาประเทศเกาหลีใต้ภายใต้รหัส Korea 747

ถึงแม้ว่า เกาหลีใต้จะมีผู้นำประเทศคนใหม่คือ นางปาร์ค กึน เฮ ซึ่งเพิ่งได้รับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีหญิงคนแรกเมื่อปลายปี 2555 ที่ผ่านมา และในขณะนี้กำลังอยู่ในระหว่างประกาศแผนการพัฒนาเศรษฐกิจใหม่ออกมา

แต่อย่างไรก็ตาม แผนการพัฒนาประเทศเกาหลีใต้ของอดีตประธานาธิบดี คนที่ 10 คือ นายลี เมียงบัก (Lee Myung - Bak) คือ แผน Korea 747 ก็เป็นแผนพัฒนาที่จดจำได้ง่ายและมีเป้าหมายที่เด่นชัดมาก

แผนการพัฒนาประเทศเกาหลีใต้

ของอดีตประธานาธิบดีนายลี เมียงบัก

คือ แผน Korea 747

เป็นแผนพัฒนาที่จดจำได้ง่าย

และมีเป้าหมายที่เด่นชัดมาก

แผน Korea 747 ที่ถือว่าเป็นนโยบายที่เป็นจุดเด่นของนาย ลี เมียงบัก ซึ่งตัวเลขของแผนนี้มีที่มาและเป้าหมายดังนี้

เลข 7 ตัวหน้า หมายถึง เป้าหมายที่จะทำให้เศรษฐกิจของเกาหลีใต้ เติบโตในอัตราไม่ต่ำกว่าร้อยละ 7 (ช่วงของรัฐบาลก่อนหน้านั้น มีอัตราการเติบโตเฉลี่ยอยู่ที่ประมาณร้อยละ 4 เศษ ๆ)

เลข 4 หมายถึง การเพิ่มรายได้ของประชาชนชาวเกาหลีใต้ต่อหัว ต่อปีขึ้นเป็น 2 เท่าในอัตรา 40,000 เหรียญสหรัฐ (อัตราของปี 2549 อยู่ที่ 20,400 เหรียญสหรัฐ)

และ 7 ตัวหลัง หมายถึง แผนการตลาดที่จะทำให้เกาหลีใต้กลายเป็นประเทศเศรษฐกิจขนาดใหญ่อันดับ 7 ของโลก

นอกจากนี้ในอดีตประธานาธิบดี ยังได้ประกาศจะส่งเสริมการลงทุน ด้วยการลดกฎระเบียบยุ่งยากทางราชการ และการปรับภาษีต่างๆ ให้เหมาะสม ส่วนอีกคำมั่นสัญญาสำคัญ นายลี เมียงบัก ประกาศว่าจะใช้งบประมาณ 14 ล้านล้านวอน หรือประมาณ 5 แสนล้านบาท สำหรับเมกะโปรเจกต์คลองข้ามประเทศ เพื่อลดค่าใช้จ่ายด้านการขนส่งคมนาคม และการเดินทางสัญจรของประชาชน

เบื้องหลังความสำเร็จของนายลี เมียงบัก มีหลายปัจจัยด้วยกัน ตัวหลักคือ เรื่องเศรษฐกิจ ที่ชาวเกาหลีใต้ต้องประสบปัญหาภาวะ

เศรษฐกิจชะลอตัวเป็นเวลานาน ภายใต้รัฐบาลของ นายโรห์ มู - ฮุน อัตราการว่างงานอยู่ในระดับสูง โดยเฉพาะกลุ่มคนหนุ่มสาววัยทำงานที่เพิ่งจบการศึกษา ช่องว่างรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยและ ยากจนห่างมากกว่าที่เคยปรากฏ ราคาที่ดินที่อยู่อาศัยพุ่งกระฉูด

นายลี เมียงบักได้มาปรับเศรษฐกิจ โดยการแก้ปัญหาที่ตรงจุด จึงเป็นขวัญใจของคนเกาหลีใต้ เพราะคนส่วนใหญ่เชื่อว่าจะสามารถพลิกฟื้นเศรษฐกิจของประเทศได้อย่างเป็นรูปธรรมมากที่สุด โดยดูจากความสำเร็จโดดเด่นในอดีต ทั้งจากการบริหารธุรกิจภาคเอกชน และนายกเทศมนตรีกรุงโซล

แผนการพัฒนาประเทศ

Thailand 2020

จึงเป็นความหวังหนึ่ง

ที่จะช่วยเพิ่มความสามารถ

ในการแข่งขัน

ให้แก่ประเทศของเราได้

จากแผนพัฒนาของ 3 ประเทศดังกล่าวข้างต้น เราจะเห็นว่า มีแนวทางที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับว่าแต่ละประเทศต้องการให้ความสำคัญกับเรื่องใดเป็นพิเศษ สำหรับประเทศไทย รัฐบาลได้พิจารณาและตัดสินใจจะสร้างความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ด้วยการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเป็นหลัก หลังจากทีประเทศไทยไม่ได้ลงทุนด้านนี้มาหลายสิบปี ดังนั้นแผนการพัฒนาประเทศ Thailand 2020 จึงเป็นความหวังหนึ่งที่จะช่วยเพิ่มความสามารถในการแข่งขันให้แก่ประเทศของเราได้ ไม่น้อยกว่าแผนการพัฒนาต่างๆ ของประเทศเพื่อนบ้าน

4 อุตสาหกรรมเป้าหมายและ ก้าวต่อไปที่สำคัญในอนาคต

(ตอนที่ 2 : อุตสาหกรรมชิ้นส่วนอากาศยานไทย กับโอกาสการเป็นศูนย์กลางภูมิภาค)

ในฉบับเดือนมีนาคม เรื่อง วิเคราะห์ 4 อุตสาหกรรมเป้าหมายไทยและก้าวต่อไปในอนาคต ได้กล่าวถึงที่ทางการศึกษา อุตสาหกรรมต่างๆ ที่มีศักยภาพ โดยพิจารณาถึงปัจจัยต้นต่างๆ ที่ประเทศไทยมี ไม่ว่าจะเป็นด้านทรัพยากรธรรมชาติ ด้านอุตสาหกรรมต่อเนื่องต่างๆ รวมถึงด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อนำมาประมวลผลหาจุดแข็งจุดอ่อนต่างๆ ใน 4 อุตสาหกรรมที่ศึกษาได้แก่ 1) อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง 2) อุตสาหกรรมการผลิตชิ้นส่วนและซ่อมบำรุง อากาศยาน 3) อุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์ และ 4) อุตสาหกรรม Digital Content และ Embedded Software

บทความนี้จะเพิ่มเติมถึงได้แนวทางการช่วย สนับสนุน ของทั้งภาครัฐและเอกชนรวมทั้งแนวทางการช่วยเหลือต่างๆ ในต่างประเทศ ที่ได้มีต่อ

อุตสาหกรรมอากาศยานของประเทศนั้นๆ โดยครอบคลุมอุตสาหกรรม อากาศยานของประเทศต่างๆ อันได้แก่ สิงคโปร์ มาเลเซีย ซึ่งถือว่าเป็น ประเทศในภูมิภาค AEC และเป็นประเทศคู่แข่งที่สำคัญของประเทศไทย

อุตสาหกรรมชิ้นส่วน และซ่อมบำรุงอากาศยานของประเทศสิงคโปร์

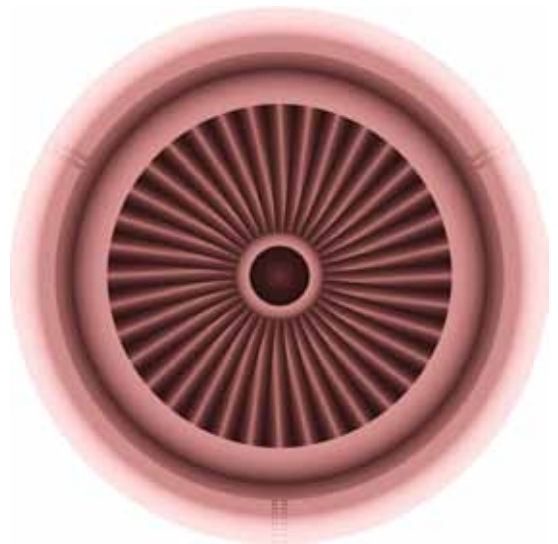
ประเทศสิงคโปร์เป็นศูนย์กลางของอุตสาหกรรมอากาศยาน ชิ้นส่วนและการซ่อมบำรุงของภูมิภาคอาเซียน เนื่องจากมีผู้ประกอบการระดับโลกตั้งอยู่มากกว่า 100 ราย ส่งผลให้สิงคโปร์เป็น One Stop Service ด้านการซ่อมอากาศยาน เนื่องจากมีผู้ให้บริการซ่อมบำรุงอย่างครบวงจร ทั้งการซ่อมบำรุงลำตัวอากาศยาน เครื่องยนต์อากาศยาน โครงสร้างอากาศยาน ระบบนำร่อง และการปรับปรุงหรือปรับเปลี่ยนลักษณะอากาศยาน เช่น ศูนย์ซ่อมของบริษัท GE Aviation, Rolls - Royce และ ST Aerospace เป็นต้น

นอกจากนั้น สิงคโปร์ยังจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมสำหรับอากาศยาน โดยเฉพาะภายใต้ชื่อ Seletar Aviation Park ปัจจุบันดังกล่าวผนวกเข้ากับความพร้อมของสนามบิน Chang hi ซึ่งเป็นหนึ่งในสนามบินที่มีปริมาณการจราจรทางอากาศยานสูงที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และสูงเป็นอันดับ 7 ของโลก ส่งผลให้อุตสาหกรรมอากาศยานของสิงคโปร์ทั้งหมด มีมูลค่าสูงถึงกว่า 7.9 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ในปี 2554 หรือ ประมาณ 2 แสนล้านบาท ก่อให้เกิดการจ้างงานภายในประเทศประมาณ 19,000 อัตรา

การเติบโตอย่างต่อเนื่องของอุตสาหกรรมอากาศยานในประเทศ

สิงคโปร์นั้น มาจากปัจจัยที่สำคัญสองประการ ได้แก่ การสนับสนุนอย่างต่อเนื่องจากภาครัฐ และการเชื่อมต่อระหว่างภาคการศึกษาและภาคอุตสาหกรรม

การสนับสนุนจากภาครัฐนั้น รัฐบาลสิงคโปร์ มีนโยบายดึงบริษัทให้เข้ามาเปิด Regional Head Quarter และ International Head Quarter โดยได้รับสิทธิลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลจากร้อยละ 17 เหลือเพียงร้อยละ 15 และ 10 ตามลำดับ รวมถึงสนับสนุนผู้ประกอบการในด้านเงินทุน โดยประเทศสิงคโปร์ให้สิทธิทางภาษีโดยยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสูงถึง 15 ปี ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรและวัตถุดิบโดยไม่มีเงื่อนไข และสามารถใช้จ่ายในการลงทุนเพื่อยื่นขอลดหย่อนภาษีเงินได้ (Investment Allowance) สูงถึงร้อยละ 100 แก่อุตสาหกรรมชิ้นส่วนและซ่อมบำรุงอากาศยาน ทำให้มีผู้ประกอบการหลายรายเลือกใช้สิงคโปร์เป็นศูนย์กลางของกิจการในภูมิภาค เช่น Honeywell, Rolls - Royce, Thales, Boeing, Pratt & Whitney, Eurocopter, Goodrich และ GE Aviation เป็นต้น

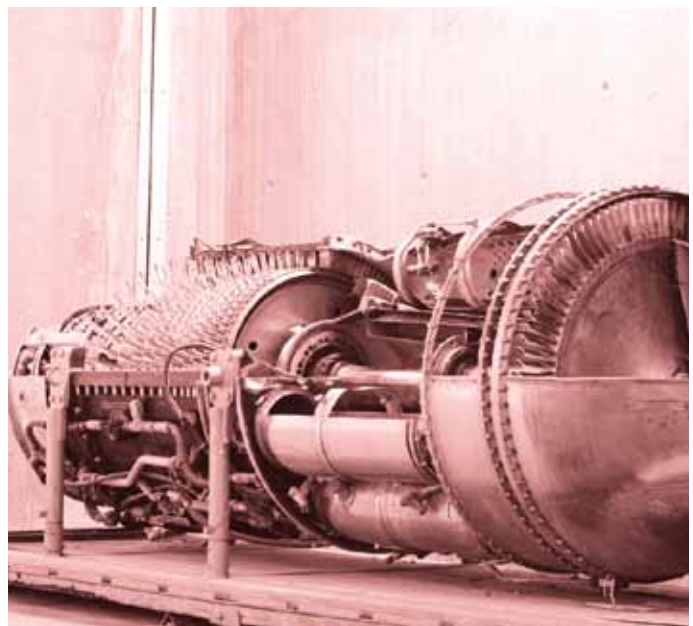

นอกจากนั้น ในปี 2549 รัฐบาลร่วมกับองค์กรส่งเสริมการลงทุนของสิงคโปร์ หรือ Economic Development Board (EDB) พัฒนาสนามบิน Seletar เพื่อเป็นนิคมอุตสาหกรรมอากาศยาน โดยใช้เงินลงทุนตามแผนดำเนินการทั้งสิ้น 60 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ หรือประมาณ 1.5 พันล้านบาท โดยโครงการดังกล่าวจะตั้งอยู่บนพื้นที่ทั้งสิ้น 1,000 ไร่ สำหรับอุตสาหกรรมอากาศยานโดยเฉพาะ และเป็นเนื้อที่ทั้งสิ้น 2,000 ไร่ เมื่อรวมกับสนามบินและสิ่งก่อสร้างในการอำนวยความสะดวกอื่นๆ ซึ่งโครงการดังกล่าวจะเสร็จสิ้นการพัฒนาทั้งหมดในปี 2561 รัฐบาลตั้งชื่อนิคมอุตสาหกรรมดังกล่าวว่า Seletar Aerospace Park (SAP) ซึ่งนิคมอุตสาหกรรมอากาศยานอย่างครบวงจร ครอบคลุมทั้งการผลิต ชิ้นส่วน การซ่อมบำรุง การสอนการบินทั่วไป และซ่อมบำรุง และการทำวิจัย จุดมุ่งหมายของการพัฒนาสนามบินดังกล่าวคือ เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมอากาศยานของสิงคโปร์ สู่อันดับผู้นำในอุตสาหกรรมของโลก

สำหรับการสนับสนุนและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ประเทศสิงคโปร์ แม้จะประสบกับปัญหาค่าจ้างที่สูง ผนวกเข้ากับปัญหาการขาดแคลนแรงงาน ทำให้บริษัทส่วนใหญ่จำเป็นต้องจ้างแรงงานต่างด้าวจากประเทศต่างๆ เช่น อินเดีย ฟิลิปปินส์ และไทย เพื่อทดแทนการขาดแคลนแรงงานภายในประเทศ

อย่างไรก็ดีทางภาครัฐบาลและภาคการศึกษา ได้เล็งเห็นถึงปัญหาดังกล่าวและสถาบันการศึกษาภายในประเทศ ได้มีความพร้อมในการสอนหลักสูตรที่มีความเป็นสากล เช่น มหาวิทยาลัย Nanyang Technology มีหลักสูตร Aerospace Engineering ซึ่งดำเนินการสอนทั้งหมดเป็นภาษาอังกฤษ ทำให้มีนักศึกษาจากต่างประเทศจำนวนมาก เลือกเข้าไปศึกษาต่อในประเทศสิงคโปร์ ซึ่งช่วยลดปัญหาการขาดแคลนแรงงานลงได้

นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยในประเทศมีข้อตกลงความร่วมมือกับภาครัฐและเอกชน เช่น โครงการวิศวกรรมศาสตร์อากาศยานของมหาวิทยาลัย Nanyang ได้รับการสนับสนุนจาก สำนักงานส่งเสริมการลงทุนของประเทศสิงคโปร์ หรือ Economic Development Board โดยร่วมมือกับ Rolls - Royce, EADS และ Hamilton Sundstrand เป็นต้น ทำให้หลักสูตรดังกล่าวได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ให้สอดคล้องกับสิ่งที่ภาคอุตสาหกรรมต้องการ และสามารถผลิตบุคลากรออกมาได้ตรงกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรม

อุตสาหกรรมชิ้นส่วน และซ่อมบำรุงอากาศยานของประเทศมาเลเซีย

อาจจะกล่าวได้ว่ามาเลเซียเป็นประเทศคู่แข่งสำคัญของไทยในการก้าวขึ้นมาเป็นประเทศผู้นำของอุตสาหกรรมอากาศยาน การผลิตชิ้นส่วนและการซ่อมบำรุงของภูมิภาคอันดับสองรองจากประเทศสิงคโปร์

ประเทศมาเลเซียเองได้เริ่มการพัฒนาอุตสาหกรรมอากาศยานโดยใช้รากฐานจากการพัฒนาอุตสาหกรรมซ่อมบำรุงอากาศยานในปี 2513 ด้วยการเป็นฐานการซ่อมบำรุงอากาศยานทางทหาร ปัจจุบันประเทศมาเลเซียมีผู้ประกอบการ ในอุตสาหกรรมชิ้นส่วนอากาศยานเป็นจำนวนมาก เข้ามาลงทุนในประเทศ เนื่องจากการย้ายฐานการผลิตของผู้ผลิตชั้นที่ 1 (1st Tier Supplier) และการสนับสนุนอย่างจริงจังจากรัฐบาลอย่างต่อเนื่องเป็นเวลากว่า 20 ปี ผู้ผลิตรายใหญ่และสำคัญที่สุดในห่วงโซ่อุตสาหกรรมอากาศยานภายในประเทศมาเลเซียคือบริษัท Spirit AeroSystems สัญชาติอเมริกา ซึ่งเป็นบริษัทผลิตลำตัวอากาศยาน (fuselage) ที่ใหญ่ที่สุดในโลก (ตามการจัดลำดับด้วยรายได้ของบริษัทในอุตสาหกรรมอากาศยานทั่วโลก)

การย้ายฐานการผลิตเข้ามาภายในประเทศมาเลเซียของบริษัท

Spirit AeroSystems ก่อให้เกิดการย้ายฐานการผลิตของผู้ประกอบการรายอื่นๆ ในห่วงโซ่อุตสาหกรรมเพื่อป้องกันค่าให้กับบริษัทดังกล่าว นอกจากนี้รัฐบาลยังมีการสนับสนุนอุตสาหกรรมอย่างชัดเจน ด้วยการก่อตั้งศูนย์วิจัยและบริษัทที่เกี่ยวข้องกับอากาศยานภายใต้การควบคุมของภาครัฐ

ความสำเร็จจากการชักชวนให้ Spirit Aero Systems เข้ามาลงทุนในมาเลเซียต้องยอมรับในความสามารถของหน่วยงานภาครัฐของมาเลเซียที่เล็งเห็นถึงความสำคัญของผู้ประกอบการที่เป็นผู้ผลิตชั้นที่ 1 ที่ภาครัฐมองว่าการยอมให้สิทธิพิเศษด้านต่างๆ มากเป็นกรณีพิเศษแก่ผู้ประกอบการขนาดใหญ่ซึ่งสามารถสร้างผลกระทบเชิงบวก (spill - over effect) ออกไปได้ในวงกว้างและทำให้ผู้ประกอบการรายอื่นๆ ตัดสินใจย้ายฐานการผลิตตามเข้ามา ซึ่งหน่วยงานที่เป็นฟันเฟืองหลักในการพัฒนาอุตสาหกรรมอากาศยาน การผลิตชิ้นส่วนและการซ่อมบำรุงของมาเลเซีย ได้แก่ Malaysia Aerospace Council ที่จัดตั้งขึ้นในปี 2544 ร่วมกับ Malaysia Industrial Development Authority (MIDA) และ Malaysian Industry - Government Group for High Technology (MIGHT) ขึ้น เพื่อเป็นองค์กรความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน ในการสนับสนุนการเติบโตของอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีระดับสูง

องค์การภาครัฐดังกล่าวได้ร่วมกันวางแผนพัฒนาอุตสาหกรรมอากาศยาน ซึ่งมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี 2540 โดยระบุการพัฒนาเป็นขั้นตอนและจุดมุ่งหมายต่างๆ แผนยุทธศาสตร์นี้ตั้งเป้าหมายให้ประเทศมาเลเซียเป็นชาติชั้นนำด้านอากาศยานภายในปี 2558 ในแผนดังกล่าวแบ่งการพัฒนาอุตสาหกรรมอากาศยานออกเป็น 4 ประการ คือ

1) การพัฒนาอุตสาหกรรมซ่อมบำรุงอากาศยาน ตั้งแต่การซ่อมตามกำหนดการตั้งแต่ระดับ Line Maintenance ไปจนถึง Heavy Maintenance การซ่อมเครื่องยนต์และชิ้นส่วนอากาศยาน และการปรับปรุงอากาศยาน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ประเทศมาเลเซีย มีส่วนแบ่งในตลาดการซ่อมบำรุงอากาศยานของโลกร้อยละ 5 ภายในปี 2558

2) การพัฒนาอุตสาหกรรมการผลิตชิ้นส่วนอากาศยาน ซึ่งประกอบไปด้วยการพัฒนาและสนับสนุนผู้ประกอบการผลิตชิ้นส่วนอากาศยาน แบบ Original Equipment Manufacturer (OEM) หรือการผลิตตามแบบที่ได้รับ การยกระดับผู้ประกอบการให้เป็นผู้ผลิตสินค้าที่ใช้เทคโนโลยีที่สูงขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเพิ่มพูนความสำคัญของผู้ประกอบการภายในประเทศให้อยู่ใน Tier ที่สูงขึ้นในอุตสาหกรรม

3) การพัฒนาให้ประเทศมาเลเซียสามารถคิดค้นระบบนำร่องของอากาศยาน (Avionics System) และรูปแบบของอากาศยานของตนเองได้ โดยตั้งเป้าหมายให้ประเทศมาเลเซียมีการผลิต

Unmanned Aerial Vehicles (UAV) ของตนเอง โดยโครงการดังกล่าวได้ประสบความสำเร็จเป็นที่เรียบร้อยแล้ว 2552 ซึ่งมีการจัดงานแสดง UAV ในงาน Langkawi International Maritime & Aerospace Exhibition และ

4) พัฒนาระบบการศึกษาด้านอากาศยานภายในประเทศ ซึ่งครอบคลุมถึงโรงเรียนสอนนักบิน ช่างเทคนิคและวิศวกรซ่อมบำรุงอากาศยาน และนักวิจัยด้านอากาศยาน โดยเพื่อให้แผนดังกล่าวประสบความสำเร็จมาตรการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมอากาศยาน ได้ถูกพัฒนาขึ้นมาเพื่อดึงดูดบริษัทที่สำคัญๆ ของโลกให้เข้ามาลงทุน

นอกจากนี้การจัดตั้ง Malaysia International Aerospace Centre (MIAC) ในปี 2548 เพื่อเป็นนิคมอุตสาหกรรมอากาศยานครบวงจร โครงการนี้ถือเป็นการพัฒนาที่สำคัญ สำหรับอุตสาหกรรมอากาศยานของประเทศมาเลเซีย เพื่อยกระดับอุตสาหกรรมอากาศยานภายในประเทศ สู่ระดับโลกภายในปี 2558 และยังมีโครงการพัฒนาสนามบินนานาชาติ Senai สู่การเป็น Senai Aviation Park (SAP) ในปี 2550 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อดึงทั้งผู้ประกอบการผลิตชิ้นส่วนและซ่อมบำรุงอากาศยาน ให้ย้ายฐานเข้ามาในพื้นที่ซึ่งเป็นทางเลือกสำหรับผู้ประกอบการแข่งกับ สนามบิน Seletar Aviation Park ซึ่งเป็นนิคมอุตสาหกรรมอากาศยานของสิงคโปร์

นอกจากแผนแม่บทและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ รัฐบาลยังได้ให้สิทธิการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสูงสุดถึง 15 ปี สำหรับการผลิต ออกแบบ ประกอบ และซ่อมบำรุงที่มีการดัดแปลง หรือปรับปรุงอากาศยาน และสูงสุด 10 ปี สำหรับการซ่อมบำรุง อากาศยานทั่วไป นอกจากนี้รัฐบาลมาเลเซียยังมองเห็นถึงความสำคัญของอุตสาหกรรมสนับสนุนอุตสาหกรรมอากาศยาน โดยบริษัท ที่ได้รับมาตรฐานอุตสาหกรรมอากาศยาน เช่น Nadcap และ AS 9100 และบริษัททดสอบ เช่น การทดสอบแบบ Non - destructive Testing จะได้รับสิทธิการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 5 ปี หรือรับสิทธิการหัก ภาษีเงินลงทุนหรือ Investment Tax Allowance (ITA) เป็นมูลค่า ร้อยละ 60 ของเงินลงทุน เป็นเวลา 5 ปี

นอกเหนือจากจะดำเนินการด้านการพัฒนามาตรการทางภาษีที่ น่าดึงดูดแล้ว รัฐบาลมาเลเซียยังได้ช่วยประชาสัมพันธ์ ถึงความพร้อม ของอุตสาหกรรมอากาศยาน การผลิตชิ้นส่วนและการซ่อมบำรุงอย่าง ต่อเนื่อง รวมทั้งรัฐบาลและสถาบันวิจัยของรัฐ ยังได้เจรจากับ ผู้ประกอบการในต่างประเทศโดยตรง เพื่อแสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่น และความพร้อมของอุตสาหกรรม ส่งผลให้ผู้ประกอบการสามารถ หาแรงงานได้อย่างสะดวก เนื่องจากไม่จำเป็นต้องหาแรงงานในตลาด แรงงานทั่วไป แต่มีสถาบันการศึกษาเข้ามาติดต่อโดยตรงผ่าน ทางคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนของประเทศมาเลเซีย เช่น โครงการย้ายฐานการผลิตของบริษัท Spirit AeroSystems เข้ามาใน ประเทศมาเลเซีย มหาวิทยาลัย Kuala Lumpur ซึ่งมีหลักสูตรด้าน วิศวกรรมศาสตร์อากาศยานได้รับการประสานงานจาก MIDA เพื่อให้ เข้าเจรจากับบริษัท Spirit AeroSystems ในการผลิตแรงงานให้แก่ บริษัทดังกล่าว โดยความร่วมมือนี้ถือเป็นความสำเร็จของภาครัฐ ในการสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ประกอบการเรื่องแรงงาน เนื่องจากมี การประสานงานกันถึงความพร้อมของมหาวิทยาลัย และหลักสูตรของ ภาคการศึกษาในการผลิตแรงงาน

รัฐบาลมาเลเซียได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของทรัพยากร บุคคลในอุตสาหกรรมอากาศยาน จึงได้มีการพัฒนาฝีมือแรงงานผ่าน ทางกลไกความร่วมมือระหว่างภาคการศึกษา ภาครัฐและภาคเอกชน อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้แรงงานภายในประเทศมาเลเซีย มีความรู้และ ความสามารถในการปฏิบัติงานจริง โดยได้รับการศึกษาที่ตรงกับสิ่งที่ภาคอุตสาหกรรมต้องการผ่านทางสถาบันการศึกษาต่างๆ เช่น

Aerostructure Manufacturing Innovation Center (AMIC) และ Advanced Composite Training Centre (ACTC) เป็นต้น เพื่อผลิต บุคลากรด้านการออกแบบและวิจัยอากาศยาน โดยเฉพาะ ซึ่ง AMIC เป็นสถาบันการศึกษาที่ ก่อตั้งโดยเป็นการร่วมทุนระหว่างรัฐบาลและ เอกชนในอุตสาหกรรมเช่น EADS และ Rolls - Royce เพื่อมุ่งเน้นการสอนบุคลากรด้านกาวิจัย ในอุตสาหกรรมอากาศยาน ส่วนทาง ACTC เป็น โครงการสถาบันการศึกษาที่ตั้งโดยความร่วมมือ ระหว่าง Malaysian Industry - Government Group for High Technology (MIGHT) และ มหาวิทยาลัย Kuala Lumpur

โดยโครงการดังกล่าวเกิดขึ้นจากการผลักดัน ของ Malaysian Industrial Development Authority (MIDA) เพื่อผลิตแรงงานให้แก่บริษัท Spirit AeroSystems เนื่องจากบริษัทดังกล่าว ต้องการความมั่นใจเรื่องจำนวนแรงงานที่เพียงพอ ในการตัดสินใจลงทุนนอกจากนี้รัฐบาลยังมี โครงการความร่วมมืออื่นๆ กับภาคเอกชนในการ ผลิตแรงงาน เพื่อให้แรงงานที่ผลิตได้จากภาค การศึกษามีความสอดคล้องกับความต้องการของ ภาคอุตสาหกรรมอย่างแท้จริง

จะเห็นได้ว่าประเทศคู่แข่งทั้งสองประเทศ ของไทย ในอุตสาหกรรมอากาศยาน การผลิต ชิ้นส่วน และการซ่อมบำรุง ล้วนมีความตั้งใจที่จะ ก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำในภูมิภาคอย่างจริงจัง ซึ่งหาก ประเทศไทยยังไม่ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนา อุตสาหกรรมอากาศยานดังกล่าวอย่างจริงจัง และเกิด ความร่วมมือกันอย่างบูรณาการของทั้งภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคการศึกษาแล้วละก็ คงจะเป็น การยากที่ประเทศไทยจะสามารถแข่งขันได้กับ สองประเทศดังกล่าว ในโอกาสหน้าจะขอกล่าวถึง อุตสาหกรรมที่เหลือีก 2 อุตสาหกรรมต่อไป

โครงการรถไฟความเร็วสูงใน AEC

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา รัฐบาลสิงคโปร์และมาเลเซียได้ประกาศความร่วมมือ ในโครงการก่อสร้างรถไฟความเร็วสูง ระหว่างสิงคโปร์และกรุงกัวลาลัมเปอร์ของมาเลเซีย นับเป็นโครงการสำคัญไม่เฉพาะการอำนวยความสะดวกด้านการขนส่งระหว่าง 2 ประเทศเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการเสริมสร้างการพัฒนาเศรษฐกิจ การลงทุน และการท่องเที่ยวของทั้งสองประเทศด้วย

รถไฟความเร็วสูงชิงกันเซินของญี่ปุ่น

ความเร็วขั้นต่ำ 200 กิโลเมตรต่อชั่วโมง

ปัจจุบันการเดินทางโดยรถไฟของประเทศในภูมิภาคอาเซียน นับว่าเสียเปรียบการเดินทางโดยรถยนต์มาก โดยรถยนต์นั้น สามารถเดินทางไปถึงจุดหมายปลายทางได้เลย แต่การเดินทางโดยรถไฟ ต้องไปต่อรถยนต์เพื่อไปยังจุดหมายปลายทาง อีกทั้งการเดินทางโดยรถยนต์บนทางด่วนสามารถใช้ความเร็วได้มากถึง 120 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ดังนั้นหากรถไฟจะแข่งขันได้แล้ว จะต้องมีความเร็วอย่างต่ำ 200 กิโลเมตรต่อชั่วโมง เพื่อชดเชยเวลาที่สูญเสียไปจากการที่ต้องไปต่อรถยนต์ที่สถานีรถไฟ

จากเหตุผลข้างต้น รถไฟความเร็วสูงจึงถูกพัฒนาขึ้นมาให้มีความเร็วมากกว่า 200 กิโลเมตรต่อชั่วโมง เพื่อแข่งขันกับการคมนาคมทางถนนและทางอากาศ ทำให้การเดินทางโดยรถไฟซึ่งเดิมเสื่อมความนิยม กลับมาได้รับความนิยมสูงขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

รถไฟความเร็วสูงสายแรกของโลกเกิดขึ้นเมื่อประมาณ 50 ปีที่แล้วที่ประเทศญี่ปุ่น เรียกว่า “รถไฟชิงกันเซ็น” เชื่อมต่อระหว่างกรุงโตเกียวและนครโอซาก้า ระยะทาง 553 กิโลเมตร เปิดดำเนินการเมื่อเดือนตุลาคม 2507 เพื่ออำนวยความสะดวกต่อการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกซึ่งจัดขึ้นที่กรุงโตเกียวในปีนั้นเอง

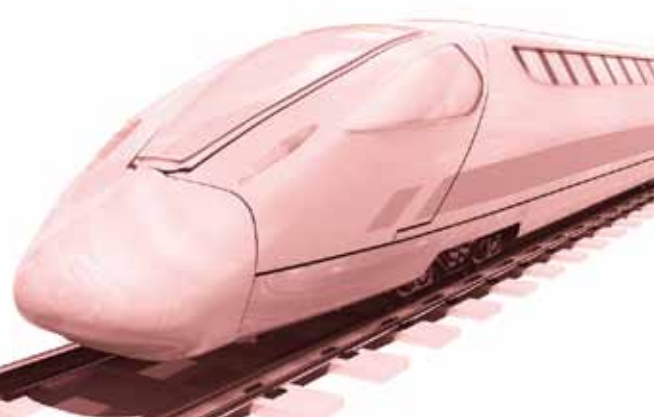
ต่อมาฝรั่งเศสเปิดให้บริการรถไฟความเร็วสูงเส้นทางแรกระหว่างกรุงปารีสกับนครลียง เมื่อปี 2524 โดยใช้ชื่อรถไฟว่า Train a Grande Vi tesse (TGV) ซึ่งประสบผลสำเร็จมาก ผู้โดยสารมาใช้บริการจำนวนมาก ทำให้ผู้โดยสารโดยเครื่องบินและรถบัสลดลงอย่างมาก ดังนั้นรัฐบาลฝรั่งเศสจึงต้องก่อสร้างทางรถไฟดังกล่าวเพิ่มเติมอีกหลายเส้นทาง

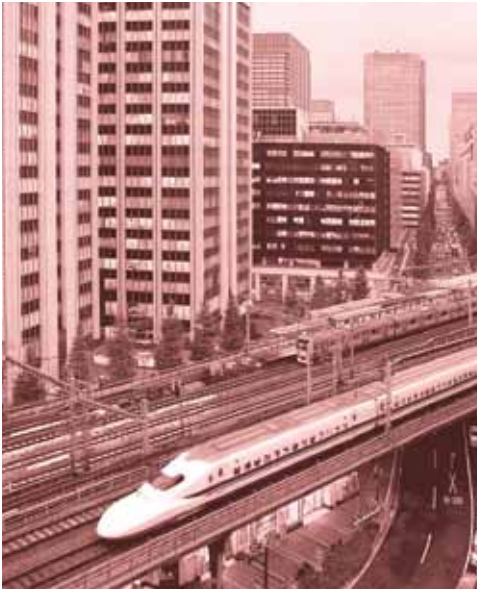
แต่ในปัจจุบัน จีนกลายเป็นมหาอำนาจในด้านรถไฟความเร็วสูง แม้ว่าเพิ่งเปิดให้บริการรถไฟความเร็วสูงสายแรกเมื่อปี 2541 แต่สามารถขยายเครือข่ายอย่างรวดเร็วจนมีเครือข่ายกว้างขวางที่สุดในโลกถึง 6,229 กิโลเมตร เกือบเท่าทวีปยุโรปทั้งทวีปซึ่งมีระยะทาง 6,636 กิโลเมตร ยิ่งไปกว่านั้น จีนกำลังอยู่ระหว่างก่อสร้างเพิ่มเติมอีก 2,339 กิโลเมตร

รถไฟ AEC เร็วสุด 160 กิโลเมตรต่อชั่วโมง

ปัจจุบันภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ยังไม่มีรถไฟความเร็วสูงแต่อย่างใด โดยสายที่เร็วที่สุดมี 2 เส้นทางสั้นๆ คือ ระหว่างกรุงกัวลาลัมเปอร์กับสนามบินนานาชาติกัวลาลัมเปอร์แห่งใหม่ ระยะทาง 56 กิโลเมตร ความเร็ว 160 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ใช้เวลาเพียง 28 นาที และรถไฟเอ็กซ์เพรสไลน์ของเส้นทางแอร์พอร์ตลิงค์ของไทย ระยะทาง 28.6 กิโลเมตร ระหว่างสถานีพญาไทและท่าอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิใช้เวลาเดินทางเพียง 18 นาที ซึ่งทั้งคู่ใช้รถไฟไฟฟ้าแบบเดียวกัน คือ ยี่ห้อซีเมนส์ ความเร็วสูงสุด 160 กิโลเมตรต่อชั่วโมง แต่ยี่ห้อไม่ใช่รถไฟความเร็วสูงอย่างแท้จริงเพราะความเร็วต่ำกว่า 200 กิโลเมตรต่อชั่วโมง

ความจริงแล้ว ประเทศไทยเคยมีการศึกษาโครงการรถไฟความเร็วสูงตั้งแต่ปี 2537 โดยจ้างบริษัทที่ปรึกษา Wilbur Smith ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบรถไฟ 3 ระบบ คือ ระบบที่แล่น 160 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ระบบ 200 - 220 กิโลเมตรต่อชั่วโมง และระบบ 300 กิโลเมตรต่อชั่วโมง และพบว่าเส้นทางระหว่างกรุงเทพฯ กับระยองด้วยระบบรถไฟความเร็ว 160 กิโลเมตรต่อชั่วโมงเหมาะสมมากที่สุด แต่ผลการศึกษาดังกล่าวได้ยกเลิกไป

ปัจจุบันได้มีการฟื้นฟูโครงการรถไฟความเร็วสูงในประเทศไทยอีกครั้งและมีความคืบหน้าในระดับหนึ่ง โดยผลการศึกษาเบื้องต้นของจีนเมื่อปี 2555 พบว่าเส้นทางแรก คือ รถไฟความเร็วสูงเส้นทางกรุงเทพฯ - เชียงใหม่ ระยะทางสั้นลงจากเดิมกำหนดไว้ 753 กิโลเมตร เหลือ 680 กิโลเมตร เพราะได้ปรับแนวเส้นทางให้ตรงมากยิ่งขึ้นเพื่อให้ความเร็วได้ตามที่กำหนด บางจุดอาจต้องเจาะเป็นอุโมงค์ลอดภูเขา โดยเฉพาะช่วงจังหวัดอุตรดิตถ์ขึ้นไปทางเหนือมีภูเขาจำนวนมากจึงทำให้ระยะทางสั้นลง และได้กำหนดรูปแบบการให้บริการไว้ 2 แนวทาง แนวทางแรกจะวิ่งด้วยความเร็ว 250 กิโลเมตรต่อชั่วโมง และแนวทางที่ 2 ความเร็ว 300 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ใช้งบประมาณดำเนินโครงการ 3 แสนล้านบาท

ส่วนเส้นทางที่ 2 กรุงเทพฯ - หนองคาย ระยะทาง 615 กิโลเมตร กำหนดวิ่งด้วยความเร็ว 250 กิโลเมตรต่อชั่วโมง งบประมาณ 1.98 แสนล้านบาท ทั้งนี้ อัตราค่าบริการหากใช้ความเร็ว 250 กิโลเมตรต่อชั่วโมง จะอยู่ที่ 2.1 บาท

ต่อคนต่อกิโลเมตร ความเร็ว 300 กิโลเมตรต่อชั่วโมง จะคิดค่าบริการ 2.5 บาทต่อคนต่อกิโลเมตร

สำหรับเวียดนามได้เคยศึกษารถไฟความเร็วสูงระยะทาง 1,630 กิโลเมตร เชื่อมกรุงฮานอยกับนครโฮจิมินห์ โดยใช้รถไฟความเร็ว 250 - 300 กิโลเมตรต่อชั่วโมง เพื่อย่นระยะเวลาเดินทางโดยรถไฟจากปัจจุบัน 28 - 30 ชั่วโมง ลดลงเหลือ 6 - 10 ชั่วโมง คาดว่าจะใช้เงินลงทุนมากถึง 1.7 ล้านล้านบาท แม้รัฐบาลเวียดนามต้องการก่อสร้างโครงการนี้ แต่รัฐสภาของเวียดนามได้มีมติเมื่อเดือนมิถุนายน 2553 ไม่เห็นชอบด้วยกับโครงการ เนื่องจากใช้งบประมาณสูงมากทำให้โครงการต้องเลื่อนออกไปอย่างไม่มีกำหนด

ขณะที่อินโดนีเซียก็มีผลการศึกษาของ JICA ประเทศญี่ปุ่นเกี่ยวกับโครงการก่อสร้างรถไฟความเร็วสูงระยะทาง 685 กิโลเมตร เชื่อมระหว่างกรุงจาการ์กาดำและนครสุราบายา ซึ่งเป็นเมืองใหญ่อันดับ 2 ของประเทศ พบว่าจะมีค่าก่อสร้าง 14.3 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ และหากรวมค่าเวนคืนที่ดินและค่าออกแบบทางวิศวกรรมในรายละเอียดแล้ว จะมีเงินลงทุนรวมประมาณ 20 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ โดยมีความเร็วสูงสุดมากถึง 300 กิโลเมตรต่อชั่วโมง และความเร็วเฉลี่ย 250 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ใช้เวลาเดินทาง 2 ชั่วโมง 53 นาที

สิงคโปร์และมาเลเซียร่วมมือสร้างรถไฟความเร็วสูง

เดิมาเลเซียเคยคิดจะก่อสร้างรถไฟความเร็วสูงในเส้นทางเชื่อมระหว่างกรุงกัวลาลัมเปอร์และสิงคโปร์มานานแล้ว โดยนายกรัฐมนตรีของมาเลเซียในขณะนั้น คือ ดร. มหาเธร์ ได้สนับสนุนเต็มที่เนื่องจากเห็นว่าช่วยกระตุ้นการพัฒนาเศรษฐกิจในบริเวณที่เส้นทางรถไฟผ่าน โดยถือว่าเป็นส่วนสำคัญในโครงการพัฒนาประเทศ

อย่างไรก็ตาม ต่อมาคณะรัฐมนตรีของมาเลเซียได้พิจารณาทบทวนเมื่อเดือนธันวาคม 2543 และมีมติให้ยกเลิกโครงการ หันไปศึกษาโครงการรถไฟแบบ Tilting Trains แทน เนื่องจากพิจารณาเห็นว่าหากก่อสร้างรถไฟความเร็วสูงแล้ว จะมีค่าใช้จ่ายแพงมาก จะต้องก่อสร้างรางรถไฟใหม่ทั้งหมด ขณะที่หากเป็นรถไฟแบบ Tilting Train จะสามารถใช้รางรถไฟที่มีอยู่แล้วได้

ล่าสุดเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2556 รัฐบาลสิงคโปร์และมาเลเซียได้ประกาศฟื้นฟูโครงการก่อสร้างรถไฟความเร็วสูงระหว่างสิงคโปร์และกรุงกัวลาลัมเปอร์ของมาเลเซียอีกครั้งหนึ่ง โดยปัจจุบันอยู่ระหว่างศึกษาในรายละเอียด ซึ่งน่าจะเป็นโครงการรถไฟความเร็วสูงที่มีความเป็นไปได้เชิงเศรษฐกิจสูงสุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งคาดว่าจะมีระยะทาง 350 กิโลเมตร ต้นทุนค่าก่อสร้าง 3 - 4 แสนล้านบาท หรือประมาณพันล้านบาทต่อกิโลเมตร กำหนดเบื้องต้น

ว่าจะก่อสร้างเสร็จภายในปี 2563 ซึ่งจะส่งผลให้ระยะเวลาการเดินทางระหว่าง 2 มหานคร ช่างตัน ลดลงไปมาก จากปัจจุบันทางรถไฟ 6 ชั่วโมง และทางรถยนต์ 4 ชั่วโมง ลดลงเหลือไม่เกิน 90 นาที นอกจากนี้จะอำนวยความสะดวกแล้ว ยังเสริมสร้างการพัฒนาเศรษฐกิจและสัมพันธ์ไมตรีระหว่าง 2 ประเทศอีกด้วย

โครงการรถไฟความเร็วสูงช่างตัน จะมีผลกระทบอย่างกว้างขวาง ทั้งต่อธุรกิจการบิน จากปัจจุบันมีผู้เดินทางโดยเครื่องบินระหว่างสิงคโปร์และกรุงกัวลาลัมเปอร์มากถึง 3.5 ล้านคนต่อปี และเติบโตประมาณร้อยละ 6.8 ต่อปี ซึ่งในอนาคตเส้นทางบินนี้แทบจะต้องเลิกกิจการเนื่องจากคาดหมายว่าผู้โดยสารขึ้นต่ำร้อยละ 60 - 70 จะเปลี่ยนมาเดินทางโดยรถไฟความเร็วสูงเป็นการทดแทน ขณะเดียวกันจะส่งผลให้การเดินทางในเส้นทางนี้เพิ่มขึ้นกว่าเท่าตัว

โครงการจะไม่เป็นเพียงทางรถไฟ

*แต่จะเป็นระเบียงเศรษฐกิจ
ก่อให้เกิดการ
พัฒนาเศรษฐกิจอย่างมาก
ตลอดแนวเส้นทางรถไฟ*

ยิ่งไปกว่านั้น โครงการจะไม่เป็นเพียงทางรถไฟหรือเส้นทางคมนาคมขนส่งเท่านั้น แต่จะเป็นระเบียงเศรษฐกิจ (Economic Corridor) ก่อให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างมากตลอดแนวเส้นทางรถไฟ และเอื้อต่อการพัฒนาสายสัมพันธ์อย่างกว้างขวางระหว่าง 2 ประเทศ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม ท่องเที่ยว ให้ยั่งยืนในระยะยาว

หากผู้บริหารโครงการเข้าใจก็จะสามารถปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ได้อย่างถูกต้องและก็จะประสบความสำเร็จในธุรกิจซอฟต์แวร์อย่างก้าวกระโดด เพิ่มสภาพคล่องทางการเงินของบริษัทจากการได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล และนำไปต่อยอดธุรกิจได้

โดยหวังว่าบทความนี้จะทำให้ผู้ประกอบการซอฟต์แวร์ของคนไทยมายืนขอรับส่งเสริมมากขึ้น เพื่อที่บีโอไอจะสามารถช่วยส่งเสริมและเสริมสร้างผู้ประกอบการซอฟต์แวร์ในไทย ให้เป็นฐานการผลิตหรือเป็น Hub of Software ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งจะเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับประเทศไทยยิ่งขึ้นต่อไปได้

เริ่มจากความเป็นมาของนโยบายซอฟต์แวร์ตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบันนั้น บีโอไอเริ่มให้การส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์เริ่มต้นตั้งแต่ปี 2536 ตามประกาศนโยบายและหลักเกณฑ์การส่งเสริมการลงทุนที่ 1/2536 แต่ช่วงนั้นยังไม่มีกำหนดประเภทกิจการซอฟต์แวร์แยกให้เป็นบัญชีเฉพาะ แต่จัดให้อยู่ภายใต้ประเภทกิจการ **“7.28 กิจการวิจัยและพัฒนา”** ต่อมาในปี 2540 บีโอไอได้ร่วมหารือกับศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์หรือ NECTEC เสนอต่อคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน และได้รับ

อนุมัติเปิดให้การส่งเสริมฯ กิจการซอฟต์แวร์เป็นการเฉพาะ โดยจัดให้อยู่ในประเภทย่อย 7.39 กิจการซอฟต์แวร์และเขตอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ และประเภท 7.40 กิจการเขตอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์

ต่อมาในปี 2543 คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้ปรับปรุงนโยบายและหลักเกณฑ์ในการให้สิทธิและประโยชน์ใหม่ทั้งหมดทุกประเภท ตามประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนที่ 1/2543 เรื่องนโยบายและหลักเกณฑ์การส่งเสริมการลงทุน ลงวันที่ 1 สิงหาคม 2543 กิจการซอฟต์แวร์ได้ถูกจัดให้การส่งเสริมฯ ในหมวด 5 อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ในประเภท 5.8 กิจการซอฟต์แวร์นับแต่นั้นมา

แต่เนื่องจากช่วงนั้นธุรกิจซอฟต์แวร์มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตามเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นใหม่ในยุคนั้น จึงได้มีการปรับเปลี่ยนเงื่อนไขและปรับปรุงนโยบายให้สอดคล้องกับเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นอีก 2 ครั้ง คือ ในปี 2540 และในปี 2543 ตามประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนที่ 2/2543 ลงวันที่ 1 สิงหาคม 2543 ในช่วงเวลานั้นมีโครงการได้รับการส่งเสริมฯ ไม่มากนัก ต่อมาจึงได้มีการยกเลิกประกาศข้างต้น จากการหารือร่วมกับสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติหรือ SIPA จึงเปลี่ยนการส่งเสริมฯ ให้เน้นเป็นกลุ่มธุรกิจโดยใช้ประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนที่ ส.3/2547 เรื่องการปรับปรุงประเภทกิจการ 5.8 กิจการซอฟต์แวร์ ซึ่งเป็นต้นแบบในการประกาศใช้มาจนถึงปี 2552 ได้ปรับนโยบายให้เป็นไปตามประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนที่ 10/2552 ลงวันที่ 15 ตุลาคม 2552

นอกจากนั้น บีไอโอยังได้ออกประกาศสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนที่ ป.4/2547 การกำหนดกระบวนการพัฒนาซอฟต์แวร์ และ ป.5/2547 เรื่อง การกำหนดความหมายของงาน Digital Content

ในการขอรับส่งเสริมการลงทุน มีผู้ประกอบการซอฟต์แวร์หลายรายไม่เข้าใจความหมายของซอฟต์แวร์ แต่ละประเภทตามประกาศที่ ส.3/2547 ซึ่งมีความหมาย ดังต่อไปนี้

Enterprise Software คือ การพัฒนาซอฟต์แวร์เพื่อการสนับสนุนการทำงานเชิงธุรกรรม

Digital Content คือ การพัฒนาซอฟต์แวร์ที่เกี่ยวข้องกับแบบจำลองมีเดียและแอนิเมชัน

Embedded Software คือ การพัฒนาซอฟต์แวร์ที่ฝังตัวอยู่ในอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

นอกจากนั้น ยังได้กำหนดเงื่อนไขเรื่องเงิน

ลงทุนขั้นต่ำ 1 ล้านบาท (ไม่รวมที่ดินและเงินทุนหมุนเวียน) ซึ่งจะต้องให้ไปเป็นตามประกาศสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนที่ ป.1/2545 เรื่องการกำหนดความหมายรายการเงินลงทุน

และเนื่องจากอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์นั้นเป็นการลงทุนแบบ Knowledge base จึงได้กำหนดให้ได้รับสิทธิและประโยชน์ในการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 8 ปี โดยไม่กำหนดเขตที่ตั้งและไม่จำกัดวงเงินที่ได้รับการยกเว้น ทั้งนี้สำหรับโครงการที่มีขนาดการลงทุนตั้งแต่ 10 ล้านบาทขึ้นไป (ไม่รวมที่ดินและเงินทุนหมุนเวียน) จะต้องดำเนินการให้ได้รับใบรับรองมาตรฐานจาก SIPA

การเตรียมตัวในการขอรับการส่งเสริมฯ

ส่วนที่ 1 หลักเกณฑ์และข้อข้อยกเว้นที่จะขอรับการส่งเสริมฯ

• ผู้ที่จะขอรับการส่งเสริมฯ จะต้องพิจารณาว่าตนเองจัดอยู่ในประเภทใดใน 3 ประเภท ต่อไปนี้

1. ขอนามบุคคล จะจัดตั้งบริษัทขึ้นใหม่ในภายหลัง
2. จัดตั้งบริษัทขึ้นแล้ว (แต่ยังไม่มียไรได้)
3. เป็นบริษัทที่ขยายกิจการ (จัดตั้งบริษัทแล้ว / มียไรได้แล้ว)

- ซอฟต์แวร์ที่จะขอรับการส่งเสริมฯ จะต้องยังไม่มีคำจำหน่ายมาก่อน เป็นการพัฒนาชิ้นใหม่และมีทีมของบริษัทเอง

- หากมีการพัฒนาซอฟต์แวร์ก่อนขอรับการส่งเสริมฯ จะต้องจัดทำตารางแสดงความแตกต่างระหว่างซอฟต์แวร์เดิม และซอฟต์แวร์ที่จะผลิตใหม่

- หลักเกณฑ์การพิจารณาด้านการเงิน จะแบ่งตามลักษณะโครงการคือ

โครงการใหม่ จะพิจารณาอัตราส่วนหนี้สินต่อทุนจดทะเบียน ต้องไม่เกิน 3/1

โครงการขยาย (เป็นนิติบุคคลที่มีผลประกอบการแล้ว) จะพิจารณา อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนผู้ถือหุ้นจากงบการเงินล่าสุดที่ได้รับการรับรองจากผู้ตรวจสอบบัญชีแล้ว

ส่วนที่ 2 เตรียมข้อมูล ก่อนวันมาชี้แจงโครงการ ดังนี้

- ที่มาของโครงการที่จะขอรับการส่งเสริมฯ เหตุผลในการขอรับการส่งเสริมฯ จากบีไอไอ ประวัติของผู้ขอ และทีมงาน

- ยกตัวอย่าง Software ที่จะขอรับการส่งเสริมฯ ตามข้อ 4.2.1

ของแบบฟอร์มคำขอรับการส่งเสริมฯ ก็คือการซอฟต์แวร์ (F PA PP 04) และตัวอย่างระบบซอฟต์แวร์ที่จะพัฒนาเป็นเช่นไร

- อธิบายกระบวนการผลิตของแต่ละประเภท Software ใส่ software tools ในแต่ละขั้นตอนหรือทำเป็น flow chart

- ขั้นตอนการผลิต/รายละเอียดผลิตภัณฑ์

- ตามโครงการจะมีกระบวนการพัฒนาซอฟต์แวร์ประเภทใดใน Enterprise Software, Digital Content และ Embedded Software สามารถเลือกได้มากกว่า 1 ประเภท

- ยกตัวอย่างการรับรู้รายได้ของแต่ละผลิตภัณฑ์ การส่งมอบซอฟต์แวร์ด้วยวิธีการอย่างไร / มูลค่าเฉลี่ยในการจำหน่าย

ฉบับหน้า จะนำเสนอว่าหลังจากการได้รับอนุมัติให้การส่งเสริมฯ จากบีไอไอแล้ว มีกระบวนการที่ต้องดำเนินการต่อไปอย่างไร

สถิติการให้ส่งเสริมฯ กิจการซอฟต์แวร์

ปี 2536-2539 ได้รับการส่งเสริมฯ ไปเพียง 3 ราย มูลค่า 163.50 ล้านบาท

ปี 2539-2555 มีโครงการได้รับการส่งเสริมฯ แบ่งตามขั้นของการให้ส่งเสริมฯ ดังนี้

ขั้นตอน การถือหุ้น	คำขอฯ		อนุมัติ		ออกบัตรส่งเสริมฯ	
	จำนวน โครงการ	มูลค่า (ล้านบาท)	จำนวน โครงการ	มูลค่า (ล้านบาท)	จำนวน โครงการ	มูลค่า (ล้านบาท)
ไทยข้างมาก	666	7,187.5	590	4,939.3	528	4,551.2
ต่างชาติข้างมาก	414	5,114.7	376	3,565.7	310	2,885.1
รวม	1,080	12,302.2	966	8,505.0	838	7,436.3

ขั้นคำขอรับการส่งเสริมฯ	1,080	โครงการ	มูลค่า	12,302.2	ล้านบาท
ขั้นอนุมัติ	966	โครงการ	มูลค่า	8,505.0	ล้านบาท
ขั้นออกบัตร	838	โครงการ	มูลค่า	7,436.3	ล้านบาท

ลักษณะที่เข้ามาลงทุนในกิจการซอฟต์แวร์ แบ่งตามขั้นการให้การส่งเสริมฯ ได้แก่ ญี่ปุ่น รองลงมา คือ สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร สิงคโปร์ เยอรมนี ตามลำดับ

การลงทุนของนักลงทุนต่างชาติในกิจการซอฟต์แวร์

มูลค่า : ล้านบาท

ลำดับ	สัญชาติ	ขั้นคำขอฯ		ขั้นอนุมัติและ ออกบัตรส่งเสริมฯ		เปิดดำเนินการ	
		จำนวน โครงการ	มูลค่า	จำนวน โครงการ	มูลค่า	จำนวน โครงการ	มูลค่า
1	ญี่ปุ่น	104	886.7	104	782.2	33	799
2	สหรัฐอเมริกา	59	1,320.8	59	782.7	23	605.2
3	อังกฤษ	50	793.5	50	685.7	16	392.9
4	สิงคโปร์	47	848.6	47	816.9	12	337.3
5	เยอรมนี	34	408.4	34	207.2	6	18
6	อินเดีย	24	135.2	24	118	3	43.6
7	ออสเตรเลีย	21	107	21	110.9	5	73.8
8	ฝรั่งเศส	21	88.7	21	73.4	8	53.6
9	มาเลเซีย	20	208.5	20	208.6	6	74.1
10	เนเธอร์แลนด์	15	130.5	15	57.6	6	4,991.6

การลงทุนของนักลงทุนต่างชาติในกิจการซอฟต์แวร์ ระหว่างปี 2539 - 2552 (ต่อ)

มูลค่า : ล้านบาท

ลำดับ	สัญชาติ	ยื่นคำขอฯ		ยื่นอนุมัติและ ออกบัตรส่งเสริมฯ		เปิดดำเนินการ	
		จำนวน โครงการ	มูลค่า	จำนวน โครงการ	มูลค่า	จำนวน โครงการ	มูลค่า
11	เดนมาร์ก	13	54.3	13	42.5	-	-
12	เกาหลี	13	109.6	13	80	2	2.9
13	บริติช เวอร์จิน ไอร์แลนด์	11	1,115.2	11	545.3	7	101.2
14	แคนาดา	11	102.1	11	95.2	3	18.3
15	ฮ่องกง	11	239.8	11	77.1	4	109.5
16	เบลเยียม	10	33.7	10	48.9	2	37
17	สวีเดน	10	110	10	60.7	3	14
18	สวิตเซอร์แลนด์	10	30.5	10	30.9	3	9.3
19	ไต้หวัน	9	106.6	9	94.2	9	13.7
20	นอร์เวย์	7	39.9	7	40.9	3	11.5
21	จีน	5	33.3	5	34.3	0	-
22	เคย์แมน ไอร์แลนด์	4	98.4	4	12.7	-	-
23	อิตาลี	4	31.4	4	32	1	1.3
24	พม่า	4	8.6	4	8	1	2.5
25	อิสราเอล	3	12.9	3	12.9	2	38.2
26	ลักเซมเบิร์ก	3	23.9	3	28.8	3	127.9
27	นิวซีแลนด์	3	52.9	3	33.3	1	5.3
28	ฟินแลนด์	2	3.5	2	3.5	-	-
29	อินโดนีเซีย	2	7	2	6.5	2	-
30	ฟิลิปปินส์	2	2.2	2	2	-	-
31	รัสเซีย	2	31.8	2	24.1	-	-
32	สหรัฐอเมริกาฮับเอมิเรตส์	2	106.8	2	118	-	-
33	ไอซ์แลนด์	1	11	1	9	-	-
34	ไอร์แลนด์	1	1.1	1	1.1	-	-
35	ปากีสถาน	1	1	1	1	-	-
36	เวียดนาม	1	9.7	1	9.7	-	-

เรียบเรียงข้อมูลบางส่วนจากผลงานวิชาการเรื่อง“การปรับปรุงนโยบายให้การส่งเสริมกิจการซอฟต์แวร์”, นายชูวงศ์ ตั้งคุณสมบัติ

อิเควทอเรียลกินี

เมื่อต้นปีที่ผ่านมามีคณะประธานาธิบดีและนักธุรกิจจากสาธารณรัฐอิเควทอเรียลกินี ได้เดินทางมาเยือนประเทศไทยในฐานะแขกของรัฐบาลไทย โดยเป็นการเยือนระดับสูงครั้งแรกตั้งแต่การสถาปนาทางการทูต ทำให้ทราบว่าประเทศเล็กๆ แห่งนี้มีสิ่งที่น่าสนใจหลายอย่าง

สาธารณรัฐอิเควทอเรียลกินี (Republic of Equatorial Guinea) ตั้งอยู่บริเวณเส้นศูนย์สูตร ตอนกลางของทวีปแอฟริกา โดยทิศเหนือติดกับแคเมอรูน ทิศตะวันออกและทิศใต้ ติดกับประเทศกาบอง และทิศตะวันตก ติดกับมหาสมุทรแอตแลนติกและอ่าวกินี อิเควทอเรียลกินี มีพื้นที่ขนาด 28,051 ตารางกิโลเมตรหรือใหญ่กว่าจังหวัดเชียงใหม่ ประมาณ 1.5 เท่า เมืองหลวงคือกรุงมาลาโบ (Malabo)

ที่มา : www.mapnall.com

สภาพเศรษฐกิจโดยทั่วไปนั้น พบว่าก่อนการได้รับเอกราชของอิเควทอเรียลกินี เป็นการพึ่งพิงการเกษตรกรรม โดยเฉพาะการปลูกโกโก้ และกาแฟ การทำปศุสัตว์ ป่าไม้และการประมง เป็นหลัก แต่ในปัจจุบันภาครัฐไม่ได้ให้การสนับสนุนและเอาใจใส่ ในการพัฒนาภาคการเกษตรของอิเควทอเรียลกินี ส่งผลให้ผลผลิตที่ได้ลดลงและมีการส่งขายภายในตลาดท้องถิ่นเท่านั้น จากที่เคยผลิตโกโก้ได้มากถึง 36,161 ตัน ในปี 2512 เหลือเพียง 76 ตัน ในปี 2547 นอกจากนี้ ผลผลิตทางการเกษตรอื่นๆ มีการผลิตลดลงเรื่อยๆ

ในปี 2538 มีการค้นพบแหล่งสำรองน้ำมันขนาดใหญ่ในอ่าวกินี ซึ่งส่งผลต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจของอิเควทอเรียลกินีอย่างมาก ทำให้การส่งออกน้ำมันกลายเป็นรายได้หลักของประเทศ นอกจากนี้ อิเควทอเรียลกินียังได้ค้นพบแหล่งก๊าซธรรมชาติ และมีการจัดตั้งบริษัท Sonagaz ขึ้นในปี 2548 และจากการค้นพบแหล่งน้ำมันและก๊าซธรรมชาตินี้เอง ทำให้ต่างชาติต่างสนใจเข้าไปลงทุนในอิเควทอเรียลกินี เช่น สหรัฐฯ ลงทุนในสาขาน้ำมันตั้งแต่ปี 2540 ส่งผลให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศร้อยละ 93 มาจากแหล่งน้ำมันและก๊าซธรรมชาติและเป็นรายได้ของรัฐบาลร้อยละ 94 และส่งออกถึงร้อยละ 99

ในปี 2548 แม้อิเควทอเรียลกินีจะมีอัตรารายได้ต่อหัวสูง แต่ อิเควทอเรียลกินีประสบปัญหาความแตกต่างระหว่างชนชั้นคนจนและคนรวยอย่างมาก โดยการพัฒนาในส่วนภูมิภาคและชนบทของอิเควทอเรียลกินีไม่ได้รับการพัฒนาอย่างทั่วถึง อันเนื่องมาจากการที่รัฐบาลมุ่งพัฒนาพื้นที่ที่มี การค้นพบแหล่งน้ำมันเพียงอย่างเดียว

โดยเฉพาะเมืองหลวง Malabo เมืองท่า Luba และเมือง Bata

การค้นพบแหล่งสำรองน้ำมันขนาดใหญ่ ในอ่าวกินี ซึ่งส่งผลต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจของอิเควทอเรียลกินีอย่างมาก

นอกจากน้ำมันและก๊าซธรรมชาติแล้ว อิเควทอเรียลกินียังมีทรัพยากรธรรมชาติอีกมาก ที่ยังไม่ได้มีการนำมาใช้อย่างจริงจัง เช่น โททาเนียม แร่เหล็ก แมงกานีส ยูเรเนียม ลินแร่ ทองคำเพชร แทนทาลัม เป็นต้น

ต้นการคำ

พบว่าไทยเป็นฝ่ายขาดดุลการค้ากับอิเควทอเรียลกินีในปี 2555 โดยมีมูลค่าการค้าระหว่างกันอยู่ที่ 50.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ โดยไทยส่งออกสินค้าคิดเป็นมูลค่า 4.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ โดยสินค้าส่งออกของไทย ได้แก่ ข้าว ผลไม้กระป๋อง และแปรรูป เครื่องรับวิทยุ โทรทัศน์และส่วนประกอบ เครื่องปรับอากาศและส่วนประกอบ ขณะที่มูลค่านำเข้าสูงถึง 46 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ สินค้าดังกล่าว ได้แก่ น้ำมันดิบ ไม้ซุง ไม้แปรรูปและผลิตภัณฑ์เท่ากับไทยขาดดุลการค้าสูงถึง 41.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ขณะที่ด้านการลงทุนนั้น ยังไม่พบการลงทุนจากทั้งสองฝ่ายและยังไม่มีความตกลงด้านการลงทุนใดๆ ระหว่างกัน

ตารางแสดงการค้าระหว่างไทย - โลก และไทย - อีควาโทเรียลกินี

มูลค่า : ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

มูลค่าการค้ารวม				
รายการ	2552	2553	2554	2555
ไทย - โลก				
มูลค่าการค้า	286,130.27	376,225.26	451,358.90	477,108.90
การส่งออก	152,426.53	193,298.14	222,579.16	229,518.80
การนำเข้า	133,703.74	182,927.12	228,779.74	247,590.10
ดุลการค้า	18,722.79	10,371.02	-6,200.58	-18,071.30
ไทย - อีควาโทเรียลกินี				
มูลค่าการค้า	-	-	6.20	50.55
การส่งออก	3.00	3.93	5.78	4.52
การนำเข้า	-	-	0.42	46.03
ดุลการค้า	-	-	5.36	-41.51

ที่มา: ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์ โดยความร่วมมือจากกรมศุลกากร

ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าเป็นโอกาสอันดีของนักธุรกิจไทย ในการที่จะเข้าไปแสวงหาโอกาสด้านการลงทุนโดยใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่ประเทศมีอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์ เนื่องจากไทยมีความสามารถ ความเชี่ยวชาญในหลายสาขา อาทิ การแปรรูปผลิตผลทางการเกษตร การก่อสร้าง และพลังงาน ซึ่งสอดคล้องกับภาคอุตสาหกรรมของประเทศที่มีแนวโน้มที่จะเติบโตอย่างต่อเนื่อง กอปรกับรัฐบาลอีควาโทเรียลกินีเองก็มีนโยบายเปิดรับการลงทุนจากต่างชาติ ซึ่งถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมให้เกิดการลงทุนระหว่างประเทศมากขึ้น

อาจกล่าวได้ว่าเป็นโอกาสอันดี
ของนักธุรกิจไทยในการที่จะเข้าไปแสวงหา
โอกาสด้านการลงทุน
โดยใช้ทรัพยากรธรรมชาติ
ที่มีอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์

ธุรกิจเกษตรแปรรูป

ก่อสร้าง และพลังงาน

เป็นโอกาสและช่องทางให้นักลงทุนไทย

เข้าไปลงทุนในอิเควทอเรียลกินี

ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับอิเควทอเรียลกินี

ไทยและอิเควทอเรียลกินีได้เริ่มสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกันเมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2534 โดยอยู่ภายใต้การดูแลของสถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงอาบูจา ในขณะที่อิเควทอเรียลกินีมอบหมายให้สถานเอกอัครราชทูตอิเควทอเรียลกินี ณ กรุงปักกิ่ง มีอาณาเขตครอบคลุมประเทศไทย

ที่ผ่านมาความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับอิเควทอเรียลกินี ยังไม่ปรากฏการแลกเปลี่ยนการเยือนในระดับสูงระหว่างกัน จนกระทั่งในเดือนมีนาคม 2556 ที่นายเตโอดโร โอบียง อิงเกมา อิมบาโซโก (Teodoro Obiang Nguema Mbasogo) ประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐอิเควทอเรียลกินีและคณะนักธุรกิจได้เดินทางเยือนประเทศไทยอย่างเป็นทางการในฐานะแขกของรัฐบาลเป็นครั้งแรก ระหว่างวันที่ 13 - 16 มีนาคม 2556 หลังจากที่ได้เลื่อนการเดินทางจากวันที่ 7 - 10 มีนาคม 2556 เนื่องจากต้องเข้าร่วมพิธีศพของประธานาธิบดีนายฮิวโก ซาเวซ แห่งสาธารณรัฐโบลิวาเรียนแห่งเวเนซุเอลา

ในการต้อนรับนั้นนายพงศ์เทพ เทพกาญจนา รองนายกรัฐมนตรี

เป็นผู้แทนรัฐบาลให้การต้อนรับที่ทำอากาศยานดอนเมือง เมื่อวันที่ 13 มีนาคม 2556 และได้จัดพิธีต้อนรับอย่างเป็นทางการ ณ ทำเนียบรัฐบาล ในวันที่ 14 มีนาคม 2556 โดยผู้นำทั้งสองได้หารือข้อราชการในประเด็นความสัมพันธ์ทั้งแบบทวิภาคีและพหุภาคี ในด้านการค้า การลงทุน ความมั่นคงด้านพลังงาน การเมืองและความมั่นคง ตลอดจนความร่วมมือเพื่อการพัฒนาความสัมพันธ์ในด้านอื่นๆ

นอกจากนี้ ในระหว่างการเยือน ของประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐอิเควทอเรียลกินี มีกำหนดการเยี่ยมชมศูนย์นวัตกรรมวัสดุก่อสร้างและโรงกลั่นน้ำมันของบริษัท พีทีที โกลบอล เคมิคอล จำกัด (มหาชน) จังหวัดระยอง ขณะที่คณะนักธุรกิจที่เดินทางมาด้วยจะพบกับนักธุรกิจไทยในสาขาต่างๆ โดยเฉพาะในสาขาการก่อสร้าง บริการและการค้า เพื่อให้นักลงทุนไทยตระหนักถึงศักยภาพในการลงทุนในอิเควทอเรียลกินี โดยบีไอโอได้จัดกิจกรรมการจับคู่ทางธุรกิจ (Business matching) ระหว่างนักธุรกิจไทยและนักธุรกิจอิเควทอเรียลกินี ซึ่งก็ได้รับการตอบรับจากนักธุรกิจไทยเป็นอย่างดี จึงเป็นที่คาดว่าในอนาคตไทยและอิเควทอเรียลกินีจะเพิ่มความสัมพันธ์ในด้านการค้าและการลงทุนอย่างมั่นคงต่อไป

แหล่งที่มาของข้อมูล:

1. <http://sameaf.mfa.go.th>
2. กองแอฟริกา กรมเอเชียใต้ กระทรวงการต่างประเทศ

การขอเป็นช่างฝีมือ/ผู้ชำนาญการ ในกิจการบีโอไอ

การทำงานของแรงงานต่างชาติสามารถเข้ามาปฏิบัติทำงานได้ภายใต้กฎหมายหลายฉบับ ไม่ว่าจะเป็นกฎหมายบีโอไอเสีย กฎหมายการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย กฎหมายส่งเสริมการลงทุน กฎหมายการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว หรือกฎหมายเฉพาะอื่นๆ ซึ่งไม่ว่าจะเข้ามาตามกฎหมายฉบับใด ก็ต้องมาขออนุญาตกับสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง และกรมการจัดหางาน กระทรวงแรงงาน สำหรับแรงงาน

ต่างชาติที่ประสงค์จะทำงานในกิจการที่ได้รับส่งเสริมการลงทุนตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 บีโอไอ และประสงค์จะใช้สิทธิ์ด้านช่างฝีมือจากบีโอไอ กิจการบีโอไอต้องยื่นคำร้องผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์งานช่างฝีมือ (e - Expert System) เมื่อได้รับอนุมัติแล้ว จะได้รับหนังสือ 3 ฉบับ ประกอบด้วย หนังสือถึงกรมการผู้จัดการของกิจการ หนังสือถึงสำนักงาน

ตรวจคนเข้าเมือง และหนังสือถึงกรมการจัดหางาน เพื่อไปยื่นคำร้องที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง และกรมการจัดหางานต่อไป

บทความนี้จะได้นำเสนอนิยามของคนต่างด้าว และหลักเกณฑ์ในการพิจารณาอนุญาตให้ช่างฝีมือ/ผู้ชำนาญการในกิจการบีโอไอ (หมายถึง กิจการที่ได้รับบัตรส่งเสริมแล้ว) เข้ามาปฏิบัติงานในราชอาณาจักรในขั้นตอนของบีโอไอ โดยมีองค์ประกอบหลักในการพิจารณาอะไรบ้าง

นิยามของคนต่างด้าว

เรียกว่า ต่างชาติ แต่ภาษากฎหมายใช้คำว่า “คนต่างด้าว” ซึ่งมีความหมายปรากฏตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 ว่า

“คนต่างด้าว” หมายถึง บุคคลธรรมดาซึ่งไม่มีสัญชาติไทย หรือ นิติบุคคลที่ไม่ได้จดทะเบียนในประเทศไทย หรือนิติบุคคลที่จดทะเบียนในประเทศไทย แต่มีหุ้นทุน หรือมูลค่าหุ้นตั้งแต่ครั้งหนึ่งของทุนทั้งหมด ถือโดยคนต่างชาติ หรือนิติบุคคลต่างประเทศ รวมถึงห้างหุ้นส่วนจำกัด หรือห้างหุ้นส่วนสามัญที่จดทะเบียนในประเทศไทย แต่มีหุ้นส่วน ผู้จัดการ หรือผู้จัดการเป็นคนต่างชาติ

นิยามคนต่างด้าวยังรวมถึงนิติบุคคลที่จดทะเบียนในประเทศไทย แล้วมีหุ้นทุน หรือมูลค่าหุ้นตั้งแต่ครั้งหนึ่งของทุนทั้งหมด ถือโดยคนต่างชาติ นิติบุคคลต่างประเทศ หรือนิติบุคคลจดทะเบียนในประเทศไทยที่กล่าวมาข้างต้น

หลักเกณฑ์การพิจารณาอนุญาตให้ช่างฝีมือ/ผู้ชำนาญการเข้ามาพำนัก และปฏิบัติงานในราชอาณาจักร

การอนุญาตให้ช่างฝีมือ/ผู้ชำนาญการเข้ามาพำนัก และปฏิบัติงานในราชอาณาจักร มีหลักเกณฑ์ประกอบการพิจารณาที่ใช้อำนาจตามมาตรา 25 และ 26 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 ประกอบด้วย

องค์ประกอบต้นกิจการ

ประเภทของกิจการ ขนาดการลงทุน หุ้นไทย/ต่างชาติ ขั้นตอนการผลิต และเทคนิคในการผลิต เวลาทำงาน มูลค่าส่งออก จำนวนการจ้างแรงงานไทย เป็นต้น

การอนุมัติตำแหน่งหน้าที่

การอนุมัติตำแหน่งของผู้บริหาร เช่น PRESIDENT, CHAIRMAN และ CEO หรือผู้บริหารระดับสูง ด้าน FINANCE, ADMINISTRATIVE และ GENERAL AFFAIR จะพิจารณาอนุมัติในกรณีกิจการมีคนต่างด้าวถือหุ้นเกินกว่าร้อยละ 50 ของทุนจดทะเบียน

กรณีที่ได้รับการอนุมัติตำแหน่ง MANAGING DIRECTOR

ไปแล้วอาจไม่อนุมัติตำแหน่ง GENERAL MANAGER ให้อีก ยกเว้น กรณีมีคนต่างด้าวถือหุ้นมากกว่าร้อยละ 50 ของทุนจดทะเบียน และมีเงินลงทุนไม่ต่ำกว่า 100 ล้านบาท

กิจการที่มีคนต่างด้าวถือหุ้นมากกว่าร้อยละ 50 ของทุนจดทะเบียน และมีเงินลงทุนไม่ต่ำกว่า 100 ล้านบาท อาจพิจารณาอนุมัติตำแหน่ง ASSISTANT ของผู้บริหารระดับสูง และด้านโรงงานได้ ทั้งนี้ จะพิจารณาตามความจำเป็นของโครงการ เช่น มีหลายผลิตภัณฑ์ หรือหลายโรงงาน ซึ่งอยู่ต่างท้องถิ่น เป็นต้น

การพิจารณาตำแหน่ง DIRECTOR จะอนุมัติให้ในกรณีที่ระบุว่าเป็น DIRECTOR ด้านใดด้านหนึ่งของบริษัท เช่น MARKETING DIRECTOR, FINANCIAL DIRECTOR เป็นต้น

กรณีที่บริษัทยื่นขอตำแหน่งด้าน MARKETING, EXPORT และ SALES จะพิจารณาได้ 1 ตำแหน่ง สำหรับกิจการที่มีการผลิตเพื่อการส่งออก และอาจพิจารณาให้มากกว่า 1 ตำแหน่ง ถ้ากิจการมีตลาดส่งออกแบ่งตามเขตต่างๆ เช่น EUROPE, ASIA PACIFIC, AMERICA เป็นต้น

กรณีบริษัทยื่นขอตำแหน่งด้านตรวจสอบคุณภาพ และควบคุมคุณภาพในสายการผลิต อาจพิจารณาอนุมัติให้ 1 ตำแหน่ง ทั้งนี้ หากบริษัทมีหลายผลิตภัณฑ์ และหลายสายการผลิตอาจพิจารณาตามความจำเป็นในกรณีต่างๆ

กิจการหมวด 7 (กิจการบริการและสาธารณูปโภค)

- ขอบข่ายธุรกิจที่ได้รับส่งเสริมฯ และตามความจำเป็นของกิจการนั้น ๆ

- **กิจการซอฟต์แวร์** การอนุมัติตำแหน่งครั้งแรก และการขยายระยะเวลา ให้อนุมัติคราวละไม่เกิน 1 ปี

- **กิจการสนับสนุนการค้าและการลงทุน (Trade and Investment Support Office - TISO)** การอนุมัติตำแหน่งครั้งแรก และการขยายระยะเวลา ให้อนุมัติคราวละไม่เกิน 1 ปี เมื่อเปิดดำเนินการแล้ว ต้องมีค่าใช้จ่ายในการขาย และบริหารไม่น้อยกว่าปีละ 10 ล้านบาทตามเงื่อนไขในบัตรส่งเสริม

- **กิจการ Call Center และกิจการธุรกิจรับจ้างบริหารระบบธุรกิจระหว่างประเทศ (International Business Process Outsourcing - IBPO)** การอนุมัติตำแหน่งครั้งแรกเมื่อได้รับส่งเสริมฯ แล้ว ให้อนุมัติเป็นเวลา 1 ปี สำหรับการขยายเวลาการทำงานในตำแหน่งที่ได้รับอนุมัติให้ขยายได้เป็นเวลา 1 ปี โดยบุคคลที่จะบรรจุในตำแหน่ง Operator หรือตำแหน่งอื่นที่มีขอบเขตลักษณะงานคล้ายคลึง หรือใกล้เคียง จะต้องมีความสมบัติ ดังนี้

- จะต้องมีประสบการณ์ในงานที่เกี่ยวข้องกับลักษณะงานอย่างน้อย 2 ปี หรือจบการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป ในสาขาที่เกี่ยวข้องกับลักษณะงาน หรือมีวุฒิปับตรผ่านการอบรมในสาขาที่เกี่ยวข้องกับลักษณะงาน ระยะเวลาหลักสูตรไม่ต่ำกว่า 3 เดือน

- มีความชำนาญในด้านภาษาที่ใช้ในกิจการ Call Center

- จำนวนอัตราให้เป็นไปตามเงื่อนไขจำนวน Stations ที่ระบุในบัตรส่งเสริม

- **กรณีกิจการวิจัยและพัฒนา** ต้องเป็นช่างฝีมือ/ผู้ชำนาญการที่เข้ามาทำงานในโครงการวิจัยและพัฒนาที่ได้รับส่งเสริมฯ ในตำแหน่งนักวิจัย

(Researcher) ในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยขยายเวลาการออกวีซ่า และใบอนุญาตทำงานให้กับผู้ชำนาญการต่างชาติ ที่มีคุณสมบัติตามเงื่อนไขข้างต้นจากเกณฑ์ปกติ 2 ปี เป็น 4 ปี ภายหลังจากสิ้นสุดระยะเวลาดังกล่าว หากมีความจำเป็นจะพิจารณาขยายเวลาให้อีกครั้งละไม่เกิน 2 ปี

กรณีอนุมัติตำแหน่งหน้าที่ของคนต่างด้าวเพิ่มเติม หรือกรณีขยายเวลาตำแหน่งหรือต่ออายุการอยู่ในประเทศของคนต่างด้าวและครอบครัว ยกเว้นกิจการสนับสนุนการค้าและการลงทุนพิจารณาจากเหตุผลที่บริษัทชี้แจง เช่น

- กิจการมีที่ตั้งโรงงานแยกอยู่หลายแห่ง ในกรณีขออนุมัติตำแหน่งเพิ่มเติม

- ที่ตั้งโรงงานอยู่แห่งเดียวกัน แต่มีหลายโครงการ ในกรณีขออนุมัติตำแหน่งเพิ่มเติม

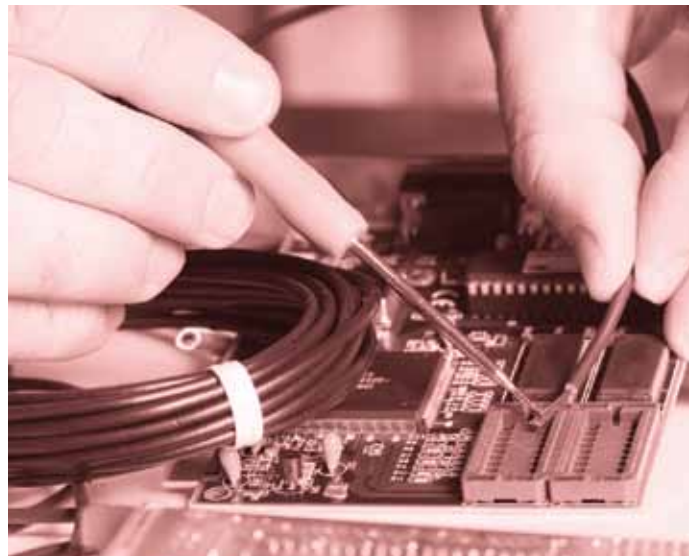
- การผลิตมีหลายกะ (SHIFTS) ในกรณีขออนุมัติตำแหน่งเพิ่มเติม

- มีการขยายกำลังการผลิต หรือติดตั้งเครื่องจักรใหม่

- มีการขยายตลาดส่งออก หรือมีการเพิ่มมูลค่าส่งออก

- มีการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงกระบวนการผลิต หรือใช้วัตถุดิบใหม่ หรือปรับเปลี่ยนการบริหารงานในองค์กร

- กำลังการผลิตไม่เปลี่ยนแปลง แต่มีการปรับปรุงประสิทธิภาพหรือมาตรฐานคุณภาพผลิตภัณฑ์เพื่อการส่งออก หรือต้องการรักษาระดับคุณภาพของผลิตภัณฑ์

- มีการพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ๆ จากต่างประเทศ
- กิจการประสบปัญหาต่างๆ เช่น ด้านการผลิต ด้านการดำเนินงาน เป็นต้น
- การอนุมัติตำแหน่งครั้งแรก และการขยายระยะเวลา ให้อนุมัติ และขยายระยะเวลาเป็นเวลา 2 ปี

กรณีขยายระยะเวลาตำแหน่ง

กรณีที่กิจการมีความประสงค์จะขยายระยะเวลา การอยู่ในราชอาณาจักรของคนต่างด้าว บริษัทจะต้องยื่นเรื่องต่อบีไอโอ ตามแบบที่กำหนดก่อนวันสิ้นสุดระยะเวลาอนุญาตเดิม โดยจะต้องมีวันเหลืออยู่ไม่น้อยกว่า 10 วันทำการ หากเกินกำหนดจะต้องยื่นเรื่องขอบรรจุตัวใหม่กับบีไอโอ โดยต้องเดินทางออกนอกประเทศเพื่อไปขอวีซ่า Non - B เข้ามาใหม่

กรณีบรรจุคนต่างด้าวในตำแหน่งที่ได้รับอนุมัติ (บรรจุใหม่/ แทนคนเดิม)

- ต้องบรรจุในตำแหน่งว่างที่ได้รับอนุมัติแล้ว
- คนต่างด้าวที่ขออนุมัติต้องมีวุฒิการศึกษา และประสบการณ์ทำงานที่ตรงกับตำแหน่งหน้าที่ที่มาปฏิบัติไม่น้อยกว่า 2 ปีในระดับทั่วไป และมีอายุไม่ต่ำกว่า 22 ปีนับถึงวันที่ยื่นบรรจุตัว และ 5 ปีในระดับผู้จัดการ และมีอายุไม่ต่ำกว่า 27 ปีนับถึงวันที่ยื่นบรรจุตัว ในกรณีที่จบการศึกษาไม่ตรงกับสายงาน ต้องมีประสบการณ์ทำงานที่ตรงกับตำแหน่งที่จะมาปฏิบัติอย่างน้อย 5 ปี
- วีซ่าต้องเป็นประเภท NON - IMMIGRANT Type B/IB/O (กรณีคู่สมรสเป็นคนไทย)
- บริษัทจะต้องยื่นคำร้องต่อบีไอโอตามแบบที่กำหนดก่อนกำหนดระยะเวลาอนุญาตเดิมสิ้นสุด (Non - Immigrant Visa : 90 วัน) อย่างน้อย 10 วันทำการ
- อนุญาตให้อยู่ในประเทศได้คราวละไม่เกินระยะเวลาของตำแหน่ง

กรณีอนุญาตให้คนต่างด้าวมาปฏิบัติงานเป็นการชั่วคราว

- คนต่างด้าวที่ขออนุมัติต้องมีวุฒิการศึกษา และประสบการณ์ทำงานที่ตรงกับตำแหน่งหน้าที่ที่มาปฏิบัติไม่น้อยกว่า 2 ปีในระดับทั่วไป และมีอายุไม่ต่ำกว่า 22 ปีนับถึงวันที่ยื่นบรรจุตัว และ 5 ปีในระดับผู้จัดการ และมีอายุไม่ต่ำกว่า 27 ปีนับถึงวันที่ยื่นบรรจุตัว ในกรณีที่

จบการศึกษาไม่ตรงกับสายงาน ต้องมีประสบการณ์ทำงานที่ตรงกับตำแหน่งที่จะมาปฏิบัติอย่างน้อย 5 ปี ในบางกรณีจะพิจารณาตามลักษณะงาน และความจำเป็นของกิจการ

- วีซ่าต้องเป็นประเภท NON - IMMIGRANT Type B/IB/O (กรณีคู่สมรสเป็นคนไทย)
- บริษัทจะต้องยื่นคำร้องต่อบีไอโอตามแบบที่กำหนดก่อนกำหนดระยะเวลาอนุญาตเดิมสิ้นสุด (Non - Immigrant Visa : 90 วัน) อย่างน้อย 10 วันทำการ
- อนุญาตให้อยู่ในประเทศได้คราวละไม่เกิน 6 เดือน

กรณีอนุญาตให้ครอบครัวของคนต่างด้าวเข้ามาในประเทศ

- หัวหน้าครอบครัวต้องได้รับอนุญาตให้อยู่ในประเทศแล้ว
- ต้องมีเอกสารที่แสดงถึงความเกี่ยวพันของครอบครัว เช่น สำเนาทะเบียนสมรส สำเนาทะเบียนบ้าน หรือสูติบัตร
- วีซ่าต้องเป็นประเภท NON - IMMIGRANT Type O
- กรณีเป็นบุตรต้องมีอายุไม่เกิน 20 ปี
- กำหนดระยะเวลาที่อยู่ในประเทศเท่ากับหัวหน้าครอบครัว
- บริษัทจะต้องยื่นคำร้องต่อบีไอโอตามแบบที่กำหนดก่อนกำหนดระยะเวลาอนุญาตเดิมสิ้นสุด (Non - Immigrant Visa : 90 วัน) อย่างน้อย 10 วันทำการ

กรณีอนุญาตให้คนต่างด้าวบุคคลใหม่มาปฏิบัติงานแทนบุคคลเดิม

ต้องแจ้งพนักงานตำแหน่งช่างฝีมือคนเดิม จากนั้นจึงยื่นเรื่องขออนุมัตินำบุคคลใหม่เข้ามาปฏิบัติงานแทน วิธีการปฏิบัติ และหลักเกณฑ์จะเหมือนกับการขออนุญาต นำช่างฝีมือเข้ามาในประเทศทุกประการ

กรณีอนุญาตให้คนต่างด้าวหรือครอบครัวอยู่ในราชอาณาจักรตามสิทธิเดิม

การอนุญาตให้คนต่างด้าวอยู่ปฏิบัติงานในราชอาณาจักร ยังมีผลใช้บังคับอยู่ และคนต่างด้าวจะต้องมีวีซ่า NON - IMMIGRANT ในการกลับเข้ามาในประเทศ เหตุผลในการขออยู่ในราชอาณาจักรตามสิทธิเดิม ได้แก่

- เดินทางออกนอกราชอาณาจักรโดยไม่ได้ทำ Re - Entry Visa
- เดินทางออกนอกราชอาณาจักรโดยยังไม่ได้ประทับตราอยู่ต่อ
- เปลี่ยนเล่มหนังสือเดินทาง (ยกเว้น กรณีเปลี่ยนเล่มหนังสือเดินทางเนื่องจากเปลี่ยนสัญชาติให้ยื่นขอตรวจตัวใหม่)

กรณีขอความร่วมมือในการประทับตราวีซ่าให้แก่คนต่างด้าวหรือครอบครัว

จะพิจารณาตามลักษณะงาน และความจำเป็นของกิจการ

- ในกรณีเป็นครอบครัว หัวหน้าครอบครัวต้องได้รับอนุญาตให้อยู่ในประเทศแล้ว
- ถ้าเป็นบุตรของช่างฝีมือต้องมีอายุไม่เกิน 20 ปี

กรณีแจ้งเปลี่ยนสัญชาติคนต่างด้าว

สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ขอให้บริษัทแจ้งช่างพนักงานที่และยื่นใบตรวจตัวใหม่ เนื่องจากถือหนังสือเดินทางเล่มใหม่ และถือสัญชาติใหม่

กรณีอนุญาตให้คนต่างด้าวไปปฏิบัติงานเพิ่มเติมที่บริษัทในเครือเดียวกัน

“บริษัทในเครือ” หมายความว่า บริษัท หรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ตั้งแต่สองนิติบุคคลขึ้นไป ซึ่งมีความสัมพันธ์กันในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ดังต่อไปนี้

- 1) ผู้ถือหุ้น หรือผู้เป็นหุ้นส่วนเกินกว่ากึ่งจำนวนผู้ถือหุ้น หรือผู้เป็นหุ้นส่วนในนิติบุคคลหนึ่งเป็นผู้ถือหุ้น หรือหุ้นส่วนเกินกว่ากึ่งจำนวนผู้ถือหุ้น หรือผู้เป็นหุ้นส่วนในอีกนิติบุคคลหนึ่ง
- 2) ผู้ถือหุ้น หรือผู้เป็นหุ้นส่วนซึ่งถือหุ้น หรือเป็นหุ้นส่วนในนิติบุคคลหนึ่งมีมูลค่าเกินกว่าร้อยละห้าสิบของทุนทั้งหมดถือหุ้น หรือเป็นหุ้นส่วนในอีกนิติบุคคลหนึ่งที่มีมูลค่าเกินกว่าร้อยละห้าสิบของทุนทั้งหมด
- 3) นิติบุคคลหนึ่งถือหุ้นหรือเป็นหุ้นส่วนในอีกนิติบุคคลหนึ่ง เกินกว่าร้อยละห้าสิบของทุนทั้งหมด หรือของหุ้นที่ออกจำหน่ายแล้ว ในกรณีที่บริษัทแรก และ/หรือบริษัทในเครือบริษัทเดียว หรือหลายบริษัท หรือบริษัทแรก และ/หรือบริษัทในเครือในลำดับขั้นแรก และ/หรือในขั้นต่อไป บริษัทเดียวหรือหลายบริษัทถือหุ้นของบริษัทใดมีจำนวนรวมกัน เกินกว่าร้อยละห้าสิบของหุ้นที่ออกจำหน่ายแล้วให้ถือว่า บริษัทนั้นเป็นบริษัทในเครือของบริษัทแรกด้วย
- 4) บุคคลเกินกว่ากึ่งจำนวนกรรมการ หรือผู้เป็นหุ้นส่วนซึ่งมีอำนาจจัดการในนิติบุคคลหนึ่งเป็นกรรมการ หรือเป็นผู้เป็นหุ้นส่วนซึ่งมีอำนาจจัดการในอีกนิติบุคคลหนึ่ง
- 5) บริษัทหนึ่งมีอำนาจควบคุมเกี่ยวกับการแต่งตั้ง และถอดถอนกรรมการซึ่งมีอำนาจจัดการทั้งหมด หรือโดยส่วนใหญ่ของอีกบริษัทหนึ่ง

6) นิติบุคคลใดจะอยู่ในเครือกับบุคคลอื่นเมื่อนิติบุคคลนั้นควบคุมหรือถูกควบคุมโดยบุคคลอื่น “ถูกควบคุม” หมายความว่า ถูกควบคุมโดยบุคคลของสมาชิกหากบุคคลนั้นมีอำนาจในการเสนอชื่อกรรมการส่วนใหญ่ หรือเป็นผู้มีอำนาจโดยถูกต้องตามกฎหมายในการกำกับการดำเนินการของบริษัท หรือเมื่อทั้งสองฝ่ายถูกควบคุมโดยบุคคลคนเดียว

กรณีไปปฏิบัติงานในกิจการที่ไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ในหนังสือแจ้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะระบุในหมายเหตุด้วยว่า “โดยเป็นกิจการที่เป็นประโยชน์ต่อการลงทุนตามมาตรา 24”

กรณีอนุญาตให้คนต่างด้าวทำงานในพื้นที่เพิ่มเติม หรือย้ายห้องที่ทำงาน

ในการพิจารณาห้องที่ทำงานที่เพิ่ม หรือย้าย จะต้องเป็นไปตามที่ระบุไว้ในที่ตั้งโรงงานในบัตรส่งเสริม หรือที่ตั้งสำนักงานที่ระบุในหนังสือรับรองจดทะเบียนบริษัท

กรณีอนุญาตให้คนต่างด้าว และครอบครัวนำของใช้ส่วนตัวเข้ามาในราชอาณาจักร

ช่างฝีมือ/ผู้ชำนาญการ และครอบครัวจะต้องมีระยะเวลาที่อนุญาต ให้อยู่ในประเทศเกินกว่า 1 ปี

กรณีคนต่างด้าวพำนักที่

กิจการจะต้องยื่นคำร้องแจ้งให้บีโอไอทราบก่อนล่วงหน้า 15 วัน

กรณีอนุญาตให้คนต่างด้าวทำงานชั่วคราวเป็นการเร่งด่วนไม่เกิน 30 วัน

- วัตถุประสงค์เพื่ออำนวยความสะดวก ในกรณีที่คนต่างด้าวมีความจำเป็นต้องเข้ามาทำงานแบบเร่งด่วนในช่วงระยะเวลาไม่เกิน 30 วัน ตามประกาศสำนักงาน ที่ ป. 14/2540 ณ วันที่ 9 ธันวาคม 2540

- การอนุญาตจะมีระยะเวลา 30 วันนับตั้งแต่วันที่อนุญาตเท่านั้น ไม่มีการต่ออายุ ถ้าต้องการทำงานมากกว่า 30 วัน ต้องขออนุญาตในแบบปกติ

- ผู้ขออนุญาตจะต้องทำงานในกิจการที่ได้รับส่งเสริมการลงทุนแล้วเท่านั้น

- การอนุญาตดังกล่าวเป็นการอนุญาตให้ทำงาน ดังนั้นระยะเวลาการอยู่ในประเทศยังคงขึ้นอยู่กับระยะเวลาของวีซ่าที่คนต่างด้าวถืออยู่

- วีซ่าต้องเป็นประเภท NON - IMMIGRANT Type B/IB/O (กรณีคู่สมรสเป็นคนไทย)

กรณีที่มีปัญหาไม่อาจวินิจฉัยได้ตามหลักเกณฑ์นี้ ให้เสนอผู้บริหารวินิจฉัย

เฉพาะกิจการบีโอไอเท่านั้น ที่สามารถใช้สิทธิ์ด้านช่างฝีมือของบีโอไอ ผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์งานช่างฝีมือ (e - Expert System) ได้ อย่างไรก็ตาม กิจการบีโอไอจะไม่ใช้สิทธิ์ช่างฝีมือนี้ก็ได้เช่นกัน แต่สามารถไปขอใช้สิทธิ์ต่อวีซ่า และใบอนุญาตทำงานในฐานะธุรกิจทั่วไปที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง และกรมการจัดหางาน กระทรวงแรงงาน โดยหากจะใช้สิทธิ์ช่างฝีมือของบีโอไอ ก็จำเป็นต้องเข้าหลักเกณฑ์ข้างต้น จึงจะได้รับอนุมัติ จากนั้นสามารถไปติดต่อสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง และกรมการจัดหางานต่อไป

ภาวะการส่งเสริมการลงทุน

ศูนย์บริการลงทุน

โครงการอนุมัติให้การลงทุน เดือนพฤษภาคม 2556

	บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
หมวด 1 เกษตรกรรมและผลิตผลทางการเกษตร						
1	อุตสาหกรรมเบงนันทัน จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	สารให้ความหวาน 10,800 ตัน	1.11	30.00	26	ราชบุรี (เขต 2)
2	พีซีซีเอฟ ฟู๊ด สเปเชียลตี้ จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	สิ่งปรุงแต่งอาหาร 54,000 ตัน	1.11	163.00	45	สมุทรสาคร (เขต 1)
3	ซูบิรันเบอร์ ไทยอีลาเทิร์น คอร์ปอเรชั่น จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	ยางแท่ง (BLOCKED RUBBER) 2,000 ตัน	1.16	140.00	18	ชลบุรี (เขต 2)
4	ข้าวล้านนา เวียงพาง กุพาน จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	คัดคุณภาพข้าวครบวงจร 40,800 ตัน	1.14	100.00	25	พะเยา (เขต 3)
5	ข้าวล้านนา เวียงพาง กุพาน จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	อบแห้งและไซโล 110,700 ตัน	1.7	85.00	25	พะเยา (เขต 3)
6	อนุสรณ์มหาชัยซูริบี จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	อาหารพร้อมรับประทาน บรรจุภาชนะพนัก 3,300 ตัน	1.11	140.00	130	สมุทรสาคร (เขต 1)
7	อีลาเทิร์น ปาล์ม ออยล์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	น้ำมันปาล์มดิบ 45,050 ตัน และน้ำมันเมล็ดในปาล์ม 5,300 ตัน	1.12	190.00	40	ชลบุรี (เขต 2)
8	ไทย อินดิกรก ปาล์มออยล์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	น้ำมันปาล์มดิบ 24,480 ตัน และเมล็ดในปาล์มอบแห้ง 7,920 ตัน	1.12	258.00	43	กระบี่ (เขต 3)
9	นายชัยนันท์ สุขสมิทธี (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	อาหารทางการแพทย์ชนิดเหลว 3,000,000 ลิตร อาหารทางการแพทย์ชนิดผง 900 ตัน	1.11	12.00	28	ราชบุรี (เขต 2)
10	ซีพีเอฟ (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	สุกรพันธุ์และสุกรขุน 31,620 ตัน	1.5	231.90	37	นครราชสีมา (เขต 3)

	บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภท กิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
11	ซีพีเอฟ (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	สุกรพันธุ์และสุกรขุน 31,620 ตัน	1.5	231.90	37	นครศรีธรรมราช (เขต 3)
12	ซีพีเอฟ (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	สุกรพันธุ์และสุกรขุน 31,620 ตัน	1.5	231.90	37	นครศรีธรรมราช (เขต 3)
13	ซีพีเอฟ (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	สุกรพันธุ์และสุกรขุน 31,620 ตัน	1.5	231.90	37	ชัยภูมิ (เขต 3)
14	ซีพีเอฟ (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	สุกรพันธุ์และสุกรขุน 31,620 ตัน	1.5	231.90	37	เชียงราย (เขต 3)
15	นายวงศันเรศ วณสุวรรณกุล (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	น้ำมันปาล์มดิบ 110,160 ตัน น้ำมันเมล็ดในปาล์ม 16,040 ตัน	1.12	1,100.00	128	นครศรีธรรมราช (เขต 3)
16	แหลมทองโพลาร์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ไก่ชำแหละ 157,610 ตัน	1.9	430.00	3,258	นครราชสีมา (เขต 3)
17	ลาภภักดีปาล์ม จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	น้ำมันปาล์มดิบ 48,960 ตัน และ เมล็ดในปาล์มอบแห้ง 14,400 ตัน	1.12	480.00	73	กระบี่ (เขต 3)
18	จีเอฟพีที จำกัด (มหาชน) (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	อาหารแปรรูปจากเนื้อไก่ เช่น ไส้กรอก โบโลน่า ลูกชิ้น ไก่ยอ 37,800 ตัน อาหารแปรรูปแช่แข็ง เช่น แกงเขียวหวานไก่ กะเพราไก่ 600 ตัน	1.11 และ 1.11.8	500.00	55	สมุทรปราการ (เขต 1)
19	เชวอนดี โมดิฟาย สตาร์ช จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	แป้งแปรรูป 50,400 ตัน (MODIFIED STARCH)	1.13	300.00	110	นครราชสีมา (เขต 3)
20	คอนกินนทิล มิลล์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	แป้งสาลี 180,000 ตัน	1.13	2,227.00	85	สมุทรปราการ (เขต 1)
21	สยาม ควอลิตี้ สตาร์ช จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	แป้งมันสำปะหลัง และแป้งแปรรูป 112,000 ตัน	1.13	1,250.00	87	ชัยภูมิ (เขต 3)
22	ทองมงคล อุตสาหกรรม น้ำมันปาล์ม จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	น้ำมันปาล์มดิบ 45 ตัน เมล็ดในปาล์มอบแห้ง 15,000 ตัน	1.12	344.27	96	ประจวบคีรีขันธ์ (เขต 3)
23	วันแชนซ์ ฟู้ดส์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	สิ่งปรุงแต่งอาหาร 7,200 ตัน	1.11	40.00	45	สมุทรปราการ (เขต 1)
24	วันแชนซ์ ฟู้ดส์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	สิ่งปรุงแต่งอาหาร 30,000 ตัน	1.11	165.00	132	สมุทรปราการ (เขต 1)

	บริษัท / ทร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
25	ชุมชนสหกรณ์ชาวสวนปาล์ม น้ำมันกระบี่ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	น้ำมันปาล์มดิบ และเมล็ดในปาล์มอบแห้ง 4,114 ตัน	1.12	174.70	20	กระบี่ (เขต 3)
26	คันทนา (ภาคกลาง) จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ปลุกไม้ยูคาลิปตัส 20,000 ไร่	1.3	224.80	24	ลพบุรี (เขต 3)
27	คันทนา (ภาคกลาง) จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ปลุกไม้ยูคาลิปตัส 30,000 ไร่	1.3	335.40	34	ชัยนาท (เขต 3)
28	ซีพีเอฟ (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	อาหารจากเนื้อไก่ 86,400 ตัน	1.11	257.80	1,008	นครราชสีมา (เขต 3)
29	พีริธรีฟ ฟู้ด สเปเชียลตี้ จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	อาหารหรือพืช พัก ผลไม้ อบแห้ง 1,100 ตัน	1.11 และ 1.11.2	161.00	160	สมุทรสาคร (เขต 1)
30	ซันซอส อุตสาหกรรมอาหาร จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	เครื่องดื่มจาก พืช พัก ผลไม้ 2,400 ตัน	1.11	23.00	104	เพชรบุรี (เขต 3)
31	มาเซย์ซีฟู้ด โอสดิง จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	บริการรับฝากห้องเย็น 10,000 ตัน บริการแช่แข็ง 12,000 ตัน	1.19	200.00	41	สมุทรสาคร (เขต 1)
32	ลาสติกา จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ยางแท่ง (BOLCKED RUBBER) และ/หรือยางผสม (COMPOUNDED RUBBER) 43,200 ตัน	1.16	522.30	179	เลย (เขต 3)
33	เทอร่าโกร แลนด์ 1 จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ยางแท่ง (BOLCKED RUBBER) และ/หรือยางผสม (COMPOUNDED RUBBER) 43,200 ตัน	1.16	522.30	179	เชียงราย (เขต 3)
34	นายวัฑฒัน โชคแสงทอง (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	น้ำมันปาล์มดิบ 110,160 ตัน น้ำมันเมล็ดในปาล์ม 16,040 ตัน	1.12	1,100.00	128	กระบี่ (เขต 3)

หมวด 2 เหมือนแร่ เซรามิกส์ และโลหะขั้นมูลฐาน

1	ครีเอทีฟ มินอรัล จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	แต่งแร่โดโลไมท์ที่มีแมกนีเซียม ออกไซด์ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 18 600,000 ตัน	2.2	98.80	39	กระบี่ (เขต 3)
2	บาน - ยู คาสท์ จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนเหล็กหล่อ 7,200 ตัน	2.15	160.00	90	นครราชสีมา (เขต 3)
3	MR.KENJI IMAI (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	การตัดและแปรรูปโลหะ 6,500 ตัน	2.18	130.00	61	พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)

	บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
4	โตกิ อลูมิเนียม อินดัสทรี (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ALUMINIUM ALLOY INGOT และ MOLTEN ALUMINIUM ALLOY 26,250 ตัน	2.17	450.00	20	ระยอง (เขต 2)
5	เอเชียแปซิฟิกกลาส จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ขวดแก้ว 113,150 ตัน	2.6	1,728.00	210	ฉะเชิงเทรา (เขต 2)
6	ไทย มาลาया กลาส จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ขวดแก้ว 146,000 ตัน	2.6	2,215.00	234	สระบุรี (เขต 2)
หมวด 3 อุตสาหกรรมเบา						
1	จาปีต้า จิวเวลรี่ แมนูแฟกเจอราส จำกัด (ร่วมทุนอินเดีย - สวิตเซอร์แลนด์)	เครื่องประดับ 12,000 ชิ้น	3.7	13.50	40	กรุงเทพฯ (เขต 1)
2	เอคลาร์ท จิวเวลรี่ จำกัด (ร่วมทุนไทย - อินเดีย - ฝรั่งเศส)	เครื่องประดับและชิ้นส่วน 21,840 ชิ้น	3.7	28.10	100	กรุงเทพฯ (เขต 1)
3	มิซูโฮะ (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	เตียงผ่าตัด 1,000 ชุด ส่วนประกอบของเตียงผ่าตัด 2,000 ชุด	3.9	45.00	38	พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
หมวด 4 ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง						
1	เนเดอร์แมน แมนูแฟกเจอริง เอส.อี.เอ. จำกัด (ร่วมทุนสวีเดน - เดนมาร์ก)	โครงสร้างเหล็ก 4,500 ตัน (STEEL STRUCTURE)	4.19	124.70	50	ชลบุรี (เขต 2)
2	MR.WU YU - CHANG (หุ้นไต้หวันทั้งสิ้น)	วงล้ออะลูมิเนียมอัลลอย 380,000 ชิ้น	4.10	55.30	73	ระยอง (เขต 2)
3	ทึบิเคค (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	ชิ้นส่วนโลหะ เช่น BRACKET CAM 3,500 ตัน	4.3	330.50	47	ชลบุรี (เขต 2)
4	เอ็ม ที อลูเม็ท จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	การชุบเคลือบผิว หรือ ANODIZE 6,960 ตัน	4.4	123.20	76	ฉะเชิงเทรา (เขต 2)
5	อิก้าโอเทค (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนสำหรับเครื่องจักร เช่น FRAME GP FRONT 8,000 ชิ้น	4.2	200.00	93	ชลบุรี (เขต 2)
6	ทึบิเคค (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	ชิ้นส่วนยานพาหนะ เช่น เฟือง (GEAR) 520,000 ชิ้น	4.10	143.90	12	ชลบุรี (เขต 2)
7	เอคโค (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนไทย - เดนมาร์ก)	แม่พิมพ์ 1,100 ชุด	4.2	52.20	11	พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
8	ไทยอินเตอร์สตีลคาสเทิล จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์โลหะ เช่น แผ่นหลังคาเหล็กและผนังเหล็ก 2,400 ตัน	4.3	20.00	33	ขอนแก่น (เขต 3)

	บริษัท / ทร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
9	ซัมมิท โอโตเซ็ก อินดัสตรี จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนยานยนต์ เช่น พลาสติก 55,741 ชิ้น แผ่นกันความร้อนและเสียง 128,000 ชิ้น แผ่นบังแดด 1,329,230 ชิ้น	4.10	36.80	177	สมุทรปราการ (เขต 1)
10	MR.DENG MILIN (หุ้นจีนทั้งสิ้น)	แม่พิมพ์ 600 ชุด และ การซ่อมแซมแม่พิมพ์ที่ผลิตเอง ชิ้นส่วนแม่พิมพ์ 3,000 ชิ้น	4.2	46.40	41	ชลบุรี (เขต 2)
11	MR.DENG MILIN (หุ้นจีนทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนโลหะ เช่น STAY - EXHMANIF, SENSOR BRACKET และ PLATE COMP BASE 4,101 ชิ้น	4.3	80.00	201	ชลบุรี (เขต 2)
12	MR.TERUMASA KODOI (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนโลหะ เช่น CAT WALK และ FRAME 5,150 ชิ้น	4.3	200.00	94	สมุทรสาคร (เขต 1)
13	ฮาราซู (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	จักรเย็บและปักผ้า อุปกรณ์ประกอบจักรเย็บ และปักผ้า 152,000 ชุด ชิ้นส่วนของจักรเย็บผ้าและปักผ้า 360,000 ชิ้น	4.2	320.00	305	ปราจีนบุรี (เขต 3)
14	ไทยบารคเกอร์โรซิ่ง จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	การชุบแข็ง 12,000 ชิ้น	4.5	376.10	30	ระยอง (เขต 2)
15	MR.HIROSHI MORINO (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนระบบเกียร์อัตโนมัติ 960,000 ชิ้น	4.10	950.40	30	ชลบุรี (เขต 2)
16	วิสท็อน (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นสหรัฐฯ ทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนยานพาหนะ: ใต้เก้ INSTRUMENT PANEL 352,000 ชิ้น และ PLASTIC TRIMS 125,460 ชิ้น	4.10	67.40	24	ระยอง (เขต 2)
17	โตโตะ ลัง มิสรอด (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชุดกระจกและชิ้นส่วน เช่น BRACKET STAY และ MIRROR 230,500 ชิ้น	4.2 และ 4.10	200.00	27	ชลบุรี (เขต 2)
18	เมอิว: เทคโนโลยี (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	อุปกรณ์เครื่องจักรที่มีการออกแบบทางวิศวกรรมเอง และ ELECTRICAL CONTROL PANEL 300 ชุด	4.2	5.00	22	ชลบุรี (เขต 2)
19	ไทย - อูซุย จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	แม่พิมพ์ (MOLD) 36 ชุด ชิ้นส่วนแม่พิมพ์ 0.2 ชิ้น การซ่อมแซมแม่พิมพ์ 20 ชุด	4.2	42.80	8	พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)

	บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
20	โนเซ็น (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นมาเลเซียทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนโลหะและพลาสติกขึ้นรูป เช่น ชิ้นส่วนที่ใช้สำหรับ กล้องถ่ายภาพ HARD DISK DRIVE การชุบเคลือบผิวแบบ ANODIZE 450 ตัน	4.3, 4.4 และ 6.9	205.00	1,000	พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
21	เอ็ม.เอช.อี. - ดีแมก (ที) จำกัด (ร่วมทุนไทย - สิงคโปร์)	OVERHEAD CRANE 2,400 ตัน และการซ่อมแซม OVERHEAD CRANE ที่ผลิตเอง	4.2	6.34	71	พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
22	อินโนเวลูส์ เพริซเซ่น (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นสิงคโปร์ทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนโลหะบีมขึ้นรูป (STAMPING PART) เช่น STEM, DISC SENSE, SURFACE, HUB SHAFT, SLEEVE 6,260 ตัน	4.3	737.10	448	พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
23	ไทย โคโคคุ รับเบอร์ จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	ถ้อยางสำหรับยานพาหนะ: 1,200 ตัน	4.10	104.90	139	พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
24	ซันเดิน (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนไทย - สิงคโปร์ - ญี่ปุ่น)	ชิ้นส่วนระบบปรับอากาศสำหรับ ยานพาหนะ เช่น HEATER CORE 254,670 ชุด	4.10	50.00	14	พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
25	วาย เอส กัทท์ จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	ชิ้นส่วนโลหะบีมขึ้นรูปสำหรับ ยานพาหนะ เช่น RAIL SUB-ASSY, ROOF SIDE, PILLAR และ PANEL 11,400 ตัน	4.10	457.40	15	ฉะเชิงเทรา (เขต 2)
26	มีคูนิ (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	SENSOR COVER 150,000 ชิ้น ELECTRONIC CONTROL THROTTLE VALVE 200,000 ชุด	4.10	91.30	38	พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)

หมวด 5 อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า

1	นายกมลชาติ ปาธิกร (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	10.00	45	กรุงเทพฯ (เขต 1)
2	นายกมลชาติ ปาธิกร (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	10.00	33	กรุงเทพฯ (เขต 1)
3	MR.PETER KOPITZ (หุ้นฮ่องกงทั้งสิ้น)	พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์	5.9	7.50	26	กรุงเทพฯ (เขต 1)
4	MR.OGAWA HIROSHI (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	8.00	30	กรุงเทพฯ (เขต 1)

	บริษัท / ทร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
5	พีเคเอ็ม คอนซัลติง กรุ๊ป จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	1.55	23	กรุงเทพฯ (เขต 1)
6	บลูเซมิคอนดักเตอร์ จำกัด (หุ้นเยอรมนีทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ เช่น PROGRAM LOGIC CONTROLLER และแผงวงจร (PCBA) 350,000 ชุด	5.4 และ 5.5	63.80	85	เชียงใหม่ (เขต 3)
7	วิสทีคอน ออโตโมทีฟ อิเล็กทรอนิกส์ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นสหรัฐฯ ทั้งสิ้น)	จอภาพแสดงผล 300,000 ชิ้น	5.5	105.00	22	ระยอง (เขต 2)
8	อีตาซี ออโตโมทีฟ ซิสเต็มส์ เอเชีย จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์สำหรับยานพาหนะ 768,000 ชิ้น	5.5	280.70	21	ฉะเชิงเทรา (เขต 2)
9	เคซีอี อิเล็กทรอนิกส์ จำกัด (มหาชน) (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น - สหรัฐฯ - แคนาดา)	MULTI LAYER PRINTED CIRCUIT BOARD 7,200,000 ตารางฟุต	5.5	629.70	114	กรุงเทพฯ (เขต 1)
10	เอสอีดับบลิวเอส - คอมโพเนนท์ (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์สำหรับยานพาหนะ 1,000,000 ชิ้น	5.5	145.60	15	ระยอง (เขต 2)
11	MR.KENNETH KANG KENG (ร่วมทุนไทย - สิงคโปร์)	ซอฟต์แวร์	5.8	2.00	3	เชียงใหม่ (เขต 3)
12	เวลเทอรัน แอปพลิเคชัน จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	เครื่องปั้นอบผงสรง 385,000 เครื่อง	5.2 และ 5.3	65.00	71	ฉะเชิงเทรา (เขต 2)
13	เค ซี อี อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	แผ่นพิมพ์วงจรไฟฟ้า (PRINTED CIRCUIT BOARD) 5,400,000 ตารางฟุต	5.5	260.00	64	สมุทรปราการ (เขต 1)
14	สมาร์ทเทรค เทคโนโลยี จำกัด (หุ้นเนเธอร์แลนด์ทั้งสิ้น)	TRANSPONDER DEVICE 243,786,300 ชิ้น สินค้าทั้งสำเร็จรูปที่ผลิตเอง เช่น LOOSE TRANSPONDER 56,900,000 ชิ้น	5.5	449.40	530	พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
15	สมาร์ทเทรค เทคโนโลยี จำกัด (หุ้นเนเธอร์แลนด์ทั้งสิ้น)	TRANSPONDER DEVICE 324,000,000 ชิ้น SEMICONDUCTOR (IC MODULE) 100,000,000 ชิ้น	5.5	846.50	1,006	พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)

	บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
16	ฟูจิทสึ เค็น (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	PCBA และผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ เช่น CAR AUDIO, DISPLAY AUDIO 7,600,000 ชิ้น	5.4 และ 5.5	509.20	591	ระยอง (เขต 2)
17	ที ซี เอฟ จี คอมเพรสเซอร์ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	COMPRESSOR สำหรับเครื่องปรับอากาศ 3,000,000 เครื่อง	5.3	1,415.50	402	ชลบุรี (เขต 2)
18	ไทยลามิเนต แมนูแฟกเจอร์ส จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	PREPREG (PRE - IMPREGNATED FIBER GLASS) 109,600,000 ตารางฟุต LAMINATE 21,900,000 ตารางฟุต	5.5	543.40	120	กรุงเทพฯ (เขต 1)
19	เวสเทอร์น แอมไพลาเอนซ์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	พัตลม 3,250,000 เครื่อง ชิ้นส่วนพลาสติกของพัตลม 4,545 ตัน ชิ้นส่วนโลหะของพัตลม 956 ตัน	5.2 และ 5.3	470.00	383	ฉะเชิงเทรา (เขต 2)

หมวด 6 เคมีภัณฑ์ กระดาษและพลาสติก

1	MR.HIDEKI NAMBARA (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนพลาสติกสำหรับงานอุตสาหกรรม 120 ตัน	6.12	30.00	9	สมุทรปราการ (เขต 1)
2	ไทยเทียมเป่า แมนูแฟกเจอร์ส จำกัด (หุ้นไต้หวันทั้งสิ้น)	บรรจุภัณฑ์พลาสติก 70,000,000 ชิ้น	6.12	26.00	100	สมุทรปราการ (เขต 1)
3	เอโตะทากะ โทเซ (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	สีเคลือบ เช่น ELECTROMAGNETIC INTERFERENCE (EMI) SHIELDING PAINTS และ PRIMER 180 ตัน สารละลายสำหรับสี เช่น THINNER 60 ตัน	6.2 และ 6.8	35.00	10	สระบุรี (เขต 2)
4	MR. KAZUTERU KODERA (ร่วมทุนญี่ปุ่น - ฮ่องกง)	ชิ้นส่วนพลาสติกสำหรับอุตสาหกรรม 57.6 ตัน	6.12	19.20	16	ระยอง (เขต 2)
5	เซาท์อีสท์ รีพอส จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ขวดพลาสติกกึ่งสำเร็จรูป (PREFORM) 4,591 ตัน	6.12	190.00	13	สุราษฎร์ธานี (เขต 3)
6	เบอร์จอร์ส เพนทัส (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนไทย - อินเดีย)	สีชนิดต่างๆ 10,175,000 ลิตร	6.8	131.30	89	ปราจีนบุรี (เขต 3)
7	MR.SHUJI ANZAI (ร่วมทุนญี่ปุ่น - แคนาดา)	หลอดพลาสติก (PLASTIC TUBE) 1,600 ตัน	6.12	280.00	27	ฉะเชิงเทรา (เขต 2)

	บริษัท / ทร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภท กิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
8	ศรีไทยซูเปอร์แวร์ จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ขวดพลาสติก PET 10,000 ตัน	6.12	427.20	15	ชลบุรี (เขต 2)
9	MR. MIKIO KAGEYAMA (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ALUMINUM PLASTIC COMPOSITE PANEL 3,900 ตัน	6.12	79.00	10	ชลบุรี (เขต 2)
10	MR.LIN MENG - CHUN (ร่วมทุนสหรัฐฯ - ไต้หวัน)	ฟิล์มหรือกระดาษเคลือบด้วย พลาสติกสำหรับงานพิมพ์ 2,000 ตัน	6.12	200.00	30	สมุทรสาคร (เขต 1)
11	ดับลอป แอดฮีฟส์ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นบริติช เวอร์จิ้น โอริแลนด)	กาว สำหรับงานอุตสาหกรรม (ADHESIVE) 6,750 ตัน	6.2	66.70	38	ชลบุรี (เขต 2)
12	ทาคานาวะ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนพลาสติกสำหรับ อุตสาหกรรมต่างๆ 80 ตัน	6.12	7.00	10	พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
13	แอตโคแมก (สยาม) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนพลาสติกสำหรับ อุตสาหกรรมต่างๆ 128 ตัน	6.12	14.50	10	ชลบุรี (เขต 2)
14	ฮิสเทิร์น โพลีแพค จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์กระดาษ 66,300 ตัน	6.15	290.00	260	ระยอง (เขต 2)
15	ซีซีเย โกลด์ คาเซอ (ไทยแลนด์) จำกัด (ร่วมทุนฮ่องกง - ญี่ปุ่น)	ชิ้นส่วนยางสังเคราะห์สำหรับ อุตสาหกรรมต่างๆ 60 ตัน	6.12	72.00	72	ระยอง (เขต 2)
16	โตวา คาเซอ (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนพลาสติกสำหรับ อุตสาหกรรมต่างๆ 4,690 ตัน	6.12	2,242.60	585	พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
17	เพ็ทฟอร์ม (ไทยแลนด์) จำกัด (ร่วมทุนไทย - มอริเชียส)	ฝาขวดพลาสติก 4,540 ตัน	6.12	125.60	17	ลพบุรี (เขต 3)
18	เพ็ทฟอร์ม (ไทยแลนด์) จำกัด (ร่วมทุนไทย - มอริเชียส)	ขวดพลาสติกกึ่งสำเร็จรูป (PREFORM) 10,100 ตัน	6.12	94.50	9	ลพบุรี (เขต 3)
19	เอ็กซ์วายพี บี (เอเชีย) จำกัด (ร่วมทุนไทย - ไต้หวัน)	สิ่งพิมพ์จากพลาสติก เช่น ฉลากสินค้า 5,700 ตัน	6.16	77.70	20	พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
20	พริซัน พลาสติก จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ฝาขวดพลาสติก 1,790 ตัน	6.12	86.00	25	พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
21	พริซัน พลาสติก จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ขวดพลาสติกกึ่งสำเร็จรูป (PREFORM) 59,512 ตัน	6.12	536.00	77	พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
22	เพ็ทฟอร์ม (ไทยแลนด์) จำกัด (ร่วมทุนไทย - เมอริเชียส)	ขวดพลาสติก PET 18,600 ตัน	6.12	160.50	39	ลพบุรี (เขต 3)

	บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภท กิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
23	พีริซัน พลาสติก จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ขวดพลาสติกกึ่งสำเร็จรูป (PREFORM) 20,000 ตัน	6.12	414.00	14	พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
24	พีริซัน พลาสติก จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ฝาขวดพลาสติก 3,500 ตัน	6.12	234.00	24	พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
25	MR.LIN TIANDA (หุ้นจีนทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์พลาสติก 5,990 ตัน	6.12	375.90	472	ระยอง (เขต 2)
หมวด 7 กิจการบริการและสาธารณูปโภค						
1	เอ็มเอชไอ ออโตโมทีฟ โคลแมท คอนโทรล (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ศูนย์จัดทาจัดซื้อชิ้นส่วนและ ผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ	7.12	49.30	69	ฉะเชิงเทรา (เขต 2)
2	วายเอส เทค (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	สนับสนุนการค้าและการลงทุน	7.15	6.85	6	ปราจีนบุรี (เขต 3)
3	เทอร์รามาร์ เอ็นจิเนียริ่ง แอนด์ แมชีนเนอร์รี่ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นเยอรมนีทั้งสิ้น)	สนับสนุนการค้าและการลงทุน	7.15	1.45	18	กรุงเทพฯ (เขต 1)
4	เมอิวะ เทคโนโลยี่ (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนไทย - ญี่ปุ่น)	สนับสนุนการค้าและการลงทุน	7.15	6.00	22	ชลบุรี (เขต 2)
5	MR.FUMIO NISHI (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ศูนย์จัดทาจัดซื้อชิ้นส่วนและ ผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ	7.12	20.00	6	กรุงเทพฯ (เขต 1)
6	ซิลเวอร์ สปริง นีตเวิร์คส (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นสหรัฐฯ ทั้งสิ้น)	สนับสนุนการค้าและการลงทุน	7.15	1.50	4	กรุงเทพฯ (เขต 1)
7	กรีน เซฟวิง เอนเนอร์ยี ไทยแลนด์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ไฟฟ้าจากก๊าซชีวภาพ 1.5 เมกะวัตต์	7.1	75.00	12	ชุมพร (เขต 3)
8	เอสอี ซี เอนเนอร์ยี จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ไฟฟ้าจากพลังงาน แสงอาทิตย์ 0.99 เมกะวัตต์	7.1	85.00	6	ลพบุรี (เขต 3)
9	โทคอน อินดัสตรีแยล คอนเน็คชั่น จำกัด (มหาชน) (ร่วมทุนไทย - อังกฤษ - สิงคโปร์ - จีน - ฮองกง)	พัฒนาอาคารสำหรับโรงงาน อุตสาหกรรม 3 หน่วย	7.8	127.90	2	ชลบุรี (เขต 2)
10	ที.เจ. โซลูชั่น จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ศูนย์จัดทาจัดซื้อชิ้นส่วน และผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ	7.12	2.00	17	กรุงเทพฯ (เขต 1)
11	ไทย ทลียู จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ศูนย์จัดทาจัดซื้อชิ้นส่วน และผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ	7.12	14.80	9	ชลบุรี (เขต 2)

	บริษัท / ทร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภท กิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
12	MR.RAITA OTOMO (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ศูนย์จัดหาจัดซื้อชิ้นส่วน และผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ	7.12	10.00	3	กรุงเทพฯ (เขต 1)
13	ซี.แอนด์ พี. จำกัด (ร่วมทุนไทย - สิงคโปร์ - ญี่ปุ่น)	ขนส่งทางเรือ 1 ลำ	7.9	156.00	16	ไม่ระบุที่ตั้ง
14	อินตัสกรี วอเตอร์ริซอร์ส แมนเนจเม้นท์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	น้ำประปาหรือน้ำเพื่ออุตสาหกรรม 4,380,000 ลูกบาศก์เมตร น้ำประปา 6,570,000 ลูกบาศก์เมตร	7.1	318.00	25	ชลบุรี (เขต 2)
15	บางจาก โซลาร์ เอ็นเนอร์ยี (นครราชสีมา) จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ไฟฟ้าจากพลังงานแสงอาทิตย์ 8.0 เมกะวัตต์	7.1	900.00	5	นครราชสีมา (เขต 3)
16	อมตะ บี.กริมเพาเวอร์ 4 จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ไฟฟ้าจากก๊าซธรรมชาติ 142 เมกะวัตต์ ไอน้ำ 30 ตันต่อชั่วโมง	7.1	5,600.00	48	ชลบุรี (เขต 2)
17	ผลิตไฟฟ้าขนอม จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ไฟฟ้าจากก๊าซธรรมชาติ 970 เมกะวัตต์	7.1	19,150.00	219	นครศรีธรรมราช (เขต 3)
18	สายการบินนกแอร์ จำกัด (มหาชน) (ร่วมทุนไทย - ฮ่องกง)	ขนส่งทางอากาศ 15 ลำ	7.9	13,710.00	875	ไม่ระบุที่ตั้ง
19	MR. HASEGAWA NARUMI (หุ้นสิงคโปร์ทั้งสิ้น)	สำนักงานปฏิบัติการภูมิภาค 16,200 ตารางเมตร	7.13	1,543.00	61	กรุงเทพฯ (เขต 1)
20	อมตะ บี.กริม เพาเวอร์ 5 จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ไฟฟ้าจากก๊าซธรรมชาติ 142 เมกะวัตต์ ไอน้ำ 30 ตันต่อชั่วโมง	7.1	5,600.00	48	ชลบุรี (เขต 2)
21	เอ.บี. เดคคอร์เรท จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยหรือปานกลาง 150 หน่วย	7.5	60.20	11	นนทบุรี (เขต 1)
22	MR. BRAULT FRANCOIS, ALAIN, MAURICE, CHARLES (หุ้นเบลเยียมทั้งสิ้น)	สำนักงานปฏิบัติการภูมิภาค	7.13	10.00	2	กรุงเทพฯ (เขต 1)
23	MR. HIRASHI TORIUMI (หุ้นฮ่องกงทั้งสิ้น)	ศูนย์จัดหาจัดซื้อชิ้นส่วนและ ผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ	7.12	10.00	4	กรุงเทพฯ (เขต 1)
24	MR. EIJI HAYASHIDA (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	สนับสนุนการค้าและการลงทุน	7.15	7.50	3	กรุงเทพฯ (เขต 1)
25	MR. HIDETOSHI UMEKI (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	สนับสนุนการค้าและการลงทุน	7.15	2.00	6	กรุงเทพฯ (เขต 1)

	บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์และกำลังผลิต (ต่อปี)	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
26	ดี เทคโนโลยี คอนซัลแทนท์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	สำนักงานปฏิบัติการภูมิภาค	7.13	10.00	6	กรุงเทพฯ (เขต 1)
27	MR. KENSHI SHIMIZU (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ศูนย์จัดหาจัดซื้อชิ้นส่วนและผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ	7.12	10.00	2	นครราชสีมา (เขต 3)
28	ไพรวอก พาเลซ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นสวีเดนและไอร์แลนด์ทั้งสิ้น)	โรงแรม 423 ห้อง	7.4	975.00	352	เพชรบุรี (เขต 3)
29	น้ำประปาไทย จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	น้ำประปา 116,800,000 ลูกบาศก์เมตร	7.1	1,235.10	50	สมุทรสาคร (เขต 1)
30	ประปาปทุมธานี จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	น้ำประปา 36,500,000 ลูกบาศก์เมตร	7.1	249.60	65	ปทุมธานี (เขต 1)
31	นวนคร จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	บริการบำบัดน้ำเสีย 7,300,000 ลูกบาศก์เมตร	7.1	45.30	19	ปทุมธานี (เขต 1)
32	โออาร์พีซี จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	วิจัยและพัฒนา	7.20	357.00	35	ระยอง (เขต 2)
รวม 7 หมวดอุตสาหกรรม				84,916.19	18,023	เขต 1 = 37 เขต 2 = 66 เขต 3 = 40 ไม่ระบุที่ตั้ง = 2

หมายเหตุ เขต 1 ได้แก่ กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร
 เขต 2 ได้แก่ กาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ราชบุรี สระบุรี สมุทรสงคราม สุพรรณบุรี อ่างทอง ระยอง และภูเก็ต
 เขต 3 ได้แก่ 59 จังหวัดที่เหลือ

แบบฟอร์มสมัครสมาชิก

วารสารส่งเสริมการลงทุน

ชื่อ ..... นามสกุล .....

บริษัท/อาชีพ ..... ตำแหน่ง .....

ประเภทกิจการ/ผลิตภัณฑ์ .....

ที่อยู่ .....

โทรศัพท์ ..... โทรสาร .....

E-mail .....

ยินดีบริจาคเงินสมทบการจัดทำฉบับละ 70 บาท จำนวน ..... ฉบับ

ตั้งแต่เดือน ..... ถึงเดือน .....

รวมเป็นเงิน ..... บาท (.....)

- ชำระเป็นเงินสด ณ ศูนย์บริการลงทุน ชั้น 1 สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
- ธนาคารที่ส่งจ่าย ปณ. สำนักงานใหญ่ ปตท. 10908 ในนาม “นางบุษยาพร วิริยะศิริ”
โดยแบบฟอร์มสมัครสมาชิกมายัง กองบรรณาธิการ วารสารส่งเสริมการลงทุน
- โปรดออกใบเสร็จรับเงินในนาม .....
(กรณีแตกต่างจากข้างต้น)

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

555 ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
โทรศัพท์ 0 2553 8111 ต่อ 6196 โทรสาร 0 2553 8222 และ 0 2553 8316

TECHNOBOTS SAVE THE WORLD

เทคโนโลยีอนาคตพิทักษ์โลก

กำเนิดจาก :
นวัตกรรมวัสดุสังเคราะห์

ภารกิจ :
เลิก บาง น้ำหนักเบา แต่ทนทาน
ใช้ยางธรรมชาติทดแทนยางสังเคราะห์บางส่วน
ทดแทนวัสดุนำเข้าจากต่างประเทศ

SMARTBOT

www.pttplc.com

กลุ่ม ปตท. เชื่อมันว่าวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จะนำมาซึ่งชีวิตที่ดีและยั่งยืน

คิดถึงการลงทุน คิดถึง บีไอไอ

หากท่านคิดจะลงทุน ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน เป็นกิจการประเภทใด
เขตการลงทุนเล็กหรือใหญ่ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน หรือบีไอไอ
พร้อมมอบสิทธิประโยชน์ด้านภาษีอากร และอำนวยความสะดวกต่างๆ แก่ท่าน พร้อม
คำปรึกษาแนะนำ และข้อมูลด้านเศรษฐกิจการลงทุน

หน่วยงานบริการอื่นๆ

สมาคมส่งเสริมการลงทุน

อาคารทีพีแอนด์ที ชั้น 16 เลขที่ 1 ถนนวิภาวดีรังสิต
แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
โทรศัพท์ 0 2936 1429 ต่อ 201-208 โทรสาร. 0 2936 1441-2
อีเมล : is-investor@ic.or.th เว็บไซต์ : www.ic.or.th

ศูนย์ประสานการบริการด้านการลงทุน

โทรศัพท์ 0 2209 1100 โทรสาร 0 2209 1199
อีเมล : osos@boi.go.th เว็บไซต์ : osos.boi.go.th

ศูนย์บริการวิชาชีพและใบอนุญาตทำงาน

อาคารจัตุรัสจามจุรี ชั้น 18 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
โทรศัพท์ 0 2209 1100 โทรสาร 0 2209 1194 อีเมล : visawork@boi.go.th
เว็บไซต์ : www.boi.go.th

สำนักงานในส่วนภูมิภาค

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 1 (เชียงใหม่)

ห้อง 108 -110 อาคารเพอร์เว็ค บีซีเอส ปาร์ค
เลขที่ 90 ถนนพหลโยธิน ตำบลหายยา อำเภอเมือง
จังหวัดเชียงใหม่ 50100
โทรศัพท์ 0 5320 3397-400
โทรสาร 0 5320 3404
อีเมล : chmai@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 2 (นครราชสีมา)

2112/22 ถนนมิตรภาพ อำเภอเมือง
จังหวัดนครราชสีมา 30000
โทรศัพท์ 0 4421 3184-6 โทรสาร 0 4421 3182
อีเมล : korat@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 3 (ขอนแก่น)

177/54 หมู่ 17 ถนนมิตรภาพ ตำบลในเมือง
อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น 40000
โทรศัพท์ 0 4327 1300-2 โทรสาร 0 4327 1303
อีเมล : khonkaen@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 4 (ชลบุรี)

46 หมู่ 5 นิคมอุตสาหกรรมแหลมฉบัง ถนนสุขุมวิท
ตำบลทุ่งสุขลา อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี 20230
โทรศัพท์ 0 3840 4900 โทรสาร 0 3840 4997-9
อีเมล : chonburi@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 5 (สงขลา)

7-15 อาคารไชยวงศ์ ถนนจตุทิศ 1
อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 90110
โทรศัพท์ 0 7434 7161-5
โทรสาร 0 7434 7160
อีเมล : songkha@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 6 (สุราษฎร์ธานี)

49/21-22 ถนนศรีวิชัย ตำบลมะขามเตี้ย
อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี 84000
โทรศัพท์ 0 7728 4637, 0 7728 4435
โทรสาร 0 7728 4638
อีเมล : surat@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 7 (พิษณุโลก)

59/15 อาคารไทยดิเวลอปเมนท์ ชั้น 3
ถนนบรมไตรโลกนาถ 2 ตำบลในเมือง
อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก 65000
โทรศัพท์ 0 5524 8111 โทรสาร 0 5524 8777
อีเมล : phitsanulok@boi.go.th

OVERSEAS OFFICES

BEIJING : Thailand Board of Investment, Beijing Office

Royal Thai Embassy, No.40 Guang Hua Road, Beijing 100600, P.R.C.
Tel : +86 10 6532 4510 Fax : +86 10 6532 1620 E-mail : beijing@boi.go.th

FRANKFURT : Thailand Board of Investment, Frankfurt Office

Royal Thai Embassy, Bethmannstr. 58, 5.OG 60311 Frankfurt am Main Federal Republic
of Germany Tel : +49 (0) 69 9291 230 Fax : +49 (0) 69 9291 2320 E-mail : fra@boi.go.th

GUANGZHOU : Thailand Board of Investment, Guangzhou Office

Investment Promotion Section, Royal Thai Consulate-General, Room 1216-1218,
Garden Tower, 368 Huanshi Dong Road, Guangzhou 510064, P.R.C.
Tel : +86 20 8333 8999 Ext. 1216-18, +86 20 8387 7770 Fax : +86 20 8387 2700
E-mail : guangzhou@boi.go.th

LOS ANGELES : Thailand Board of Investment, Los Angeles Office

Royal Thai Consulate-General,
611 North Larchmont Boulevard, 3rd Floor, Los Angeles CA 90004, U.S.A.
Tel : +1 (0) 323 960 1199 Fax : +1 (0) 323 960 1190 E-mail : boila@boi.go.th

MUMBAI : Thailand Board of Investment, Mumbai Office

Royal Thai Consulate-General
Investment Promotion Section, Dalalme House, 1st Floor, Jammalal Bajaj Marg, Nariman Point,
Mumbai - 400 021 Republic of India
Tel. : + (91 22) 2204 1589-90 Fax. : + (91 22) 2282 1071 E-mail : mumbai@boi.go.th

NEW YORK : Thailand Board of Investment, New York Office

61 Broadway, Suite 2810, New York N.Y. 10006, U.S.A.
Tel : +1(0) 212 422 9009 Fax : +1(0) 212 422 9119 E-mail : nyc@boi.go.th

OSAKA : Thailand Board of Investment, Osaka Office

Royal Thai Consulate – General, Bangkok Bank Building 7th Floor, 1-9-16 Kyutaro Machi,
Chuo-Ku, Osaka 541-0056, Japan
Tel : +81 (0) 6 6271 1395 Fax : +81 (0) 6 6271 1394 E-mail : osaka@boi.go.th

PARIS : Thailand Board of Investment, Paris Office

Ambassade Royale de Thaïlande 8, rue Greuze, 75116 Paris, France
Tel : +33 (0) 1 5690 2600-1 Fax : +33 (0) 1 5690 2602 E-mail : par@boi.go.th

SEOUL : Thailand Board of Investment, Seoul Office

#1804, 18th Floor, Coryo Daeyungak Tower, 25-5, Chungmuro 1-ga, Jung-gu, Seoul,
100-706, Korea Tel : (822) 319-9998 Fax : (822) 319-9997 E-mail : seoul@boi.go.th

SHANGHAI : Thailand Board of Investment, Shanghai Office

Royal Thai Consulate – General 15th Floor, Crystal Century Tower, 567 Weihai Road,
Shanghai 200041, P.R.C.

Tel : +86 21 6288 9728-9 Fax : +86 21 6288 9730 E-mail : shanghai@boi.go.th

SYDNEY : Thailand Board of Investment, Sydney Office

Suite 101, Level 1, 234 George Street, Sydney, New South Wales 2000, Australia
Tel : +61 2 9252 4884 Fax : +61 2 9252 2883 E-mail : sydney@boi.go.th

STOCKHOLM : Thailand Board of Investment, Stockholm Office

Stureplan 4C 4th Floor, 114 35 Stockholm, Sweden
Tel : +46 (0)8 463 11 58, +46 (0)8 463 11 74-75 Fax : +46 (0)8 463 11 60
E-mail : stockholm@boi.go.th

TAIPEI : Thailand Board of Investment, Taipei Office

Taipei World Trade Center, 3rd Floor, Room 3E 39-40, No.5, Xin - Yi Road, Sec.5 Taipei
110, Taiwan R.O.C. Tel : +886 2 2345 6663 Fax : +886 2 2345 9223 E-mail : taipei@boi.go.th

TOKYO : Thailand Board of Investment, Tokyo Office

Royal Thai Embassy, 8th Floor, Fukuda Building, West 2-11-3 Akasaka, Minato-ku, Tokyo
107-0052, Japan Tel : +81 (0) 3 3582 1806 Fax : +81 (0) 3 3589 5176 E-mail : tyo@boi.go.th

**THAILAND
BOARD OF
INVESTMENT**

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

555 ถนนวิภาวดีรังสิต เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ : 0 2553 8111 โทรสาร : 0 2553 8222 อีเมล : head@boi.go.th เว็บไซต์ : www.boi.go.th